

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a Matched by Cupid sweet romance

Meet Cute *Reboot*

ERIN LUCY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Meet Cute Reboot

A Southern Sweet Romantic Comedy

Erin Lucy

New Fable Yayınları

MEET CUTE REBOOT yazan Erin Lucy New

Fable Press tarafından yayınlandı

Bu kitap veya bazı bölümleri, Amerika Birleşik Devletleri telif hakkı yasası tarafından sağlananlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler, açıkça adı geçen tarihi figürler olmadıkça hayal ürünüdür. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tesadüfidir.

Kapak tasarımı Odd Mr T (www.OddMrT.com) Copyright

© 2024 by Erin Lucy

Tüm hakları saklıdır

Yazarın web sitesini [www.erinlucy .com](http://www.erinlucy.com) adresinde ziyaret edin

Contents

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Sonsöz](#)

[Ücretsiz Prequel'i Kaçırmayın!](#)

[Yazar Hakkında](#)

Chapter 1

Luke

Kısık bir inilti duyuyorum ve yataktan fırlıyorum, hoş rüyamın anıları beynimden şekerlikten çıkan fıstıklı bonibonlar gibi yuvarlanıyor. Eğer bu sesi bir daha duyarsam, donumda fıstık olabilir.

Korg yatakta uyanık ve tetikte, kulakları dikilmiş ve burnu soluk sabah ışığında parlıyor.

"Bunu duydun mu?" Ona sordum.

İşte yine başlıyor: alçak, gürültülü bir inleme, neredeyse aç bir mide gibi.

Penceremden dışarı bakıyorum ve ön bahçemdeki hantal meşeleri inceliyorum. Ağır dalları hareketsiz, üzerlerindeki solmuş yosunlar hareketsiz ve sabah çiyiyle ağırlaşmış.

Rüzgar değildi. Neydi o zaman? Tesisat mı?

Evin altındaki eski paslı bir borunun en ufak bir basınç değişiminde inleyeceği düşüncesi kalbimi yavaşlatıyor. Bu bir olasılık. Evi satın almadan önce bir teftiş yaptırmıştım. Tesisat geçti, ama kim biliyor musun? Böyle bir evde eşyalar yerleşir, hareket eder, kırılır. Satın alırken bunu biliyordum.

Ayrıca, böyle eski bir evde insanlar ölmüştür. Doğal sebeplerden. Doğal olmayan nedenlerden.

Tekrar duyuyorum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi . Korg inliyor. Bu iyiye işaret değil. Köpekler eski borularda inlemezler. Belki de ben korktuğum için o da korkuyordur. Ve ben korkuyorum çünkü o korkuyor. Ve-

Koridorda kızgın bir kedinin hırıltısı duyuluyor. Kapımın diğer tarafından. Adrenalin beni yataktan fırlatıp atıyor ve çıplak ayaklarım soğuk, antika ahşap üzerine düşüyor. Korg yataktan fırlıyor ve kapıya doğru koşuyor, tüyleri diken diken, boğazından derin bir hırıltı çıkıyor.

"Vay be. Korg. Geri."

Bu işe yaramıyor. Kapının altındaki zemini tırmalamaya başladı. Yanına gidip sırtını sıvazlıyorum.

"Sakin ol, evlat."

Dokunuşum Korg'u görsel olarak rahatlatıyor. Hırlamayı kesiyor, kapının altını kokluyor ve havlıyor.

"Belki de evin altında bir kedimiz vardır," diyorum.

Gerçekten altına girmek istemiyorum. Ya kedi yoksa? Ya da varsa ama bedensizse? Gerçekten hayalet bir kediyle uğraşmak istiyor muyum?

Yine de beni herhangi bir çalar saatten çok daha hızlı uyandıran o kısık iniltiyi açıklamıyor.

Korg'un yanına oturuyorum ve kolumu sırtına doluyorum. Oturup kulaklarının arkasını kaşımama izin vermeden önce kapıyı birkaç kez daha kokluyor.

"Charleston'da tarihi bir ev alalım, dedim. Eğlenceli olur, dedim." Korg yanağını yaladı.

Yüzünü iki elimin arasına alıp siyah gözlerinin içine bakıyorum. "Beni veto edebilirdin, biliyorsun."

Garip sesler dışında, Korg çok seviyor. Bahçeleri, geniş avluyu, balık tutmayı sevdiği gelgit derelerine hızlı erişimi seviyor. Kanomla birlikte gideceğim. Hiçbir şey bizi kovalayamaz. Hayaletler olsun ya da olmasın, burada kalacağız.

Ayağa kalktım ve Korg'un kulaklarının arasına vurdum. "Hadi gel. Yemek yiyelim."

Elim kapı kolunun üzerinde havada asılı kalıyor. Ya bir kedi dişlerini gösterip pençelerini çıkararak yüzüme atarsa? Evcilleştirilmiş kedi bir orman kedisi değildir, ama o geri çekilebilir pençeler ciddi hasar verebilir. *Kedi falan yok. Tekrar ediyorum, kedi yok.* Korg'un hırlamaması, tırmalamaması ve koklamaması bunu doğruluyor.

Kapıyı açar açmaz Korg koşarak koridora çıkıyor. İşini yapması için ön kapıdan çıkmasına izin veriyorum ve onu geri çağırmadan önce birkaç dakika serbestçe koşmasına izin veriyorum.

İkimiz de pençelerinin tahtaya tık tık tık sesleriyle mutfağa gidiyoruz. Boş mama kabına koşuyor ama ben donup kalıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Dolabın kapağı tekrar açıldı. Yumruklarımınla birlikte çenemi de sıkıyorum. Dolap kapağı *kendi kendine* açılmaya devam ediyor.

Olgun meşe ağaçları ile geniş bahçe, şehir merkezinde harika bir konum, bir misafir evi ve bir ahır, orijinal ahşap işleri, tarih, güney cazibesi. Evin Olumlu yönler hâlâ olumsuz yönlerden çok daha ağır basıyor.

Dolaplara doğru yürüyorum, kapıyı yavaşça kapatıyorum, Korg'un yemek ve su kaplarını doldurmak için çamurluğa gidiyorum ve sonra mutfağa dönüyorum.

Cassie'nin haber bölümüne yetişmek için beni uyandırmak üzere kurduğum alarm hâlâ çalmadı. Saatime dokunuyorum. Televizyonu açmam gerekene kadar yirmi dakikam var. Bu arada alarmı kapatıyorum, bir simit kızartıyorum, simidi yiyorum ve kendimi Cassie'nin canlı yayında Seç düğmesine basması için zihinsel olarak hazırlarken bir fincan kahve demliyorum.

İçeriden edindiğim bilgiler sayesinde Cassie'nin veri tabanının küçük olduğunu biliyorum, sadece yüz uygun bekâr var, yani Aşk Tanrısı'nın beni seçme ihtimali yüzde bir. (Matematikte iyiyimdir.) Onunla doğal olarak ne kadar çok ortak noktamız olduğunu düşünürseniz daha fazla.

Eğer seçilirsem, bir konuşma hazırladım. Ona Excel'de çalışan, bekar ve bölgede yeni olduğumu bilen ve yeni bir çöpçatanlık uygulamasını denemek isteyebileceğimi düşünen bir yatırımcı arkadaşımın bana ulaştığını söyleyeceğim.

Suratıma bir yumruk sonra (hak etmişti) sakinleşecek ve ben de cazibemle onu tekrar kazanacağım. Evet, bu sinsice. Evet, biraz yalan söylüyorum. Suçluluk duygusu bir şeydir ve ben bundan muzdaribim, ama sanırım bunun romantik bir jest olduğunu anlayacaktır, tıpkı ejderhayı öldüren, kötü büyülerini savuşturan, hendeği geçen ve bubi tuzaklı kuleye tırmanarak Prenses. Ben prensim. O da prenses. Bu bir peri masalı aşk hikayesi. Ne yanlış gidebilir ki?

Benden nefret edebilir. Yani, benden nefret etmeye devam edebilir. Yalanlarım yüzüme patlayabilir. Bunları uzun bir ihanetler silsilesinde bir başka ihanet olarak görebilir ve ben de perili bir dolabı ve vahşi bir ekto plazmik kedisi olan kocaman bir evde tek başıma kalabilirim.

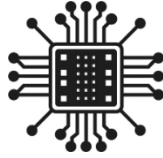
İç çekip yüzümü ovuyorum. Cassie'nin uygulaması muhtemelen beni seçmeyecek.

Kahve fincanımı dolduruyorum, banyoya uğruyorum - tabii ki Korg da beni takip ediyor - ve sonra yatak odama dönüyorum.

Aile odasına dönüp kanepeye uzanmadan önce telefonu açtım. Ben televizyonu açarken Korg yanıma atlıyor.

Erken geldim. Cassie'nin bölümüne beş dakika daha var, bu yüzden telefonumu tutuyorum ve meteorolog Kenny Blackburn bana hava sıcaklığını söylerken dizimi sallıyorum.

Charleston, SC'de yine sıcak bir gün olacak.

Cassie

Kenny Blackburn tüm vücudunu kullanarak yarın akşam Charleston metropolitan bölgesinde meydana gelecek fırtınaların yolunu çizerken ben de deri koltukta ellerimi sıkıyorum. Felicia Acrea ve ben röportaj bölümümüz için çoktan yerimizi almıştık. Felicia ceketıyla ilgileniyor, yakalarıyla oynuyor ve makyajcı saçını düzeltirken bluzunu düzeltiyor.

Misafirlere özel muamele yapılmaz. Umarım burnum parlak değildir.

Bu benim fikrimdi. Televizyona çıkmak, kobay olmak, MatchAI'nin Seç düğmesine ilk tıklayan olmak ve Cupid'e mükemmel eşimi bulması için güvenmek. Bu gerçek bir randevu olmayacak. Tanrım, hayır. Sadece altı ay önce boşandım (evet, bu oldu) ve yeniden birileriyle çıkmaya hazır değilim. Bu sadece bir tanıtım gösterisi - reklam yapmanın ve insanların, benim CEO'su olduğumu bilmelerinin bir yolu şirket olarak uygulamama o kadar ki kendim kullanacağım.

Canlı yayında Seç düğmesine basmanın yanı sıra, körlemesine eşimle buluşmak, buluşmamızın bazı bölümlerini Instagram'da canlı yayınlamak ve Pazartesi sabahı bir radyo röportajı yapmak. İki yüz tane veritabanımdaki bekarlar. Erkekler, isimleri seçildiği takdirde lansman planımla işbirliği yapmayı kabul ettiler. Hiçbir şey ters gidemezdi.

Kameranın arkasındaki adam bizi işaret ediyor. Kenny artık konuşmuyor. Sıra bizde.

Sıcak stüdyo ışıkları altında terlemeye başladım. Burnum parlak değilse bile, beş saniye içinde parlak.

Felicia röportaja eski arkadaşlarımız, sabahtan beri sohbet ediyormuşuz gibi başlıyor. Bir şeye gülüyor ve ne dediğini duymamış olsam da ben de gülüyorum. Sinirler insana komik şeyler yaptırıyor.

Derin nefes al. Al. Dışarı.

"Önce senden bahsedelim," diyor Felicia. "MatchAI senin ilk işin değil. Sizin de yerleşik bir hayalet turları işiniz var. Onu da tanıtmak ister misin?"

"Tabii. Annem çok başarılı olduğumu söyler." Gergin bir kahkaha attım. "Sanırım haklı. Trident Tech'te ön lisans derecemi aldıktan sonra bir iş sahibi olmak istediğimi biliyordum ve Charleston'ın tarihine olan sevgimi turizm endüstrisiyle birleştirmek başlamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Old Towne Ghost Tours'u yaşlı bir çiftten satın aldım ve şirketi, Charleston'ın canlı tarihini ve efsanelerini hayata geçirme konusunda üne sahip, karlı bir işletme haline getirdim."

"Yani MatchAI sadece yan işiniz."

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. Her ikisini de yetenekli asistanım Sarah'nın yardımıyla yönetiyorum."

Stüdyonun arka tarafında kollarını kavuşturmuş bir şekilde duran Sarah'ya bakıyorum, seslenişime karşılık kaşları çatılmış.

Felicia, Sarah'nın bakışlarından, "Sen zaten başarılı bir iş kadınısın," diyor. "Bir randevu uygulaması yaratmak istemene ne sebep oldu?"

"Lisedeki lakabım Aptal Aşk Tanrısı'ydı çünkü çok becerikliydim. insanları için. Yapay zeka teknolojisinin gelişmesiyle birlikte yeteneğimi sanala taşıyabileceğimi fark ettim. Uygulamamda bir yapay zeka bulunuyor - biz buna ve insanları özel anahtar kelimeler ve ifadeler de dahil olmak üzere yüzlerce kategoriye göre eşleştiriyor."

Dirseğimi kolçağa dayıyorum ve Felicia'ya doğru eğiliyorum. "İnsanları yüz geometrisine göre eşleştirmek için biyometri yazılımı da kullanıyoruz," diye devam ediyorum. "Araştırmalar, benzediğimiz insanlara ilgi duyduğumuzu gösteriyor ve Cupid mükemmel eşinizi bulmak için bu eğilimden yararlanıyor."

Sesim kendinden emin geliyor. kadar numara yap. Dün gece Sarah ile pratik yaparak geçirdiğim zaman yardımcı oluyor.

"Şu beta aşamasındasınız. Bana biraz bundan bahset."

"Evet, beta sürümünü Charleston metro bölgesi ve çevresindeki topluluklara sunuyoruz. Ben Charleston'lıyım ve bu şehir benim için çok değerli, dolayısıyla ilk olarak burada kullanıma sunmak mantıklı."

"Sizce insanlar neden bekarlara kendileri göz atmak yerine Cupid'in kendileri için bir eş seçmesine izin veriyor?"

Sarah'ya söyledikimi ona da söyledim: bazı insanlar eş seçme konusunda iyi değiller ve son teknoloji ürünü bir yapay zekanın yardımına ihtiyaçları var. Yapay zeka teknolojisi hakkında birkaç şey söylüyorum, şimdiden roman yazmamıza, sanat yaratmamıza nasıl yardımcı olduğunu anlatıyorum,

arabalarımızı sürmek, arkadaşlık sağlamak. Cupid'in gelecekte başarılı eşleşmeler yaratma olasılığını artırmak için her başarılı eşleşmeden nasıl ders çıkaracağını açıklayarak bitiriyorum.

"Kimse flört konusuna bu açıdan yaklaşmadı," diyorum. "Ben ilkim ve MatchAI giderek daha başarılı eşleşmeler ürettikçe, insanların Cupid'e kendilerine güvendiklerinden daha fazla güveneceklerini düşünüyorum."

Ter şakağımdan süzülüyor ve elmacık kemiğimden aşağı kayıyor. Umarım kamerada görünmüyordur. Eğer bu hafif kıyafetleri giymeseydim, şu anda alev alev yanıyor olurum.

Sarah kıyafetimi seçmeme yardım etti. Ben takım elbise ceketini ve ona uygun bir pantolon giymek istiyordum ama o dolabımdan bu bluzu ve pamuklu eteği çıkardı çünkü ona göre "Charleston'da akrilik giymek için hava çok sıcak. deli gömleği." Takım elbiselerimi seviyorum ama Sarah haklıydı.

Felicia bana kullanıcı tabanını büyütme planlarımla ilgili birkaç soru daha soruyor, uygulamayı ulusal hatta küresel boyuta taşıyıp taşımayacağımı soruyor. Ona talebi takip edeceğimi söyledim. Ne kadar çok ilgi olursa, yeni bölgelere o kadar çok açılacağım.

"Bugün uygulamayı kullanacağız, değil mi?" Felicia diyor ki. "Evet, planımız bu." Kendime gülümsemeyi hatırlatıyorum.

"Telefonunuzu ekrana aktaracak şekilde ayarladık bile," diye devam ediyor Felicia, "hadi başlayalım."

"Pekâlâ. Sabırsızlanıyorum." Heyecanım sinirlerime karışıyor, tıpkı Las Vegas'ta bir kumarbazın slot makinesinin düğmesine basmadan önce hissettiği duygu gibi. Yani, kim bilir? Belki de mükemmel eşimi bugün bulurum.

Eğildim ve telefonumu aldım. "Tamam... Uygulamayı açayım."

Telefonumdaki MatchAI simgesine tıklıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Arkamızdaki LCD ekranda ana sayfa görüntüleniyor.

"Yayını aldık mı?" Felicia teknik adama soruyor. O da başparmağıyla onaylıyor.

Uygulama basittir. Sol alt köşedeki bir kişi simgesi Kullanıcının kendisi hakkında yüzlerce ayrıntı ve istatistik girebileceği kapsamlı profil sayfası. Sağ alt köşedeki bir konuşma düğmesi gömülü mesajlaşma uygulamasına yönlendiriyor. Aksi takdirde, ana sayfa çok büyük, çok pembe bir Seç düğmesinden oluşur.

Düğmeye dokunuyorum ve erkek resimlerinden oluşan bir atlıkarınca saniyeler ivme kaybederek ilerliyor. Ardından potansiyel erkeklerin yavaş tıklamaları geliyor.

Telefon çalana ve Cupid'in seçimi ekranımı doldurana kadar birbiri ardına eşleşmeler.

Karnımda bir ateş tutuşuyor, sinir, şok, öfke ve inançsızlıktan oluşan bir öfke. Böyle bir şey olamaz.

Eski sevgilim - beni aldatan adam - telefon ekranımdan bana gülümsüyor. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyorum, çünkü bana yüksek çözünürlükte hayattan daha büyük bir şekilde gülümsediğini biliyorum.

En büyük korkum gerçekleşmek üzere. Canlı yayında kusacağım.

Chapter 2

Luke

Cassie ağzı açıkken bile muhteşem görünüyor. Stüdyo ışıkları onu seviyor, tenine eteğindeki büyük sarı ve ten rengi çiçekleri tamamlayan sıcak bir parlaklık veriyor.

Cassie'yi gülümsemeye zorladığını, Felicia'yla ileri geri konuşmak için kendini zorladığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Koltuğuma gömülüyorum ve avuçlarımı alnıma bastırıyorum.

"Ne yaptın sen?"

Kalbim yerinden fırladı. Etrafımda dönüyorum. "Anne! Gizlice girmeyi bırakmalısın!"

"Luke Curtis, *ne* yaptın sen?" Elinde sabah çayının bardağı var.

"Sabahın yedi buçuğunda burada ne yapıyorsun? Komşu olmamız gerekiyordu, oda arkadaşısı değil!"

İki ay önce Charleston'a geri taşındım ve Los Angeles'ın koşuşturmacasını çok daha sakin bir tempo ile takas ettim. Girişim sermayemin L.A. şubesi Stratos Capital firması bensiz sorunsuz bir şekilde çalışıyor ve burada bir şube açmama izin veriyor. Yine de ara sıra Los Angeles'a gidip haftalık sanal kontroller yapacağım, ancak günlük işlerin çoğunu halletme konusunda ortaklarıma güveniyorum.

Ancak, tarihi Charleston'daki cennet hayalimde bir aksaklık var. Anne.

Misafir evinde yaşayacağına söz verdi. Başka bir deyişle, o kalacaktı ve ben de ana evdeki mahremiyetimi koruyacaktım. Komşu gibi olacağımızı söyledi. Meğer bizim "komşu" tanımımız

Farklı. Benimki kapanmak demek. Onunki rastgele günlük ziyaretler demek.

Annem koşup geliyor ve La-Z-Boy'umun kenarına tünüyor. "Mahcup görünüyor."

"Anlayabiliyor musun?" Belki de Cassie gibi örümcek hislerim yoktur. Belki de bu sandığımdan daha büyük bir felakettir. Ve canlı yayında oynanıyor.

"Luke, ne yaptın sen?"

"Ben bir şey yapmadım anne," diyorum huysuzca.

"Başvurusu onu seninle mi eşleştirdi? Ona tam bir pislik gibi davranan adamlarla mı?"

"Ona o kadar kötü davranmadım." "Onu aldatmak 'o kadar kötü' değil mi?"

"Tamam, kötüydü. Ama ona kötü davrandığım falan yoktu." Annem gözlerini bana dikti. "Luke."

"Perde arkasında kötüydüm ama öyle değildim. Ona bir prenses gibi davrandım."

"Eminim bu da senin sadakatsizliğini onun için daha da yıkıcı hale getirmiştir." Televizyona bakıyorum. Cassie ve Felicia hâlâ konuşuyorlardı.

"Bilmiyorum anne. Belki de."

"Ben de o yollardan geçtim evlat. nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sen ve baban bazen birbirinize çok benziyorsunuz. İkiniz de istediğinizi zorla elde edebileceğinizi sanıyorsunuz."

Birçok yönden babama çekmişim. İkimiz de yakışıklıyız. Annem kendi iyiliğimiz için fazla yakışıklı olduğumuzu söylüyor. Yakışıklılık bir mazeret değil. Değildir. Aldatmak bir karakter kusurudur ve ben yüzleştim. Babam o kadar değil.

"Sadece bir kez oldu," diyorum.

"Cassie'yi sadece bir kez aldattın, peki ya aldattığın diğer kadınlar?"

"Geçmişimle gurur duymuyorum."

"Bu zavallı kadına ulusal televizyonda tuzak kurdun, değil mi?" "Bu ulusal televizyon değil. Yerel."

"Yeterince yakın. Öyle mi?"

"Bilmiyorum anne. Belki de."

"Bilmiyorum anne. Belki," diye alay ediyor annem. Ona ters ters bakıyorum.

Annem dudaklarını büzüyor.

Doğrudum, eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak yere baktım. "İyi. Onun girişiminde gizli bir yatırımcı olabilirim. Bilgi işlemcilerinden birine adım ver tabanına ekletmiş de olabilirim. Ama Aşk Tanrısı'nın ismimi bulacağını bilmiyordum."

Annemden yorum yok.

Ellerimi birleştirip ona bakıyorum. "Eee?"

"Bunu düzeltmek zorundasın. Eğer *aradığın kişi* oysa, bunu düzeltmelisin."

Evet, doğru duydun. Doğru duydun. Birkaç gece önce anneme Cassie'nin "aradığım kişi" olduğunu söyledim. Evde *yalnız* olacağımı sanıyordum.

Biliyorum, içiyordum.

Yalnız kalmak kötü bir şey, ama bunu neredeyse hiç yapmıyorum ve bazen, nadiren, bir erkek eski kız arkadaşı için çok fazla özlem duyduğunda, huzur ve sessizlik içinde biraz içki içerek somurtmak istiyor.

Sessizlik uzun sürmedi. Annem elinde bir kova Kentucky Fried Chicken ile oturma odama daldı ve gecemi çaldı. Birkaç saattir

o geldiğinde kokteyller. Konuşmamızın çoğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim ertesi gün annemin Cassie'nin

"O kişi."

Bir daha asla içmeyeceğim.

"Cassie ile barışmak için daha iyi bir yol düşünemedin mi?" Annem soruyor. "Bilmiyorum, belki onu arar, üzgün olduğunu söyler ve kahve içmeye davet edersin?"

Telefonum çalıyor. Ona uzanıyorum.

"Geriye dönüp baktığımda, evet,"

diyorum yukarı kaydırırken. Cassie bana bir mesaj gönderdi.

Televizyona bakıyorum. Hâlâ sette, telefonuna bakıyor ve cevap vermemi . Felicia sersemlemiş görünüyor.

Merhaba, Luke. MatchAI'da eşleşmemiz çıktı. Bu gece bir randevuya ne dersin?

Mesaj arkasındaki büyük ekranda parlıyor. Bu konuşma canlıdır.

Daha yasal görünmesi için birkaç dakika bekledim. Sonra **"Merhaba"** yazıyorum. **Tabii, bu gece bir randevu harika olur.**

Daha fazlasını yazmayı düşünüyorum, "Aşk Tanrısı'nın bizi eşleştirmesine sevindim" gibi bir şey, ama bu çok geliyor. Gönder tuşuna basarken gözlerimi televizyondan ayırmıyorum.

Mesajım ekranda beliriyor. Belki de vücut dilinden çok fazla şey , ama sanırım rahatladı, bu da içimi rahatlatıyor.

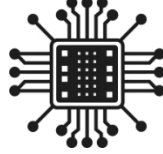
ruh hali. Belki bu bir felaket olmaz.

"Bu bir felaket olacak," diyor annem.

Gözlerimi tavana doğru deviriyorum.

Haberler bir reklama dönüşüyor.

"Bazen aklından neler geçiyor bilmiyorum evlat."

Cassie

Haber bölümü biter bitmez Felicia'ya ve prodüksiyon ekibine teşekkür ediyor ve Sarah'nın da arkamdan gelmesiyle stüdyodan çıkıyorum.

"Harikaydı patron," diyor Sarah ayak uydurmaya çalışırken. ". Ve şu Luke. Shew! Çok seksi."

"Görünüş her şey değildir," diye homurdanıyorum. Amansız Ağustos sıcaklığı içimdeki öfke kazanını daha da yoğunlaştırıyor.

"Bunlar iyi bir başlangıç," diyor Sarah, "özellikle de benim gibi seçici insanlar için."

Sarah'nın çıkma konusunda birkaç şartı var. Temiz olmalı. Tuhaf benleri olmamalı. Kesinlikle deri lekesi olmamalı. Kötü kokmamalı. (Misk kokulu kolonyayı kötü koku kategorisine koyuyor.) Ve onu öpmeden önce dişlerini beş kez fırçalasa bile kahve kokan bir erkeği öpmeyecek. O benim bugüne kadarki en destansı çöpçatanlık mücadelem ve emin olun ona birini bulacağım.

Az önce kucağıma düşen pisliği temizledikten sonra. (Canlı yayında kusmadım ama çok yaklaştım. Çok yaklaştım.)

WSAV çalışanlarının duyamayacağı bir yere geldiğimizde arkamı dönüp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu bir felaket."

Sarah'nın ifadesi sevinçten endişeye dönüşür. "Hayır, öyle değil. Harikaydın. Gergin bile görünmüyordun. Işıklandırma seni bir podyum mankeni gibi gösterdi."

"Benim eşim Luke Curtis, o ." Sarah'ya daha önce Luke'tan bahsetmişim ama hiç fotoğraf paylaşmamıştım.

Sarah'nın çenesi asfaltı paspaslıyor. "Seni aldatan Luke mu?" Öfke alnını kırıştırıyor.

"Evet."

"Aman Tanrım, Cassie! Şimdi ne olacak?"

Kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi bulutlara çeviriyorum. Öfkem yerini inançsızlığa bırakıyor. "Bunu nasıl yaptı? O pislik bunu nasıl başardı?"

"Sana kurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Charleston'da olduğunu bile bilmiyordum. Nasıl oldu da *benim* veritabanımda ortaya çıktı? Bunun olasılığı nedir?"

"Yüz kişide bir mi?"

Yaşadığım kriz sırasında Sarah'nın pratikliği bende çok cümleli bir kelime kusuğuna dönüşme isteği uyandırıyor ama kendimi durduruyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Teknik olarak haklı. Ama nasıl oldu da Luke, Sarah'nın Yüz mü? "Kör" randevumuzda suratına yumruk attıktan sonra cevaplamak zorunda kalacağı soru bu.

Bunu kendime ben yaptım. Lansman stratejisini, potansiyel tuzaklarını, istenmeyen olumsuz sonuçlarını düşünmedim. Luke Curtis ile canlı yayında eşleşmek, beyin fırtınası seanslarımda asla gündeme gelmezdi. Hâlâ Los Angeles'ta olduğunu sanıyordum. Charleston'da ne işi var ve *neden* beni siber olarak takip ediyor?

"Randevuya gidecek misin?" Sarah soruyor.

"Seçme şansım var mı?"

Sarah sorumu düşünürken dudağını çiğniyor. "Tüm lansman stratejiniz Cupid'karşınıza çıkardığı ilk erkekle çıkmanız üzerine kurulu. Eğer geri adım atarsan, uygulamana güvenmiyormuşsun gibi görünür."

Kollarımı iki yana açıp arabama doğru yürüyorum.

Herkes Cupid'in ilk tercihini gördü, Luke Curtis. Bana mesaj attığını gördüler. Bağlandığımızı biliyorlar. Teklifimi kabul ettiğini biliyorlar.

Sıkıştım.

"Evet," diyorum.

"Evet, ne?" Sarah bir eliyle yolcu tarafındaki kapıyı tutarak şöyle diyor.

"Eğer Luke Curtis ile çıkmazsam, tüm lansmanım başarısız olabilir. I bunu yapmak zorundayım."

"O kadar da kötü

olmayabilir."

"Beni kızgınken görmedin." "Evet, gördüm."

"Gerçekten kızgın olduğumda değil."

Sarah titriyor. "İşin içinde kan olmadığı sürece, bence iyi olacaksın." İkimiz de arabaya bindik. "Ve eğer kan varsa," diye devam ediyor Sarah

"Instagram'da canlı yayına geçmeden *önce* temizlediğinizden emin olun."

Chapter 3

Luke

Wetlands Restaurant'ın bekleme alanı tıklım tıklım. Çiftler Rezervasyon yaptıranlar ev sahibi standına yaklaşıp hemen masalara yönlendirilirken, geri kalanlar bir saatlik bekleyişlerine boyun eğerek deri banklara yöneliyor.

Mesajlaşmamızda Cassie altı buçuktaki rezervasyonumuz için burada buluşmamızı söyledi. Arabayla gelmeyi teklif ettim ama reddetti. Şaşırmadım. Bu akşamın iyi geçmesini beklemiyorum.

Buraya gelirken hikâyemi anlattım, Cassie'nin yatırım şirketindeki bir bilgi işlemciye beni nasıl veri tabanına eklettiğimi, Aşk Tanrısı'nın beni seçeceğini hiç düşünmediğimi anlattım. Aşk Tanrısı'nın seçeceğini umuyordum elbette. Bütün mesele buydu. O zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Konuşmamı prova ettikçe suçluluk duygum daha da ve bodrum kattaki restorana inen merdivenlerden aşağıya doğru yürürken bağırsaklarıma saplanan bıçaklara dönüştü.

Cassie o kapıdan girer girmez itiraf etmeliyim, sınırda bir sapık gibi davrandığım için özür dilemeliyim, bu randevuyu iptal etmeliyim ve ona çıkma teklif etmeliyim.

Baştan beri yapmam gerektiği gibi birkaç hafta içinde kahve.

Birkaç dakika sonra Cassie kamerasına konuşurken kapıdan içeri girdi. Sunucu standına yöneldi ve sunucu -beyaz pamuklu oxford ve ince siyah bir kravat takan kısa boylu sarışın bir kız- beni işaret etti. Gözlerime bakmak yerine, Cassie kamerasını bana doğru çeviriyor ve elini uzatıyor. "Merhaba, ben Cassie Sears. Sen de Luke olmalısın."

Sarsılıyor ve onun teninin benimkine değme hissine karşı aşırı duyarlıyım. Eğer o da aynı elektriği hissediyorsa, hiçbir belirti göstermiyor.

"Umarım sakıncası yoktur Luke ama Instagram'da canlı yayındasın."

"Aslında, sakıncası yoksa sizinle bir şey konuşmak istiyorum. Kamerayı kapatabilir miyiz?"

Burun delikleri açılıyor. Kötüye işaret. "Cassie, ben-"

Yüzündeki her kas sertleşiyor. "Birlikte oynayalım," diyor ağzından.

Belki de şimdi itiraf etmek için iyi bir zaman değildir. Kambur

duruyorum. "Ben Luke." "Telefonda da söylediğim gibi, MatchAI'nı

ilk canlı yayını yapıyoruz,

resmi tanışma randevusu."

Randevumuz hakkında telefonda hiç konuşmadık. Neredeyse hiç mesajlaşmadık, bu da beni şaşırttı. Başparmaklarıyla bana saldırmasını bekliyordum.

Kameranın arkasından gözlerini kısıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kesinlikle. Bu randevuyu başlatmak için sabırsızlanıyorum. Eros'un senin için beni seçmesinden onur duydum."

Cassie gözlerini daha da kısar. Biraz daha devam ederse gözleri kapalı bir şekilde orada duracak.

Elinde menülerle bekleyen hostese doğru gidiyoruz. Onu takip etmemizi işaret etti. Cassie önden gidiyor, ben de arkasından.

Bir sıra taş kemer yemek alanını bölmektedir. Kemerler alçak, açık kırışları destekliyor ve odaya rustik, ortaçağ hissi veriyor. Yuvarlak bir masaya geçiyoruz.

İki kaba yığma duvarın köşeye sıkıştırdığı masa. Sönük bir sarkıt ışık mekânı altın bir parıltıyla yıkıyor ve bir mum alevi beyaz masa örtüsü üzerinde dalgalı desenler yaratıyor.

Sırtımız duvara dönük oturuyoruz. Cassie çantasından bir telefon standı masanın üzerine yerleştiriyor. Telefonunu içine sıkıştırıyor ve ben de yüzüme, ikimizin de yüzüne bakıyorum.

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. İki yüz kişi izliyor ve bu sayı bir kalp ve başparmak emoji spreyinin yanında artmaya devam ediyor. Kendimi "gergin" hissettiğimi söylemek hafif kalır. Gerginliğimin kameraya yansımadığından emin olmak için yüz ifademi izliyorum.

Cassie sandalyesini benimkine yaklaştırıyor ve benim birinin ağzında patlayan taşlar gibi hissediyor. Karıncalanma. Heyecanlı. Yüzüme yansımaya izin vermiyorum.

Telefonuna doğru eğiliyor ve ben saçlarının çiçekli, şekerli kokusunu alıyorum. "Merhaba, Lorraine." El sallıyor. "Dinlediğin için teşekkürler. Oh, Pijamalı Kız. Doğru, hiç de fena görünmüyor. Onu utandırma. Teşekkürler.

İzlediğin için teşekkürler Ahmet. Dubai'den buraya kadar mı? Aman Tanrım. Daha oraya gitmedik ama belli olmaz. İlginiz için teşekkür ederiz."

Hiç canlı yayın yapmadım. Bir Instagram hesabım bile yok. Bunu yapan insanları duymuştum ama hep tuhaf geldiğini düşünmüştüm. Haklıymışım. Garipmiş.

Garson kız içki siparişlerimizi alıyor. O gittikten sonra Cassie kollarını masaya dayıyor ve ellerini kavuşturuyor.

"Pekâlâ. Sanırım bu randevuyu başlatsak iyi olacak." Bana baktı ve sonra telefonuna yeniden odaklandı. "FurryFriend neden böyle 'ateşli bir ' (onun sözleri) flört yardımına ihtiyaç duyduğunu bilmek istiyor." Cassie bana döndü. "Bunu şöyle ifade etsem nasıl olur? MatchAI'dan nasıl haberdar oldun ve neden kaydolayım mı?"

"Cassie'nin girişimini finanse eden Excel şirketinde bir yatırımcı arkadaşım var.

Bekar olduğumu ve bölgede yeni olduğumu biliyor, bu yüzden MatchAI'nin beta testi için mükemmel bir aday olacağımı düşündü." Çoğunlukla doğru.

Cassie bana hoş bir şekilde bakıyor. Bu kadar iyi bir oyuncu olduğunu fark etmemiştim. "Yatırımcı arkadaşın sana benden ve lansman planlarımdan bahsetti mi?"

"Oh. Evet. Yani, hayır. Bana özellikle senden bahsetmedi. Sadece fırlatmaya dahil olma ihtimalim olduğunu söyledi. Çok küçük bir ihtimal. Ama şimdi bana bak. Şanslı olan kim?"

Cassie'nin ifadesi dalgalanır, ancak çabucak soğukkanlılığını geri kazanır ve tekrar telefonuna odaklanır.

"Tamam, sıradaki soru. AmberD_runnergirl Luke'un tanışma randevusunu canlı yayınlarken kendini garip hissedip hissetmediğini öğrenmek istiyor."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Um. Biraz." Cassie'ye bakıyorum. "Ne kadar süre canlı yayın yapacağız?" Yarattığım karmaşayı düzelttiğim kısma geçmem gerekiyor.

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Bizi neyin uyumlu yaptığı hakkında daha fazla şey öğrenene kadar. Profilinde Charleston'ın tarihini incelemekten hoşlandığını söylemişsin. Ne kadar ilginç. Ben de bundan hoşlanıyorum. Ne kadar zamandır Charleston'da yaşıyorsun ve şehrin tarihine ilgi duymaya ne zaman başladın?"

Vücudumu Cassie'ye doğru çeviriyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Tarihi bölgede bir ev satın aldım ve iki ay önce taşındım. Perili olabileceğini düşünüyorum. Bir ara hayalet avına çıkmalısın."

"Ve Charleston tarihine olan ilginiz. Bu ne zaman başladı?" "Aslında yirmili yaşlarımda burada iki yıl yaşadım ve gerçekten insanlarla ilgileniyorum."

Cassie kaşlarını çatıyor.

"Özellikle bir kişi. O kasabayı seviyordu, ben de onu seviyordum, sanırım onun tutkusu bana da geçti."

Nefes alırken Cassie'nin göğsünün yükselişini izliyorum. Göğsündeki altın haç kolye mum ışığını yansıtıyor. Mutlu görünmüyor.

"Taylor Swift, Ed Sheeran ve Maggie Rogers'ı sevdiğini fark ettim. Ben de onları müzikal ilgi alanlarım olarak listeledim. Ne tesadüf. En sevdiğin dondurma tadı doğum günü pastası, tıpkı benimki gibi. İlginç. Ayrıca Trident Tech'ten ön lisans dereceniz var. Bunu burada yirmili yaşlarınızdayken şehre ve içindeki insanlara 'aşık olurken' mi kazandınız?"

Trident Tech'e gittiğimi hiç söylemedim. Gerçek istatistiklerimi Cassie'nin bilgi işlem elemanı Drew'a verdim. Ona Chicago'da DePaul'a gittiğimi söyledim. Drew profilimi karıştırmadıysa tabii. Kesinlikle yapmamıştır.

"Evet, aslında Trident Tech'e gittim," diyorum. "Senin de oraya gittiğini fark etmemiştim. Özür dilerim, profilinizi o kadar yakından incelememişim."

Cassie'nin dudağında ter kabarcıkları oluşuyor ve solunum hızı artıyor. "Sanki profilimi kopyalamışsın gibi," diye ekliyor sahte bir kahkahayla. İzleyicilerini ikna etmek için yeterince gerçek. "Ama bunu yapmayacağını biliyorum."

Başımı sallıyorum. Başka ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Instagram izleyicilerinin Cassie'nin uygulamasının istikrarını sorgulamasını istemiyorum. "Tabii ki hayır. Sanırım Biz sadece uyumluyuz. Aşk tanrısı öyle diyor."

Garson siparişlerimizi alırken Cassie'ye göz ucuyla bakıyorum. Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin nefes aldığını görüyorum.

Biz siparişimizin gelmesini beklerken Cassie izleyicilerin sorularını yanıtlamaya devam ediyor - beş yüzün üzerinde bir izleyici kitlesi var. Çoğunlukla MatchAI ile ilgili soruları seçiyor: aylık abonelik ücreti nedir, ne zaman ulusal olacak, geçmiş kontrolleri gerekli mi?

Evet, abonelerinin güvenliği için geçmiş kontrollerine ihtiyaç duyduğunu vurgulamak için duraklıyor.

Yemeğimiz geliyor ve ısırlıklar arasında Cupid'den, yapay zeka teknolojisini nasıl keşfettiğinden ve sözleşmeyi nasıl aldığından bahsediyor. Cassie varlığını zar zor kabul ederken ben yılanmış peynirli karides ve irmiğimin tadını çıkarıyorum.

Bunların hepsi seyirci için. Bir rol. Ama Cassie için önemli, bu yüzden benim için de önemli. Yemeklerimizi bitirip restorandan çıkana ve eski moda sokak lambalarının altında palmiye ağaçlarıyla çevrili caddede alışveriş yapanların ve gezginlerin dolaştığı sokağa gidene kadar oyuna devam ediyorum.

Instagram izleyicileriyle vedalaşıyoruz ve Cassie yayını sonlandırıyor.

"Bu benim lansmanım Luke," diyor ve hemen bana saldırıyor. "Ne yaptığını ya da kim olduğunu sandığını bilmiyorum ama bunu benim için mahvedemeyeceksin."

Ellerimi savunma pozisyonuna getiriyorum. "Dinle, Cassie. Gerçekten çok üzgünüm. I-"

"Özür dilerim," diye tıslıyor Cassie. "Öylece özür dileyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Seni incittiğimi biliyorum. Bir pislik gibi davrandığım için özür dileme şansı istedim.

."

"Cupid bizi diye profilimi kopyaladın, değil mi?"

"Hayır, ." mı? Drew yaptı mı? Kambur duruyorum. "Bir şey yapmış olabilirim." "Ne demek bu? Bir şey yapmış 'olabilirsin' mi?"

"Bilgi işlem elemanlarınızdan birine beni veri tabanınıza ekletmiş olabilirim. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum. Belki de profilimde oynama yapmıştır. Öyle görünüyor.

Ona ödediğim paraya rağmen, istediğim şeyi yapmasını beklerdim."

Cassie'nin elleri alnına gider ve bir balonu dolduracak kadar havayı içine çeker. "Kim?" diyor bıkkın bir öfkeyle. "Kime ödeme yaptın?!"

"Aşk Tanrısı'nın beni seçeceğini düşünmemiştim. Yani, umuyordum. Uzak bir ihtimaldi."

"Kim. Kim. Sen. Ödedin?"

"Eğer birine kızacaksan, bana kız." "Kimdi o?" Cassie havlıyor.

"Drew."

"Drew!"

"Onu kovmayın. Beni

kovun." "Benim ekibimde

değilsin!"

Hawaii tişörtleri ve Bermuda şortları giyen yaşlı bir çift bize temkinli bir şekilde . Kadın yanımdan sıvışmadan önce kaşlarını kaldırıyor.

"Cassie, insanlar bakıyor."

"Umurumda değil."

"Artık yerel bir ünlüsün. Beş yüz kişi canlı yayınınızı izliyordu. Kimsenin senin kızgın fotoğraflarını paylaşmasını istemezsin."

Cassie eğildi ve parmağını göğsüme soktu. "Şunu bil Luke Curtis. Ben seni aşтым. Seni beş dakika içinde unuttum. Şimdi, o sinsi benliğini gözümün önünden ve hayatımdan çek."

Ciddi. Ciddiden de öte.

Bir adım geri çekildim. "O zamanlar bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Ben bir pisliğim. Bekle." Parmaklarımın ucuyla şakaklarıma dokunuyorum. "Artık bir pislik değilim. Değiştim."

"Sen hâlâ bir yalancısın. Bunu kanıtladın."

Gerçek karnıma yumruk gibi iniyor ve kamburluğumu derinleştiriyor. "Evet. Tamam. Ben gidiyorum." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ters yönde park etmiş olmama rağmen yüzümü okyanusa doğru çeviriyorum.

"Bekle."

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Lansmanımı mahvetmeyeceksin," diyerek beni geri gönderiyor. "Instagram için birkaç selfie ve bir Reel çekmem gerekiyor. Ve sonra da senin Chris Sands'e randevumuzun ne kadar harika geçtiğini söylemek için Pazartesi günü saat dörtte 107'yi aradım."

"Tamam," diyorum onun yanına dönerken.

Benim yanıma kayıyor. Birkaç tıklamayla kameraya gülümsüyoruz ve sonra telefonunu çantasına bırakmadan önce hala gülümseyerek bir Reel kaydediyoruz.

"İşimiz bitti," diye kaba bir şekilde anons ediyor ve sonra uzaklaşıyor.

Chapter 4

Cassie

Ailem 1975 yılında büyükbabam Allen ile başlayarak kırk yedi yıl boyunca Charleston Christian Apostles'a gitti. Çocukken küflü, vinyl döşemeli bodrum katında yaramazlık yaptığımı, Pazar Okulu'ndan sonra anaokulu öğrencilerini rahatsız ettiğimi ya da saat on birde başlamadan önce güveçleri servis masasına taşıyan insanların yoluna çıktığımı hatırlıyorum.

1800'lü yılların sonlarında inşa edilen bu ticari binanın o zaman da bakıma ihtiyacı vardı, şimdi de olabilir ama yaşlıların bakım fonunu Samaritan's Purse'e ya da cemaatin onayıyla City Mission'a bağışlamak gibi bir alışkanlığı var. Eskimiş pencereler soğuk günlerde cereyan yapıyor, sıcak günlerde ise - bugün olduğu gibi- nem eskimiş pervazlardan sızıyor ve inleyen klimaya rağmen mabedi bunaltıcı bir sıcaklıkla dolduruyor.

Gösterişli olmasa da mabedin davetkâr bir cazibesi var. Otuz beş yıllık kırmızı halı koridorlar boyunca çözülüyor, büyükanne ve nene gibi insanlar takılıp düşmesin diye bantlarla orada burada tutuluyor. Sıralar

oda, yuvarlak sunağı yerleştirmek için orta koridora doğru açılıdır. "Sears sırası" odanın sol tarafında, yedi sıra geride. On bire çeyrek kala çantalarımızı buraya bırakıyoruz ve birkaç dakika sonra koltuklarımıza kayıyoruz.

Koro başlamadan dakikalar önce, büyükanne ve euhre arkadaşları haftayı kapattıktan ve annem odayı en az iki kez dolaşıp selam verdikten sonra. Genelde büyükannele birlikte arkada durur ve

Genç yaşlı herkes sarılmak için ona yaklaşıyor. Doksan yedi olmak, olması gerektiği gibi çok ilgi çekiyor.

Otuz beş dakika önce sıralarımıza yerleştik. On beş dakika önce Papaz Ellis vaazına başladı. Koro onun arkasında sessizce oturuyor. Terliyorlar. Büyükannem terliyor. Herkes terliyor.

Bizden çok daha fazla acı çeken yetim ve dulların beslenmesine yardımcı olmak için ödenecek küçük bir bedel. Yine de, gizli bir hedefim, arzum, hayalim - ne dersiniz deyin - kilisenin yeniden modellenmesi ve klimanın yenilenmesi için anonim olarak kiliseye bağışta bulunmak. Eğer, ya da şöyle mi *demeliyim*, MatchAI bu benim ikinci kurumsal fedakârlığım .

Nana'nın evinin tadilatı benim için ilk olacak.

İronik bir şekilde, Papaz Ellis bağışlama üzerine vaaz veriyor. Ya da belki o kadar da ironik değil. Ahlaki bir ikilemle boğuştuğumda, Pastör Ellis her zaman bu konuda vaaz verir ya da kadın Kutsal Kitap çalışmamızda bu konu hakkında konuşuruz ya da radyoda beni ikna eden bir şarkı duyarım.

Luke'u affederek kendimi kurtarmaya mı çalışıyorum? Evet. Affediyorum. *O bana* yanlış yaptı, değil. Önce beni aldatarak, şimdi de lansmanımı ele geçirmek için yaptığı tuhaf girişimle. Cuma gecesi öfkeli olduğumu söylemek hafif kalır.

Düşünmek için zamanım oldu, sakinleşmek için zamanım oldu ve hala öfkeliyim.

Ayrıca, zamanın tüm yaraları iyileştirdiğinden emin değilim çünkü beni aldattığı için ona hala kızgınım. Bunu aşmışım gibi davranmayı seviyorum ama acım hala devam ediyor. Onun "doğru kişi" olduğunu sanmıştım.

Trident Tech'in Küçük İşletme Yönetimi ve İşletmeciliği programına devam edebilmek için Mudroom'da garsonluk yaparken tanıştık. Kira ve yaşam masraflarının yanı sıra her dönem sadece bir ya da iki dersi karşılayabiliyordum. (Annemden otlanmayacaktım. Zaten beni geçindirmek için çok çalışmıştı). Luke o Cuma öğleden sonra bir arkadaşıyla geldi.

Mütevazı bir şekilde dekore edilmiş odada yakışıklılığı göze çarpıyordu: uzun boylu, kaslı yapısı, açıkta kalan kollarındaki kabarık damarlardan anlaşılıyordu; cömert dalgalarla kaplı uzun yüzü; güçlü çenesini gölgeleyen bakımlı sakalı.

Yirmi dolarlık yemek için bana elli dolar bahşış verdi. Fişi ve arkadaşını beklediği lobiye doğru yürüdüm.

"Çok fazla bahşış vermişsiniz." Faturayı uzattım.

Kapı gümbürdeyerek açıldı ve makbuz hava akımı içinde çırpınmaya ba ladı. İçeri bebekli genç bir anne girdi, kocası da hemen arkasından onu takip ediyordu. Kusursuz giyinmi lerdi; annenin üzerinde siyah bir elbise, bebeğin üzerinde ise    parçalı bir takım vardı. Bir cenazeden geldiklerini ya da gittiklerini tahmin ettim.

"Al bunu," dedi Luke. "İyi bir çeyrek geçirdim ve sen de harika bir i  çıkardın." Ellerini daha da ceplerine soktu ve ahşap panellere yaslandı.

"Sipari leri yazmak ve tabakları taşımak elli dolar bah    almayı gerektirmez." Fi i ona tekrar uzattım. Almadı.

Arkadaşı geldi ve ikisi de ayrılmak için harekete geçti.

"Belki onun yerine seni bir randevuya çıkarabilirim," dedi gülümseyerek.

Omzumun üzerinden masaya koydu um içkilere baktım. Yirmi bir numaralı masadaki ya lı kadınlar bekliyordu. İ imi mahvetmek istemedim. Orada durup yakışıklı bir yabancıya çene  alarak onlardan makul bir bah    alıyordum. Gözlerimiz her kilitlendi inde hissettiğim karıncalanma bir yanımın hoşuna gidiyordu ama ilgilenmem gereken garsonluk görevlerim vardı.

"Düzelt  unu," dedim fi i boşlukta dalgalandırarak.

A zının bir k  esini sıkı tırdı ve avucunu bana doğru çevirdi. "Kalemin var mı?"

 nl   mden bir tane aldım ve . Duvara döndü, bah   sini çizdi, yeni bir bah    girdi ve hesap yaptı.

"İ te. Yüzde on sekiz," dedi bana geri verirken. "Seninle tanışmak bir zevkti Cassie. Tekrar gelebilirim. Adil bir uyarı."

Luke gitmek için dönmeden önce bana son bir kez gülümseyip ba ını salladı. "Bekle," dedim.

Durdu ve beklentiyle bana baktı. "Bu gece bo um."

Ve iki yıllık a kımız böyle ba ladı, diğer kadından gelen mesajı gördüğüm anda alevli bir tezek topuna d n  se ine dair hiçbir belirti olmadan masum bir şekilde. Tekrar anlatmak istediğim bir an değil.

Aradan çok zaman geçtiği için aldatmasını affedebilirim.

Cuma günü Wetlands'de bunun için özür diledi ve samimi görünüyordu. *Görünüyordu*. Beni gerçekten sevdiğini düşünerek iki yıl geçirdim, bu yüzden kolayca kandırılabilirim. Yine de, acının köprünün altından akıp izin vermeyi d   ne e im, acı su denize doğru giderken yavaşça tatlı suya karı acak.

Yine de bu son hakaret? Bunun için onu affetmeye hazır değilim. O denedi lansmanımı *mahvetti*. O "doğru kişi" değildi. Hiç olmadı. Asla da .

Papaz Ellis vaazını tamamlarken, ikinci yarının tamamını kaçırdığımı fark ettim. Davet'e doğru ilerliyor. Yakında bu havasız mabedin dışına çıkacağız.

Koro *Come Thou Fount of Every Blessing* şarkısını söyler. Kimse yaklaşıyor

Bu nedenle Pastör Ellis koronun son şarkısı olan *Blessed Assurance*'ın tadını çıkarmak için bize katılıyor. Cemaat de koroya katılıyor, birçoğu tam sesle.

Babama çekmişim. O bir melodiyi taşıyamazdı. Ben de yapamam, bu yüzden ağzımı kapalı tutup gülümserim. Kimse itiraz etmiyor. Beni şarkı söylerken duydular.

Son bir duadan sonra Ellis bizi önümüzdeki hafta boyunca dünyaya ışık ve tuz olmamız için uğurluyor. Büyükanneimin sıralardan inmesine yardım ediyorum ve çıkışta eski kocam Michael'ı görüyorum. Bana gülümsüyor ve el sallıyor.

Son zamanlarda bunu yapıyor, havada asılı duruyor ve sonra saldırıyor. Büyükanneimin yürümesine yardım ederken başka bir çıkışa sapamam. Enerjisi sınırlı.

"Büyükanneime yardım edebilir misin?" Anneme sordum. "Michael yine ortalıkta dolaşıyor." "Neden başka bir kiliseye gidemiyor?" Annem diyor ki. "Ailesi nesillerdir buraya geliyor. Tıpkı bizimki gibi."

"Ayrılmak centilmence bir davranış olur."

"Teklif etti ama ona kalabileceğini söyledim."

Koridora ulaştığımızda annem "Büyükanneime ver," diyor.

önce annemin büyükanneimin kolunu iyice kavradığından emin oluyorum ve sonra önümden geçmelerine izin vermek için kenara çekiliyorum.

Nana geçerken ona "Evde görüşürüz," diyorum. "Uzun sürmesin. Fasulyelerin kırılması lazım."

Elimi Nana'nın omzuna koyuyorum. "Acele edeceğim. Eğer Michael'ın dikkatini dağıtırsan, dışarı çıkıp beş dakika içinde orada olabilirim."

Nana elini havada salladı. "Michael'la aranızdaki sorunu çözmeniz gerekiyor."

"Bunu . Düşündüm. Ondan boşandım. Her neyse, dikkatli ol. Birazdan görüşürüz."

Ona ulaştığımda mabet çoğunlukla boştu.

"Selam Cassie," diyor sanki tesadüfen bana rastlamış gibi. "Bugünkü servis harikaydı, değil mi?"

Michael ve ben evlendiğimizde aramızda bir kıvılcım yoktu, bu yüzden yakınlaşmayı bıraktık. Sonunda, kilisedeki Hristiyan danışmanı Ray'i gördük, ona çocuk sahibi olmayı düşündüğümüzü söyledik ama bir sorunumuz vardı...

Ray'in bize dayanmamızı, birlikte dua etmemizi ve Tanrı'nın müdahalesini istememizi söylemesini bekliyordum. Bize dua etmemizi söyledi, ama her şeyi ballandıra ballandıra anlatmamamızı da söyledi.

Çünkü şimdi ilişkiyi bitirmenin tam zamanıydı, çocukları da işin içine kattıktan sonra değil.

Birkaç ay daha danışmanlık aldıktan, bol bol dua ettikten ve gece geç saatlere kadar süren tartışmalardan sonra ilişkimizi bitirmeye karar verdik. Arkadaş olarak daha iyiydik. Dostane bir ayrılık oldu. Grand Cherokee'yi aldı. Ben de kedimiz Pudge'ı aldım.

İkimiz de kiliseye gittik. Bu yüzden şu anki çıkmazdayım.

"İyi bir ayındı," diyorum Michael'a. "Papaz Ellis bana düşünecek çok şey verdi."

Michael ağzını siler ve sonra ayaklarına bakar. "Evet. Bu. Düşünüyorum. Yani, ." Bana bakıyor ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başlıyor. "Bunu çok yapıyorum. Düşünüyorum yani. Hey. Öğle yemeğine çıkmak ister misin? Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Özür dilerim. Nineme yemeği hazırlamasına yardım edeceğimi söyledim." "Başka bir zaman var mı?"

"Oh." Çantamı sağ omzuma doğru kaydırıyorum. "MatchAI ile gerçekten meşgulüm. Bu arada harika gidiyor. Sen de . Sana bir aylık bedava kupon vereceğim."

"Tamam. O zaman bunu şimdi yapalım." "Neyi yapalım?"

"Düşünüyordum da."

"Bu konuda her zaman iyidim," diyorum. "Düşünme. Bu senin uzmanlık alanlarından biri."

"Sanırım bir hata yaptık."

"Pudge'dan vazgeçmiyorum. Onu alabileceğimi söylemiştin."

"Hayır, o değil. Demek istediğim, bence ayrılmakla hata ettik."

Dehşetin göğsümde yükseldiğini hissediyorum, Michael boxer'ını çıkarıp yatağa girdiğinde hissettiğim dehşetin aynısı. İtiraf etmek ne kadar korkunç, ama doğru.

"Tamam." Ellerimi kavuşturup çeneme doğru kaldırıyorum. "Bunu söylemenden korkuyordum. Biz doğru olanı yaptık, Michael. Ben hayatıma devam ediyorum ve senin de etmen gerekiyor."

"Hayatına nasıl devam ediyorsun? Yani, kiminle?"

"Şey..." Kulağımın üstünü kaşıyorum. "Cuma günü bir randevum vardı. Harika geçti. Sanırım. Canlı yayın . İzleyebilirsin. Hâlâ Instagram hesabımda duruyor."

Michael'ın omuzları çöküyor. Ellerini elbise pantolonunun ceplerine sokuyor. "Randevunu canlı mı yayınladın?"

"Sadece bir randevu ve tanıtımdı. Ciddi bir şey değil."

"Kiminle?"

"Sen onu tanımazsın." Eğer Michael onu tanımazsa canlı yayını izliyor. Luke hakkında her şeyi biliyor, iyi, kötü ve gerçekten çirkin olanları. "Yalan söyledim. Onu tanırırsın. O Luke'tu. Luke Curtis."

"O pislik mi? O mi çıkıyorsun?"

"'Dışarı çıkmak' tekrarlanan bir aktivite modelini ima eder, bu yüzden hayır, sadece bir randevuydu. Instagram'da canlı yayınlanan küçük bir randevu."

Michael ellerini ceplerinden çıkarıp bana doğru bir adım attı. "Onun sana yaptığını ben asla yapmazdım, Cassie. Seni asla aldatmazdım." Elini ön koluma koydu.

Fırçalayıp . Eski sevgiliye dokunmak yok. Bu kural granite kazınmıştır.

"Yapmayacağını biliyorum. Ama boşanmamız bununla ilgili değildi. Sen iyi bir adamsın. Her zaman iyi bir adam oldun. Sadece aramızda bir kıvılcım yoktu."

"Luke ile aranızda bir kıvılcım mı var?"

"Sadece bir randevuydu. Ciddi bir şey değildi. MatchAI'a gerçekten abone olmalısın. Cupid sana güzel bir kız ayarlayacaktır." Konuşurken kapı aralığından geri çekiliyorum. "İstediğin zaman iptal edebilirsin. İptal ücreti yok."

Michael bana doğru bir el kaldırdı. "Cassie-"

", seninle konuşmak güzeldi. Gidip ninemin fasulyelerini ayıklamam lazım." Kapının kapanmasına izin verdim ve onu mabette yalnız bıraktım.

Yüzündeki o kederli ifade. Kalbim acıyor. Onu özlediğim için değil, o beni özlediği için. Temiz bir ayrılık olduğunu sanmışım.

Temiz bir kırılma olması gerekiyordu.

Kilisenin kapısından içeri daldım ve Charleston havasını içime çektim.

İhtiyacım olduğunda MatchAI neredeydi?

Chapter 5

Luke

Yabani otlar hakkında pek bir şey bilmem. Hiç düzgün bir çimenliğim olmadı, iyilere daha fazla yer açmak için kötülerini budamak zorunda kalmadım.

Chicago'da milyon dolarlık bir kahverengi taş evde büyüdüm. Her biri bir dönümün onda birinden daha az bir alana sahip üç katlı, altı yatak odalı, dört banyolu devasa binalarla omuz omuza oturuyordu. Annem, babamın süslü avukatlık işiyle ilgili tüm şikâyetlerine rağmen, yetersiz arka bahçeyle ilgilenmesi için birini tuttu.

Joe Russo yazın her cumartesi sabahı gelir ve küçük çim alanını biçerdi. Eğer çiçek tarhlarındaki yabani otları temizlediye bile bunu yaptığını hiç görmedim. Pek dikkat ettiğimden değil. Onu ara sıra görürdüm.

Kalçasında uzun bir metal boruya bağlanan küçük bir hortuma bağlı plastik bir kapla dolaşıyordu. Islak kağıt gibi kokan bir kimyasal püskürtüyordu. Ot öldürücü. Küçük arka bahçemiz her zaman kusursuzdu, annem ya da babam sayesinde değil.

Los Angeles'ta apartman hayatını seçtim. Tesisat tamiri, cihaz bakımı veya çim bakımı gibi zahmetli işlerle uğraşmak istemedim. İşim benim hayatımdı ve bir evin dikkatimi dağıtmasını istemiyordum.

Charleston'da bir ev ararken, düzgün bir arka bahçe istediğimi biliyordum, bacaklarımı uzatabileceğim, yayılabileceğim, bitkilerle ve toprakla uğraşabileceğim bir yer. 1800'lerden kalma bu evi biraz şans ve istenen fiyatın çok üstünde bir teklifle aldım. Gördüğüm anda doğru ev olduğunu anlamıştım.

Çiçekli bitkiler hakkında yabani otlar kadar bilgim var ama emlakçım antika kamelyalar, yerli açelyalar, ortancalar, kartopu-

yeni bahçemin tüm sakinleri. Farklı türler hakkında bilgi edinmeye ve bakımlarını öğrenmeye niyetliyim, böylece benim gözetimim altında gelişmeye devam edecekler.

Arazimin büyük bir kısmı çim olduğu için çim bakımını da halletmem gerekecek. I

Genel gözlemlere dayanarak, karahindiba, yonca, yengeç otu ve benzerlerinin herhangi bir önlem alınmazsa hızlı bir şekilde ele geçirebileceğini biliyorum. Ben de

Düzenli yabancı ot temizliği ve yemleme için bir profesyonel çağırmaktan vazgeçtim, ancak bahçede kendim ayıklamayı planladığım bir kare var. Bugünden itibaren.

On ikiye on ikilik yükseltilmiş bahçe yataklarının yanında duruyorum, altı yatakları topladım ve bir mağazadan aldığım süet bahçe eldivenlerini giydim. küçük bir aldım. Süet aldım çünkü daha iyi huylu yabancı otların arasında bazı devedikenleri ve dikenler var.

Bahçemin geri kalanı iyi bakımlı olsa da, bu küçük bahçe tam tersi. Görünüşe göre önceki sahipleri taze sebze ve ot yetiştirmek için iyi niyetliymiş ancak bunu gerçekleştirememişler. Yatakları söküp çim tohumu atabilirdim, ama kendi elimle yetiştirmeyi denemeyi tercih ederim. Sağlıklı ve lezzetli bir şey, belki domates, fesleğen, sarımsak, soğan - müthiş bir tencere spagetti sosu için gereken her şey.

Ben de annemin dükkanından bir ot temizleme aleti aldım. Kullanım kılavuzu yoktu ama ana fikri anladım. Aleti kökün yakınına sok ve otu çıkar. Yeterince kolay.

Gözlerimi kapatıyorum ve kaynayan bir tencere spagetti sosu hayal ediyorum, bahçeden taze. Cassie ve ben mutfakta birlikteyiz. O bornozuyla yanımda dururken ben karıştırıyorum. Saçlarını geriye atmış, eğilmiş ve aromatik buharı ciğerlerine çekiyor.

"Yemek yapabildiğini hiç bilmiyordum," diyor.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

gibi bir şey. Ben James Bond ya da karanlık bir geçmişi olan bir çifte ajan falan değilim. Ama Cassie ve ben uzun ayrıyoruz. Arayı kapatmamız gereken çok şey var.

Her şey bitmiş değil. Akşam yemeği randevumuz iyi bitmedi ama elimde başka bir numara var. Cassie ile yeniden bağlantı kurmak için son bir girişim. İşe yaramazsa, onu geri kazanamayacağımı kabul edip yoluma devam edeceğim.

Bana en yakın yatağa bakıyorum, yemek tabağı büyüklüğünde büyümüş bir karahindiba bitkisine yerleşiyorum. Pamuksu tohumlardan oluşan bir küre sabah esintisinde dalgalanıyor. O tohumları bilirim. Bir pufla onları çok uzaklara yayarsınız, rüzgarda dans eden yüzlerce potansiyel yabancı ot

döllenmiş. Karahindiba, her türlü mantığın ötesinde üreme gibi kötü bir alışkanlığı olmasaydı, yakışıklı bir çiçek olabilirdi.

"Benim bahçemde olmaz," diyorum karahindibaya, sanki beni duyabiliyormuş gibi. Bitkilerin zeki olup olmadığına dair karar hâlâ verilmedi. Bölünebilir ve fethedebilirler. Bu da bir şey sayılmalı.

Ayıklama aletimi bitkinin tabanının yanındaki toprağa daldırıyorum. Neyse ki toprak yumuşak, dirençle karşılaşana kadar etrafı kurcalamama izin veriyor. Bunun kök olduğunu düşünüyorum, bu yüzden biraz daha dürtüyorum ve biraz kas uyguluyorum. Bir patlamayla kök serbest kalıyor ve karahindibanın etrafındaki toprak tümsekleşiyor. Tohumları rahatsız etmemeye dikkat ederek çiçekli sapı tutuyorum ve kökü ortaya çıkarıyorum.

Evet. Yeterince kolay.

Başka bir karahindibanın üzerine eğilip aynısını yapıyorum.

Bir kızı ilk kez aldattığımda on dört yaşındaydım.

Hamilton Ortaokul ve Lisesinin koridorlarında. Sesim yeni kısılmıştı ve kendimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Nedense, zar zor duş almama rağmen kızlar peşimi bırakmıyordu.

Darcy Cawthorpe'un erkek arkadaşı olmayı kabul ettim. Sevimli arkadaşlarından biri öğle yemeğinde yanıma geldi ve kabul edip etmeyeceğimi sordu. Arkadaşlarımın hepsinin kız arkadaşı vardı, ben de yapılacak şeyin bu olduğunu düşündüm.

Darcy ve ben Sevgililer Günü dansında tüm slow şarkılarda dans ettik ama o hiç konuşmadı, benim de ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Dans ederken Tiana'yı fark ettim. O da beni fark etti ve Darcy'nin başının üstünden bakışıp durduk.

Aklı başında bir adam tribünlerin arkasında Tiana'yla öpüşmeden önce Darcy'den ayrılırdı ama ben biri değildim. Benim yoktu. Başka bir kızın erkek arkadaşırken başka bir kızı öpmemen gerektiğini biliyordum ama Darcy beni arayıp (bundan önce hiç telefonda konuşmamıştık) bana yüklenene kadar bunu tam olarak anlamamıştım. Bu onun en çok konuştuğu andı.

Lisedeyken aynı hatayı tekrar yaptım. İki kez. İlki, dolu bir kafeteryanın ortasında yüzüme bir tokat yememle sonuçlandı - bundan böyle LukeRy kavgası olarak bilinecek (bana sorarsanız biraz abartılı bir ifade) - ve ikincisi, telefonumun bir lastik tarafından ezilmeden önce kaldırımı çarpmasıyla sonuçlandı. Bunu anneme açıklarken eğlenceli vakit geçirdim.

O zamana kadar bir kızı aldattığımda kızdığını biliyordum. Gerçekten kızar.

Bu caydırıcı olmadı. Sadece daha tedbirli olmayı öğrendim. Üniversitede, yakalanmadan iki kızı daha aldattım. Bugüne kadar

hiçbiri bilmiyor. On iki adımlık bir programda değilim ama en az dört kişiye özür borçlu olurdum. Bundan daha fazlasını. Çok daha fazla.

Bahçe gölgede ama alnımdan hâlâ ter damlıyor. Ön kolumla siliyorum ve sonra bir karahindiba daha koparıyorum. bir yığın var, ama zar zor bir çentik açabildim. Çabalarımı sınırlar. Eğer daha fazla istersem, dikenler tarafından bıçaklanmadan yabancı otları ayıklamaya devam edebilmem için önce yapışkan çalıları kaldırmam gerekiyor.

İlk dikenli ot, tatmin edici bir çıtırtıyla kendini bırakıyor. Kökleriyle çıkan karahindibaların aksine, bu havuç büyüklüğündeki kökünün çoğunu toprakta bıraktı. Daha fazla kökü ortaya çıkarmak için toprağı kurcalıyorum, onu yakalayıp zorla çıkarabileceğimi düşünüyorum ama bunun yerine başka bir parça koparıyorum.

Bu ot oyun oynamıyor. Ya devasa bir kazık kökü var ya da büyük, gömülü bir yumrudan çıkan bir filiz. Her iki durumda da, tamamen sökmek için bugün yapmak istediğimden daha fazla kazmak gerekecek. Bu yüzden bir sonraki dikenli iğrençliğe geçip toprağı saplıyorum.

Üniversiteden sonra geleneksel ilişkilerden vazgeçtim. Bir kızla bir ay, belki daha uzun süre takılır, sonra da onu hayaletlerdim. Sonra Cassie ile tanıştım. Mudroom'da garsonluk yapıyordu ve sevimli burnu, siparişimi alırkenki sırtışı, kıvrıcık kahverengi saçları beni hemen etkilemişti, kusursuz cildi ve yanaklarındaki pembe kızarıklık.

İlk randevumuz için Broad Caddesi'ndeki The Oak Steakhouse'a gittik. Peynir tabağı mezesine ek olarak menüdeki en pahalı ürün olan çıtır kızarmış ıstakoz kuyruğı sipariş etti. On sekiz dolarlık bir içki sipariş edip tek bir yudum bile almadığında bir şeyler olduğunu anlamıştım. Yine de San Pellegrino'yu bitirdi, üç şişe. Ben onun burnundan ve kulaklarından su fişkırtmaya başlayacak.

"Benimle kafa , değil mi?" Daha ıstakozuna dokunmamışken söyledim.

"Ben mi? Nasıl yani?" Masum ifadesinin altında kurnazlık vardı.

"Menüdeki en pahalı şeyleri sipariş edip duruyorsun."

Bana baktı, kara gözleri içime işledi. "Ben sadece anı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışan zavallı bir garsonum."

"Bahşışimden hala rahatsız mısın?"

Cassie ıstakozun bir kısmını mızrakladı ve dudaklarını etrafına sarmadan önce döndürdü. Peçetesini dudaklarına götürdükten sonra, "Gücenmiş olsaydım burada oturur muydum?" dedi.

"Benden elli dolar daha koparmak için belki," dedim göz kırparak.
andan itibaren sohbetimiz benim promosyon işime döndü,
Özellikle de bir dizi yerel sanatçının yer alacağı yerel bir konser üzerinde çalışıyordum. Gideceğini söylemekten ama hayır da demedi.

Sohbetimiz hoştu, bu benim için randevularda nadir görülen bir şeydi. Bir hayali, bir planı ve bunu gerçekleştirmek için bir vizyonu vardı ve o bunları bana aktarırken, oltadaki bir balık gibi cümlelerine tutundum. Masanın altında step dansı yapmak istedim.

Dirseklerini göğsüne haç kolyesiyle oynaması beni büyüledi. Bu haç sadece bir süs müydü, yoksa onun için bir anlamı var mıydı? Bunu sormak için çok erkendi.

Hesabı imzalarken Cassie bana ne kadar bahşış vermeyi planladığını sordu.

"Yüzde on sekiz," dedim.

"Hepsi bu kadar mı? Siparişimizi aldı, içeceklerimizi doldurdu, tabaklarımızı getirdi ve her şeyi yaptı."

Ayrıldığımızda, araba Broad Caddesi'nde bizi bekliyordu.

"Ciddi misin?" Cassie iki kaşını da kaldırarak konuştu. "Bu gece seninle yatacağımı düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

Kaldırıma baktım. "Tabii ki hayır." Gözlerine bakamadım. "Bunu iptal edebiliriz."

Ama o çoktan gemiye tırmanmıştı. "Küçük kızların odasını kullanmak için durmam gerekebilir. Çok su içtim." Elime uzandı.

Güldüm ve omuzlarımı geriye çektim. "San Pellegrino fakiri oldum," dedim ve elini tutup arabaya tırmandım.

Yol boyunca ellerimizi ayırmadan omuz omuza yolculuğun tadını çıkardık.

İki yıl boyunca her şey harikaydı. Ağırdan aldık. Onunla kiliseye gittim, büyükannemin sıraya girmesine yardım ettim, sonra akşam yemeği için büyükannemin evine gittim.

-Muhtemelen Cassie bugünü böyle geçiriyordur. Ve sonra her şeyi mahvettim.

"Ow!"

Az önce yerden koparmaya çalışırken tuttuğum devedikeninden elimi çekiyorum. Nasıl olduysa, bir diken eldivenimi delip başparmağıma battı.

Eldivenimi inceliyorum ve bir dikenin dikiş yerinden geçmeyi başardığını görüyorum. Parmaklarımı yelpazeliyorum ve eldivenleri avuç içleri yukarı bakacak şekilde inceliyorum.

Bu şeyler kusursuz değildir.

Alnımdan yine biraz ter damlıyor. Yüzümü silmek için tişörtümü yukarı çekiyorum. Bu sıcaktan bıktım artık.

Yabani ot yığınları bahçe yataklarının yanında duruyor - bir yığın karahindiba, başka bir yığın diken. Bitkiler solmaya başladı bile. Onlarla ne yapacağımdan emin değilim. Sonra düşüneceğim.

Bir gün için bu kadar ayıklama yeter.

Chapter 6

Cassie

Ninemin evinin önünden geçiyorum; iki katlı, belirgin bir verandası ve geniş bir tavan arası yaratan sivri çatısı var. Gri ahşap dış cephe kaplaması hala kullanılabilir durumda, ancak boyası daha iyi günler görmüş, çoğu dökülüyor ve soyuluyor, ilgi için yalvarıyor, sağdaki ve soldaki yeni boyanmış evlerle tam bir tezat oluşturuyor. Çatısının değiştirilmesi gerekiyor, garajda termit hasarı var ve sundurma demirleri çürüyüp teker teker düşüyor.

Yine de, birkaç ev aşağıda paralel bir noktaya çekip motorumu durdurduğumda, Pazar geleneğimiz olan iyi yemek ve aile bağlarına başlamanın mutluluğuyla her zamanki sıcak ve rahat duygular üzerime geliyor.

İçeri girdiğimde, ev zaten kızarmış jambon gibi kokuyordu. Nana genellikle Pazar sabahı biz kilisedeyken eti yavaş yavaş pişiriyor ve daha sonra garnitürlere ve tatlıya yardım ediyoruz. Bugün menüde ne olduğunu bilmiyorum, sadece yeşil fasulyeleri koparmamı istiyor.

Orijinal ahşap merdiven, geniş giriş yoluna görkem katıyor. Nana, 2000'li yılların başında her şeyi zımparalamak dışında sert ahşaplara veya döşemeye dokunmamış. Koyu renk döşemeye ve daha açık, turuncu tonlu zeminlere sadık kalarak taze boya uygulamış.

Sol taraftaki geniş giriş holü oturma alanına ve ötesindeki yemek alanına açılmaktadır. Mutfak evin arka tarafında, yemek odasının yanında yer alıyor ve yüzyıl başı mimari tasarımına uygun olarak misafirlere kapalı. O zamanlar kimse mutfaktaki dağınıklığı görmek istemezdi.

Büyükanne için evi yeniden düzenlediğimde mutfağı açmak ve bir ada eklemek istiyorum, böylece o ve annem ailenin favorilerini hazırlamakla meşgulken bizimle konuşabilecekler.

Büyükanne en sevdiği turuncu koltuğunda oturuyor, kucağında da bir battaniye.

Yıllar önce, elleri kireçlenme yüzünden sertleşip boğum boğum olmadan önce ördüğü bir tığ işi. Bir bere şapka ince saçlarını örtüyor, bu da onu sıcak tutmak için bir araç, ki Nana sıcak huylu olduğu ve klimayı açık tutmayı sevdiği için bu sürekli bir mücadele.

Neyse ki büyükbabam ölmeden önce merkezi havalandırma sistemi kuracak kadar ileri görüşlüydü.

Hâlâ inliyor ama son yaşıyor. Değiştirmem gereken başka bir şey daha var.

"Ne izliyorsun?" Oturma odasına girdiğimde büyükanne soruyor.

"Ha?"

"Ne izliyorsun?" Biraz daha yüksek sesle söyledim.

"Falcons ve Saints," diyor gıcırtılı sesiyle. "Vay canına, sezona büyük bir patlamayla başlıyoruz."

"Yeni oyun kurucu topallayan bir ördek gibi atıyor." "Bu iyi olamaz."

"Seçmelerde ilk sırada olması iyi olduğu anlamına gelmez."

"Genelde bir anlamı vardır."

Büyükanne bana bir el sallıyor ve sonra çenesini ayarlamadan önce takma dişlerini oynatıyor.

"Madison nerede?" diye sordum. "Arabasını görmedim."

"Suzanne teyzeni işten almaya gitmesi gerekti."

"Tamam. Pekala. Nana'nın mutfakta bana ihtiyacı var. Birazdan ziyarete geleceğim." "Bu buzlukta yalnız kalmaya alışkınım," diye homurdanıyor büyükanne.

Büyükanne asla yalnız değildir. Annem ne zaman gitse büyükanne burada olur, ya da tam tersi.

Büyükannenin çok fazla yardıma ihtiyacı yok, sadece izlenmesi gerekiyor çünkü bazen merdivenleri çıkma ya da bodrumda kendi çamaşırlarını yıkama isteği duyuyor.

Gaz ocağı konusunda da ona güvenilmez. Brülörleri unutuyor ve birkaç yıl önce neredeyse mutfağı havaya uçuruyordu.

Büyükanne merdiven çıkmak zorunda kalmasın diye alt kattaki yatak odasında kalıyor, annem ve ninem ise üst katta uyuyorlar. Büyükanne ve Nana'nın Sosyal Sigortası ve annemin bankadan aldığı gelirle geçiniyorlar.

Ben büyürken de durum aynıydı; ninem çoktan emekli olmuştu ve annem bir yandan babamın hastane masraflarını öderken bir yandan da iki işte çalışıyordu.

Faturalar. Tek bizi beslemek ve giydirmekti. Hiç tatile çıkmazdık, şehirden zar zor ayrılırdık.

"Sana bir getireyim," diyorum omzumun üzerinden mutfağa doğru giderken.

"Tereyağı ve bal," diye mırıldanıyor ninem.

Mutfağa giderken büfede durup taze çiçek aranjmanıyla uğraşıyorum. Büyükanнем pazar günleri hep bir buket çiçek alırdı. küçük anıtımızı süslüyor. Sears ailesinin merhum reislerinin -büyük büyükbabam Charles, büyükbabam Allen ve babam William- fotoğrafları vazoyu çevreliyor.

Ninem aile tarihimizi canlı tutuyor ve büyük dedem Charles'ın Charleston'da nasıl bir marketler zinciri açtığını anlatarak övünüyor. Dükkanlar Büyükbaba Allen'a miras kalmış, ancak büyük marketler pazar payını ele geçirdikçe, King Caddesi'ndeki Fresh and Save kalana kadar onları teker teker kapatmak zorunda kalmış.

Büyükanнем, büyükbabam öldükten sonra artık kârlı bir iş olmaktan çıkana kadar dükkânı işletmiş. Emeklilik için birikim yapamamışlardı, bu yüzden ayakları tutmayana kadar Sosyal Güvenlik'e destek olmak için orada burada kasiyerlik yaptı.

bir saatten fazla ayakta durmasına izin vermeyin.

Babamın resmini elime alıyorum ve üstündeki ince toz tabakasını fırçayla temizliyorum.

Ben daha ilkokuldayken öldü. Mayıs ayında pankreas kanseri teşhisi kondu ve Ağustos ayında vefat etti. Babamın yasını tutarken, annemin babamın geliri olmadan faturaları nasıl ödeyeceği, evimizi kaybedip kaybetmeyeceğimiz, Noel'de hediye alıp alamayacağım konusunda endişelendim.

Annem faturalarla başa çıkamıyordu, bu yüzden Nana bizi eve davet etti. Her ne kadar ergenlik dönemimdeki benliğim bunu böyle görmese de, Sears'tan iki kadın çok fazla harcama yaptığım için beni azarlıyordu. zamanımı odamda arkadaşlarıma mesaj atarak geçiriyorum.

Babam aile işini bırakıp elektrikçi olmaya karar vermişti. Uzun saatler çalışıyordu ama yine de kiliseye gitmeyi, beni aramayı Pazar onun için dans ettiğimde küçük prenses, bizi sahile götürmek ve bana dalgaların arasında yüzmeyi öğretmek için. Ya da en azından biraz yüzmeyi. Şamandıra giyerken.

Ya aileye destek olmak için yanımda olsaydı, bana güzel deseydi? balodan önce, yeni işlerime başlarken beni neşelendirmek için? İçimi çekiyorum, fotoğrafı yere bırakıyorum ve ne zaman ne olabileceğini düşünsem göğsümde yeniden beliren özlem dolu ağrıyı uzaklaştırıyorum.

"Hey," diyorum sarı mutfağa girdiğimde.

"O ," diyor Nana. "Ben kaçtım."

Mutfak Instagram standartlarına uygun değil. Ada, yarımada, kuvars tezgah ya da süslü bir backsplash yok. Bunun yerine, 1950'lerden kalma iki duvar dolabı yetersiz depolama alanı sunuyor; sadece bir duvarda üst dolaplar var. Nana'nın ocağında görev ışığı yok ama bu onu doyurucu yemekler pişirmekten alıkoymuyor. Odanın karşı köşesinde yuvarlak bir masa yer alıyor. Masanın üzeri küçük Amazon kutuları, rastgele evraklar ve önemsiz postalarla kaplı.

Annem fayans tezgahın başında patates soyuyor. Gaucho'larının modası geçmiş olabilir ama yine de onları bir çift sandalet ve dökümlü bir bluzla giyiyor. İstese saniyeler içinde bir erkek bulabilir ama babam öldüğünden beri kimseyle çıkmadı. Sol elindeki alyans doğal bir erkek caydırıcı.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Michael ne istiyormuş?"

"Tekrar bir araya gelmek istiyor."

"Kafasından neler geçiyor?" Annem bir dilimi bile kaçırmadan söylüyor.

"İçin kalmadım. Sadece bir hata yaptığımızı düşündüğünü söyledi. Ona hata yapmadığımızı söyledim ve sonra mabetten geri çekildim ve onu orada tek başına ."

Annem dilimin ortasında durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Gerçekten yeni bir kilise bulması gerekiyor," diyor Nana kağıt tabakla boynunu yelpazelerken.

Saçlarını topuz yapmış ve çıkarmış. Kaynayan su dolu tencereler, bir buhar bulutu halinde etrafını sarıyor; bir tencerede annemin patatesleri, diğerinde fasulyeler pişiyor. Sanırım bu işe koyulmam gerektiği anlamına geliyor.

Buzdolabına yöneliyorum ve bir şişe mayonezi kenara itip şişkin yeşil fasulye torbasını alıyorum. İhtiyacımız olandan daha fazla ama Nana artık yemek yemeyi seviyor.

"Yoldan çekil anne," diyorum ve annem de bana uyuyor.

Alt dolaplardan bir kevgir ve üst küçük bir kase alıyorum, sonra annem kesme tahtasına geri kayıyor.

"Bunlarla uğraşırken büyükanneme eşlik ," diyorum yeşil fasulye torbasını süzgecin içine atarken.

Mutfaktan çıkarken üzerinde tanıdık bir logo olan bir mektup fark ediyorum. Kasemi bırakıp onu aldım.

Nana fark etti ve bana vurdu. "Ver şunu bana."

Mektup Herbst Geliştirme Şirketi'nden. Ev için ona dört yüz bin dolar vermek istiyorlar. Çenem düştü.

"Hala seni rahatsız ediyorlar mı, Nana?" Ben soruyorum.

"Neredeyse her gün bu evi isteyen bir şirket ya da kişiden posta yoluyla bir şeyler alıyorum."

"Tekliflerini yükselttiler."

Nana ellerini kalçalarına koyar. "Soyulan gri boyam ve çürümüş verandamla kalıyorum. Bu evin emlak değerlerine zarar vermesi umurumda değil."

Mektubu yığının üzerine geri koydum. Annem ninemin arkasından bana bakıyor ve omuz silkiyor.

"Belki on yıl sonra satın alırım," diyorum. "Bu arada, çatının üzerinize düşmemesi için tadilat yapmanıza yardım edeceğim."

"Hangi parayla?"

"MatchAI yükselişe geçtiğinde kazanacağım para. Ayrıca Old Towne Ghost Tours'dan para kazanmaya devam ediyorum. O sermaye şu anda sadece ."

"Pshh."

"Bunu konuşmuştuk." "Senin parana ihtiyacım yok."

"Nana."

"Henüz parayı kazanmadınız, bu yüzden tartışmalı."

"Tartışmalı olan ne?" Madison öyle diyor. Elinde bir turtayla mutfağa koşuyor. Annesi, Suzanne Teyzem de onu takip ediyor.

"Kuzenin evimi yeniden dekore etme hayali," diyor Nana ve sonra beni işaret ediyor. "Fasulyeler üzerinde çalışmaya başlayın. Ben de birazdan patates." Tencerelerden birine önemli miktarda tuz döküyor.

"İşte," diyor Madison. Elindeki turtayı masaya bırakıyor, fasulyeleri elimden alıyor ve ellili yıllardan kalma krom sandalyelerden birine çöküyor. "Ben yardım ederim."

"Büyükanneme eşlik edecektim," diyorum. "Ben acıktım," diyor Madison.

"Önce ellerini yıka!" Nana diyor ki. "O akrilik tırnaklar petri kabı gibi."

"Peki, nine," diyor Madison. Lavaboya yöneliyor ve ellerini yıkıyor, ön kollarını yukarı kaldırıyor ve ameliyata girecekmiş gibi tırnaklarının altını ovuyor. "Yeterince iyi mi?" Kollarını Nana'ya gösteriyor.

"Çiviler olmasa daha iyi olurdu," diye mırıldanıyor Nana.

Madison gözlerini deviriyor ve havluyu bana fırlatıyor. "Senin sıran."

Ellerimi yıkıyorum, Madison'ın yanına bir sandalye çekiyorum ve bir avuç fasulye saplarını hızla koparıyorum ama diğer uçlarını sağlam bırakıyorum.

Suzanne Teyze üçüncü bir sandalye çeker ve bir avuç fasulye kapar. Hâlâ önlüğünü giyiyor. Gözlerindeki yorgunluk bana yine uzun bir vardiya geçirdiğini söylüyor. Eğer hastane onu bu kadar yorarsa, iyi bir hemşireyi kaybedecekler.

"Cassie'yi hafife almayın," diyor Madison yeniden modelleme tartışmasına devam ederken. "Cuma sabahı Charleston'daki büyük yayın alanını aydınlattı. İzlediniz mi?"

Nana annemin doğranmış patateslerini kaynar suya atıyor. "Luke Curtis'in yakışıklı fotoğrafını gördüm ve sen sanki onunla daha önce hiç tanışmamışsın gibi orada oturuyordun."

Yüzüm ısınıyor.

"Bunu ikiniz mi planladınız?" Madison soruyor.

"Neden Luke'la bir şeyler planlayayım ki?" Adımlarımı hızlandırıyorum, her çarpınıştta rahatlıyorum.

"Yani, profili öylece ortaya mı çıktı? Hiçbir fikriniz yok muydu?"

"Hem de hiç."

Madison bana bir kaşını kaldırdı, üst dudağı da ona katıldı. İnanılmaz bir ifade. "Tasadüfen veri tabanınızda yer alıyordu ve siz canlı yayında başvurunuzu sunarken profili karşınıza çıktı."

Suzanne Teyze, "O adam her zaman bir fırsatçıydı," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bu sadece bir tesadüftü.

Tuhaf,

Ha? Excel'deki yatırımcı arkadaşlarından birinin kendisini uygulamanın beta testini yapmaya davet ettiğini söyledi."

Annem arkasını dönüp tezgâha yaslanıyor ve kollarını kavuşturmadan önce ellerini bir havluya siliyor. "İkinizin her zaman çok ortak yönü olmuştur. Belki de Aşk Tanrısı bir şeylerin peşindedir."

"Aşk tanrısı kesinlikle bir şeylerin peşinde *değil*," diye cevap veriyorum.

"de öyle değil mi?" Annem dedi ki. "Onu ruh eşleri üretmesi için programladığını sanıyordum."

"Şey-"

Madison sözümü keserek, "Profilinin bir *anda* ortaya çıkmasını hâlâ tuhaf buluyorum," diyor. Kevgirin içine bir avuç fasulye atıyor.

"En sevdiğim an değildi," diyorum. Madison omuz silkiyor. "İyi oynadın."

"Randevun nasıl geçti?" Annem soruyor.

Bildiğim kadarıyla odadaki hiç kimsenin Instagram hesabı yok, bu yüzden bu tren enkazından kurtuldular. Madison kişisel bilgilerini paylaşma konusunda garip.

İnternette hayat. Annem, ninem ve Suzanne teyzem Facebook'ta Wordle skorlarını paylaşıyorlar.

Nana yanına gidip kevgiri alıyor ve fasulyeleri durulamaya başlıyor. "Sen ve Luke bir randevuya mı çıktınız?"

"Tüm haber bölümünü izlediğini söylediğini sanıyordum," diyor Suzanne Teyze.

"Büyükanneimin banyoda yardıma ihtiyacı vardı. Bir ya da iki dakikayı kaçırmış olabilirim."

Madison Nana'yı yakalıyor. "O ve Luke Cuma günü bir randevuya çıktılar ve bunu canlı yayınladılar. Pazartesi günü 1107'de olacaklar ve bize anlaşıp anlaşmadıklarını söyleyecekler."

Nana eliyle belini destekliyor ve bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyor. "Randevunu canlı mı yayınladın?"

"Hepsi değil," diyorum.

"Yani, seni aldatan adamla canlı yayında buluştun ama onu tanıımıyormuş gibi . Ve tüm bunlar Instagram mı?"

"Evet." Son yeşil fasulyemi de koparıp yığının üzerine bırakıyorum.

Nana duruşunu gevşetiyor ve bir avuç taze fasulyeyi kaynar suya atmak için ocağa doğru dönüyor. "Kendime bir Instagram hesabı almalıyım."

"Bu bir reklam gösterisi," diyorum. "Hepsi bu. Beklenmedik bir dönüş yapan bir reklam gösterisi."

"Gösteri bittiğinde Luke'tan on mil uzakta dur," diyor Nana sırtı bana dönük olarak. "Bir kez aldatan, her zaman aldatır."

"Kaç abone kazandınız?" Madison soruyor. Omuz silkiyorum. "Birkaç tane..."

"Yüz mü?" Madison bitiriyor.

"Daha az."

"Bir düzine mi?"

"Bugün rakamlarımı kontrol etmedim, o yüzden daha fazla olabilir."

Rakamlar konusunda stres yapmamaya çalışıyorum. Bu işler zaman alır. Lansmanım sadece iki gün önceydi.

Kimi kandırıyorum ki? Yirmi beş yeni abonem var. Her kontrol ettiğimde bu sayı beni dehşete düşürüyor, bu yüzden bugün bakmamaya karar verdim.

Odaya çöken sessizliği bozmak için "Bu işler zaman alır," diyorum.

"Elbette tatlım," diyor annem. "Roma bir günde inşa edilmedi. Colosseum'u inşa etmek yıllar aldı."

Yıllarım yok. Hedeflerime ulaşamazsam Excel bana olan güvenini kaybedecek ve fonlarını çekecek. Onların yerinde olsam ben de aynısını yapardım.

" nerede?" Büyükanne mutfak girişinden sesleniyor, zayıf bedeni kamburlaşmış, bastonundan güç alıyor.

Ayağa fırladım. "Tanrım, büyükanne. Özür dilerim. Buyur, otur." Az önce boşalttığım sandalyeye oturmasına yardım ettim.

"Hepiniz burada bensiz fırtına gibi konuşuyorsunuz," diyor.

"Kusura bakma nine," diyorum.

"Biz de tam Cassie'nin eski erkek arkadaşı hakkında konuşuyorduk," diyor Nana. İrkildim.

"Michael?" Büyükanne sorar.

"Michael onun kocasıydı," diyor annem.

"Luke Curtis," diyor Madison. "Onu hatırlıyor musun?"

Büyükanne . Bastonunun ucunu vinil zemine vuruyor. "Luke Curtis. Şu yakışıklı şeytan. Ne oldu ona?"

"İşte," diyorum, tereyağlı ekmeğini yere bırakarak. O almadan önce üzerine biraz bal sıkıyorum. "Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Annem dedi.

"Çöpü atmaya."

"Çöp dolu değil."

"Beynim dolu."

Çöp poşetini kutudan çıkarıp ağzını bağlıyorum, sonra onu alıp arka kapıya yöneliyorum. Kapıdan iki beton basamak iniyor ve kırık bir kaldırım sarkan garaja çıkıyor. Engebeli kaldırımında dikkatlice yürüyorum, ayak parmağımın çatlaklardan birine takılmadığından emin oluyorum.

Bu güvenli değil. Nana takılıp düşebilir, bileğini ya da kalçasını kırabilir. Ne dediği umurunda değil. Tamir edeceğim.

Garajın boyası evden daha kötü dökülüyor ve kiremitler iki kat daha eski. Sızıntılar termitlerin yerleşmesini teşvik etmiş ve Çivileri kemirip İsviçre peynirine dönüştürebilir. Muhtemelen yapıyı kurtarmak mümkün değil. En iyisi yıkıp baştan başlamak olacaktır.

Büyükannem hala kendi güvenliğini riske atarak garajı kullanıyor. Noel ağaçlarını ve süslerini bir muşambanın altında saklıyor ve metal raflar

plastik kaplar. İçlerinde ne olduğunu ya da içindekilerin su ve farelerden kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorum. Muhtemelen kurtulamaz.

Gri kapı istemiyor. İçeri girmek için birkaç kez tekmelemem gerekiyor. İçeriden çürümüş ahşap ve küflenmiş branda kokuları yükseliyor. Uzak köşede bir şeyin sıçradığını duyuyorum ve ürperiyorum. Bir fare. Nana fare kapanları koyar ve sık sık değiştirir, ancak yeni nesil fareler her zaman içeri girmenin bir yolunu bulur.

Eğer Nana belediye tarafından cezalandırılırsa, bu göze batan şey yüzünden olacaktır. Komşuları muhtemelen manzarayı ya da fare popülasyonunu beğenmiyorlardır. Eğer şikayette bulunurlarsa, bir sürü sorun ortaya çıkabilir.

Çöp torbasını metal kutuya bırakıp kapıyı çekerek kapatıyorum. Eve döndüğümde mutfak penceresinden Suzanne Teyze, Madison ve Nana'nın belli belirsiz izlerini görüyorum. Nana dinlenmek için masada oturuyor.

Ayaklar.

Açık sözlü olmak istemez. Bu onun doğasında var.

...seni aldatan adamla canlı yayında bir randevuya gittin...

Neden evet, Nana. Evet, söyledim.

Bakalım küçük numaram işe yarayacak mı?

Kıçımı alt basamağa park ediyorum ve arka cebimden telefonumu çıkarıyorum. Abone sayımı kontrol etmek için yönetici uygulamasına girmem gerekiyor. Sistemde şu anda kaç kullanıcı olduğunu ve toplam kaç profil oluşturulduğunu gösteren bir raporlar sayfası var.

Ben beklerken uygulamanın topacı dönüp duruyor. Ve bekliyor. Bu çok garip.

Birkaç dakika daha bekledim. Hiçbir şey yok. Bu daha önce hiç olmamıştı. Bu yüzden çıkıyorum ve MatchAI simgesine dokunuyorum.

Aynısından.

Bir dakika sonra, hala dönüyor.

Bu hiç iyi değil.

Telefon uygulamamı açıyorum ve Bethany'nin cep numarasını tuşluyorum. Excel'de herhangi bir operasyonel aksaklık, sözleşme sorunu ya da promosyon ihtiyacım olduğunda başvurduğum kişi o.

"Hey," diyor Bethany.

"Bethany, sanırım bir sorunumuz var."

Chapter 7

Luke

Berbat kokuyorum.

Yabani otları temizledikten sonra koşuya çıkmaya karar verdim. Zaten kirli olduğum için, neden kendimi yürüyen bir biyolojik tehlikeye dönüştürmeyeyim diye düşündüm. Neyse ki köpeğim Korg, temiz de olsam zehirli de olsam beni seviyor.

Otuz dakikalık bir koşudan sonra evimin önünde duruyoruz, Korg dili dışarıda nefes nefese. Yemin ederim gülümsüyor. Onu mutlu görmek kalbimi kabartıyor.

Mahalle sessiz, sevmemin bir nedeni de bu. Chicago ve Los Angeles'ta yaşadıktan sonra trafik ve gürültüden bıktım.

Telefonum çalışıyor. Koşu ayakkabımın cebinden çıkarıp hoparlör düğmesine basıyorum ve telefonu çimlerin üzerine bırakıp geriniyorum.

"Ne var ne yok?" Todd'a söyledim. Kendisi Excel'den arkadaşım. MatchAI'nin çoğunluk yatırımcısı olduğumdan beri beni günlük lansman istatistikleriyle arıyor. "Kaç yeni abonemiz var?"

"Kötü haberlerim var. İki parça kötü haber. Aboneler sıfır. Ve web sitesi çöktü."

Ayağa kalktım ve gömleğimle yüzümü sildim. "Bakım için aşağı mı?"

"Hayır, onu neyin öldürdüğüne dair hiçbir fikrimiz yok."

Korg'a web sitesinin neden çöktüğünü biliyormuş gibi bakıyorum ama o hiçbir şeyden habersiz. Vücudunu sallıyor, saçları hafif hava akımlarında uçuşuyor ve sonra kuyruğunu sallayarak ikramda bulunuyor. Akıllı çocuk. İkrâm zamanı

her zaman iyi bir koşudan sonra gelir. Eve doğru işaret ediyorum ve o da koşmaya başlıyor.

"Cassie'yle yarın öğleden sonra radyo programımız var," diyorum evimin yolunu tutarken. "Web sitesi ne kadar kötü görünür?"

"Kötü."

"Bunu tamir ettirmeliyiz."

"Drew ve diğer birkaç kişi Cassie'nin ofisinde buluşup işleri koyacaklar."

"şimdi mi?"

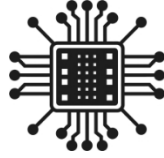
"Ben de o gidiyorum," diyor Todd. "Merak etmeyin, siteyi en kısa sürede yeniden kuracağız."

Duraksıyorum. Bu benim için bir fırsat olabilirdi. Ona şirketine yaptığım parasal yatırıma anlatabilirdim.

Tam bir daire çizerek dönüyorum, gözlerim yukarıdaki dallara odaklanıyor, boğazımı temizliyorum ve "Geliyorum" diyorum.

"Uh..." Todd hattın diğer ucunda konuşuyor. "Sessiz bir yatırımcı olmak sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

Cassie'nin ofisine giden merdivenleri çıkarken hayatımı sorguluyorum. Seçenekler. Eski sevgilim Rose ile o sarhoş öpüşme seansını yapmamış olsaydım, Cassie'yi geri kazanmak için gizli operasyonlara gerek kalmayacaktı. Mutlu yolumuza devam edebilirdik. Muhtemelen şimdiye kadar evlenmiş olurduk.

Bunun yerine, kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, reddettiğim kişiye geri dönen ve af dileyen üzęün bir köpek yavrusuyum.

Evet, sevdiğiniz kadını aldatmak aptalca bir şey gibi görünüyor. Öyleydi. Öyle de. Bunun için bir mazeret yok. Ben bazı kadınların domuz diyebileceği biriyim. Ya da öyleydim. Highland ineğine dönüştüğümü düşünmek hoşuma gidiyor. Hangi kadın o tüyleri sevmez ki?

Cassie ile ilk randevumdan sonra, aldatma günlerimin bittiğine karar verdim. Rose elinde bir kutu Franzia Cabernet Sauvignon ile evime gelene kadar da öyleydiler. şarabın onun için olduğunu iddia etti çünkü ve mecazi anlamda ağlayacak bir omuza ihtiyacı vardı.

Kıyafetinde bir yanlışlık olduğundan şüphelenmeliydim: bir askılı bluz ve arkadan bağlanan, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şu pahalı egzersiz taytlarından bir çift. Ama biz çıkarken de bu tür şeyler giyiyordu, o yüzden sanırım görmezden geldim.

Akşam o koltukta ben de kanepede oturarak başladı. Ben izlerken o birkaç kadeh şarap içiyordu. Masumdu. Ta ki-

Kaba olmak istemem ama eğer bir kadının başarısız bir ilişkiyi yeniden anlatmasını dinlediyseniz - her bir ayrıntıyı kastediyorum - bu biraz zihin uyuşturucu olabilir. İkinci yılın başına geldiğinde, mayalanmış üzüm şeklinde küçük bir eğlence için yalvarıyordum.

Kanepeme kaydığını, başını omzuma yasladığını (daha fazla metafor yok) ve sonra üstünü indirdiğini hatırlıyorum. Lanet olsun şu tişörtlere. Sanırım o anda bir kadeh şarap içmiştim. Büyük hataydı çünkü bir baktım öpüşmeye başlamışız. Tanrıya şükür.

İşler çok ağırlaştığında, dairemnden kovacak ve boş şarap kutusunu arkasından fırlatacak kadar aklım başımdaydı. Ama olan olmuştu.

Daha da kötüsü, ertesi hafta isteyken, hala patavatsızlığım yüzünden somurtuyordum ve bunu Cassie'ye söyleyip söylememe konusunda kararsızdım,

Jani beni iş yerindeki dinlenme odasında köşeye sıkıştırdı. O zamanlar küçük bir ev kiralamıştım.

promosyon şirketim için ofis alanı. Resepsiyonistim Jani de dahil olmak üzere birkaç çalışanı vardı.

Unutmayın, Cassie'ye sadık kalacağıma yemin etmiş olsam da, yine de "zararsız" flörtlerden hoşlanmıyordum. Jani ve ben her gün zararsızca flört ediyorduk, birbirimize ara sıra müstehcen anlık mesajlar gönderiyor, öğle yemeğinden sonra masasında birbirimizle şakalaşıyor, biri ya da diğeri özellikle çekici görüldüğünde yorum yapıyorduk.

Dinlenme odasında bir fincan kahve yapıyordum. Jani içeri girdi. Birkaç gündür kendimde değilmişim gibi görüldüğümü söyledi. Sürekli sıkıştırıp durdu. Geriye dönüp baktığımda Cassie'yle umduğunu fark ettim. Onun yerine (sonunda pes ettiğim için) eski sevgilimle öpüştüğümü öğrendi. Elini sırtıma koydu ve "böyle" der gibi ovdu. "Olamaz, ne yapacaksın?" dedi, sanki gerçekten umurundaymış gibi (umurunda değildi) ve sonra bir baktım beni öpmeye çalışıyor. Onu engelledim.

elimle dudaklarını ısırdım, onu kovdum ve dinlenme odasından çıktım.

O akşam, Cassie ve ben onun evinde akşam yemeği yemek üzereydik ki Jani mesaj attı: **Neredeyse öpüştükten sonra beni neden kovmak zorunda kaldığını anlıyorum.**

İşler çok karmaşık bir hal alırdı. Artık patronum olmadığına göre şunu söyleyebilirim: Her şeye varım. Yani her şeye.

Telefonumda mesaj belirlediğinde dışarıda ızgarada biftek hazırlıyordum. Cassie mesajı okudu ve bu sonun başlangıcıydı. Her iki konuda da itiraf ettim. Sürpriz olmadı, Cassie beni terk etti.

Şimdi Cassie'hayatına geri dönüyorum, en azından küçük bir dilimine, bir kez daha beni affetmesi umuduyla davranışımı açıklamaya niyetliyim. Annem haklıydı. Cassie'yi kahveye davet etmeliydim.

Ofise girdiğimde, Cassie'nin kendisi için ne kadar iyi bir iş çıkardığını görünce şaşırıyorum. Ofis alanı modern ve rustik karışımı, tamamen cam ve tuğla ve aerodinamik mobilyalar. Cassie bir masanın üzerine uzanmış Todd ve Bethany ile konuşuyor. Drew ise cam bölmeli konferans odalarından birinde dizüstü bilgisayarına durumda.

Cassie beni gördüğünde yüzündeki şaşkın ifade hızla sertleşerek şaşkın bir kızgınlığa dönüşüyor. Suçluluk duygusuyla omuz silkiyorum ve gruba doğru yürüyorum.

Todd dönüyor. Üzerinde Nike şort, mavi bir atlet ve bir çift Jordan Lows var. Sarı saçları yağlı ve Cassie'nin ofisine gitmek için terli bir basketbol maçından çıkmış gibi alnına dökülmüş.

"Selam Luke." Todd hızla tanışma faslına geçer. "Luke, bu Cassie. Cassie, Luke."

"Tanışmıştık," diyorum.

Todd bir an için şaşkın görünüyor ve sonra farkına vararak kaşlarını tavana doğru kaldırıyor. "Tanışma randevusu. Unutmuşum."

"Evet," dedim. "Ben şanslı bir ." Cassie'nin gözleri kısıldı.

"Sanırım seni tanımadığınızı farz etmeliyim-" Todd bocalıyor. "Doğru."

Cassie'nin gözlerine bakıyorum ve bir sonraki sözümde çığına dönmemesini istiyorum.

açıklama. "MatchAI'da sessiz bir yatırımcı olduğumu bilmiyor."

"Çoğunluk sessiz yatırımcı," diye ekliyor Todd.

Cassie'nin çene kaslarının sıkılaşmasını ve dudaklarının izliyorum.

Bethany saçlarını kabartıyor ve benden Cassie'ye bakıyor. Orta yaşlı, dolgun vücutlu bir kadın, gri saç kökleri ve büyük, kırmızı çerçeveli gözlüklerle çerçevelenmiş geniş gözleri var. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyor. Todd umursamaz görünüyor.

Cassie gergin bir sesle, "Bu harika," diyor.

Boğazımı temizliyorum. "Şirkette bir hissem olduğu için, sitenin neden çöktüğünü çözerken burada olmam gerektiğini düşündüm."

Bethany, "Drew telefonda hosting şirketimizle görüşüyor," diyor. O da Pembe ve beyaz dikey çizgili bluzuyla vurguladığı iri göğüslerinin önünde kollarını kavuşturuyor. "Kısa süre içinde bir şeyler öğrenmeliyiz."

Drew'a bakıyorum. Hâlâ kambur duruyordu, başı neredeyse Uykuya dalmak üzereymiş gibi klavyeye bakıyor. Bu ona olan güvenimi artırmıyor.

"Sanırım biraz kahve alacağım," diyor Cassie. "Başka isteyen var mı?" Todd ve Bethany başlarını sallarlar.

"Yardım edeceğim," dedim.

Cassie iğneleyici bir şey söyleyecekmiş gibi bana bakıyor. Bethany bu alışverişi yakalıyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Kendi kahvemi kendim yapabilirim," diyor Cassie doğal olmayan şarkı söyler gibi bir sesle, "ama madem ısrar ediyorsun."

Onu dinlenme odasına kadar takip ettim. İçeri girer girmez arkasını döndü ve bana doğru uzandı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

İşaret parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve kapıya doğru bir işaret yapıyorum. "Duyabilirler," diyorum.

Cassie'nin göğsü şişiyor ve yumruklarını sıkıyor. "Fındık sever misin?" diye biraz fazla yüksek sesle soruyor. Fındıklı kahveden nefret ettiğimi biliyor.

"Elbette," diyorum.

Lavaboya doğru yürüyor ve Keurig'in su haznesini doldurmak için musluğu açıyor. Ben de ona katıldım ve bana şeytanın gibi bir bakış attı. Olabilirim. Umarım değilimdir.

"Konuşmamız gerek," diye fısıldıyorum, akan suyun sözlerimi boğmasına izin vererek.

"Bana söylemeliydin," diyor dramatik bir gümbürtüyle musluğu kapatmadan önce! Aramızdaki boşluğu açarak Keurig'e doğru yürüyor.

Tezgâhın yanında boş bir kahve değirmeni görüyorum ve onu alıyorum. "Taze kahve kulağa harika geliyor," diyorum yüksek sesle, Cassie'nin şarkı söyleyen sesini yankılayarak.

Cassie'nin yanına gittiğimde çoktan kapsülü makineye yerleştirmişti. On onsluk düğmeye basıyor ve kollarını kavuşturarak sırtını bilerek bana doğru eğiyor.

Omzuna dokundum. "Cassie, açıklamama izin ver," diye fısıldıyorum, "temize çıkmak istiyorum."

Bana doğru dönüyor, kahve değirmenini kapıyor ve üstünü kırıyor. Makine vızıldarken şöyle dedi: "Söyleyeceğin hiçbir şey beni senin

tam bir kaçık değilsin. Benimle burada buluşabilmek için mi sitemi kapattın?"

"Tabii ki hayır. I-"

Öğütücünün üzerindeki baskıyı kaldırıyor ve oda sessizleşiyor. Todd ve Bethany kapının diğer tarafında sessiz duruyorlar ve bana kulak misafiri olmaya çalıştıkları hissini veriyorlar.

Odayı beyaz gürültü ile doldurmak için öğütücüye bastırıyorum. "Ben yapmadım sitenizi kapatın. Ben çoğunluk yatırımcısıyım. Kendi yatırımımı sabote etmem."

Cassie kollarını indiriyor ve sağ eliyle tezgahı kavırıyor. "Bu iş ," diyor Cassie. "İş ortağı olamayız."

"Biz ortak değiliz. Ben sadece bir yatırımcıyım." Cassie'nin yüzü tiksintiyle buruşur.

Öğütücüyü bıraktım. Sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz ve sonra tekrar bastırıyorum. "Charleston'a geri dönmeye karar verdim. "Charleston'a geri dönmeye karar verdim.

Seninle bir ilgisi yok. Bu bir iş kararıydı. Her zaman küçük işletmelere destek verdiğimi biliyorsunuz ve Charleston'ın güneydeki mükemmel bir merkez olacağını düşündüm."

Cassie kollarını yeniden bağlar.

"Neler yaptığını görmek için Instagram hesabını kontrol ettim ve bilirsin... yeniden bağlantı kurabilir miyiz diye baktım. Alyansını takmadığını fark ettim ve ne öğrenmek için Spence'i aradım. Bana yakın zamanda boşandığını ve Excel ile bir iş girişimine başladığını söyledi."

Ortak arkadaşımız Spencer'ın dinlenme odasındaki varlığımla bir ilgisi olduğunu fark etmek Cassie'yi çok etkiliyor. Elleriyle yüzünü kapattı. O toparlanırken kahve değirmenini durdurdum.

Ellerini indiriyor ve tavana bakıyor. "Devam et," diye fısıldıyor.

Kahve değirmenini kapattım. "Todd ve ben LinkedIn üzerinden zaten bağlantılıydık, bu yüzden onu aradım ve şirketinizi sordum. Bana iş planını gönderdi ve ben de harika olduğunu düşündüm, bu yüzden ortağının hisselerinden birini satın teklif ettim.

"Ve sonra Drew'un beni veri tabanınıza eklemesini sağladım çünkü size kahve içmeye çıkmayı teklif etmekten korkuyordum. Ve gerisi... geliyor." Eğildim ve etkili olması için ellerimi yuvarladım.

Cassie benim tiyatromdan etkilenmedi. Gözlerini deviriyor ve sıcak kahvesini almak için dönüyor. Ona doğru bir adım atıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki vücut ısınısını hissedebiliyorum. Nedense geri çekilmiyor. Cesaretlendim. Ve ele geçirildim. Parfümü, ayrıldığımızdan beri bastırmak için çok çalıştığım hisleri uyandırıyor içimde.

Artık daha yaşıyım. Daha akıllı.

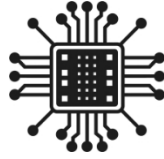
Dirseğine dokunma isteğime karşı koyuyorum.

"Özür dilerim Cassie," diye fısıldadım. "Her şeyi yanlış yaptım. Yeniden bağlanmak istedim ama beni reddedeceğini düşündüm."

Cassie'nin ifadesi meydan okurcasına değişir. "Sen haklıydın. Sınırlar diye bir şey var Luke ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmelisin."

Bir adım geri çekiliyorum, gitmeyi düşünüyorum ama son bir kez kahve değirmenine basıyorum. "Her şeyi berbat ettim. Çok kötü batırdım. Seni asla böyle incitmemeliydim. Eğer benden nefret ediyorsan, anlarım. Ama hâlâ şirketinize inanıyorum ve arkasında durmaya niyetliyim. Bu bir iş, tamam mı? Birlikte çalışmak zorunda değiliz. Ben sadece fon sağlıyorum."

Cassie ikna olmamış görünüyor. Fikrini değiştirmesini beklemiyorum. Onun yerine mola odasından çıkıyorum ve onu kahvesiyle baş başa bırakıyorum.

Cassie

Luke görüş alanımdan çıkınca dolaplara doğru döndüm ve Tezgah. Çok fazla duygu. Çelişkili. Karmakarışık. Öfkeyle karışık heyecanla karışık tiksintiyle karışık. Arzuyla mı? Avucumun içiyle alnıma vuruyorum.

, Luke şirketime yatırım yaptı, *çoğunluk* yatırımcısı oldu.

-Geçmişimiz düşünüldüğünde bu çok fazla yanlış. İkincisi, bana yaklaştığında, parfümünün kokusunu aldığımda, elimi kıllarla kaplı çenesinde gezdirmek istedim. *Bu* neyle ilgiliydi? Düşüncelerim, arzularım bir anda ortaya çıktı. Ona fokur fokur kızmam gerekirken, daha da yaklaşmasını istiyordum. Kollarını bana , sağlam göğsünü yanağıma yaslamasını, parmaklarının sırtıma dokunmasını istiyordum.

Çok zamansız. Çok davetsiz.

Çok uygunsuz.

Luke Curtis'i *aştım*. Eğer sözlüğü revize edebilseydim.

"bitti" kelimesinin yanındaki resim. Luke'un üzerinden çitin üzerinden atlayan bir koyun gibi atlıyor olurdum. Onun üzerinden o kadar atladım ki, uykusuzluk ordular benim yüzümden uykuya daldı. Bu da Özellikle gurur duyduğum bir insanlık.

Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Cassie Sears, Luke Curtis'i *aştı*. "Um. Cassie?"

Sıçradım ve etrafımda döndüm. "Ne!"

Luke'un kafası kapıdan içeri bakıyor. İfadesi eğleniyormuş gibi. *Bu hiç komik değil*.

"Todd taze kahve istiyor," diyor, taze kelimesini vurgulayarak.

"Tabii," dedim. "Bir fincan daha demleyeyim."

Luke bana başparmağıyla onay veriyor ve sonra kafası kayboluyor.

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Her zaman bir espri anlayışı vardı. Onda sevdiğim şeylerden biri de buydu.

Çok sevdim.

Luke'u sevmiştim. Bir kere.

İç çekerek, bir torba kahve çekirdeği bulmak için üst dolapları karıştırıyorum. Neyse ki uzak bir köşede yarım bir torba var. Ne kadar eski olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Oraya koyduğumu bile hatırlamadığıma göre, bu muhtemelen en taze kahve olmayacak.

Önce tozları fırçalayarak cezveyi ateşliyorum. Sarah ve ben Keurig'i tercih ediyoruz. Çabuk oluyor. Dağınıklık yok. Çevre için o kadar iyi değil, ama tasarruf ediyorum saniyeler. Hepsi çok değerli.

Tencere demlendikten sonra bir kupa çekip dolduruyorum.

Luke'un kafası tekrar içeri girer. "Krema. Şekersiz." Selam veriyor ve sonra kayboluyor.

Luke'a olan ani duygularım yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki Luke'un şirketime yaptığı yatırımın etkileri hesaplanamadı. Şimdi nefes kesici bir hızla kafamın içinde yuvarlanıyorlar. Kendimi tezgâha yasladım.

Cinsel iyilik talep edebilir.

Eğer ona istediğini vermezsem, parasını çekebilir. Basit bir telefon görüşmesiyle hayallerimi öldürebilir.

Üstüme gelebilir, beni yönetebilir, hayatıma zorla girebilirdi.

Bekle. Bunu zaten yaptı.

Bunun işleri zorlaştırdığını söylemek hafif kalır. Sonuç olarak, o paraya ihtiyacım var. Luke'a ihtiyacım var.

Küfür ediyorum.

Bunu o planladı. Beni ona bağımlı olmaya zorladı. Ne kadar işbirlikçi. Ne kadar manipülatif. Ne kadar cömert?

İşbirlikçi. Kesinlikle.

Öfkem kabarıyor, ona karşı duyduğum anlık fiziksel arzuları gölgede bırakıyor.

İstedliğini elde etmek için çizgiyi aştı ve sınırları görmezden geldi. Tipik.

Buzdolabının kapağını gereğinden fazla güç kullanarak çekiyorum ve kahve kremasını alıyorum. Umarım Todd kahvesini sulandırılmış seviyordur çünkü yanlışlıkla fincanı kadar dolduruyorum. Birazını lavaboya boşalttıktan sonra dinlenme odasından çıkıyorum.

Luke, Todd, Bethany ve Drew Sarah'nın masasının etrafında toplanmışlardı. Gruba katıldım ve Todd'a kupasını uzattım.

"Senin için yok mu?" diyor.

Ellerime bakıyorum. "Oops. Unutmuşum."

Bethany bana bir kaşını kaldırıyor.

Todd bir yudum alır ve sonra der ki, "Tamam, Drew. Hepimiz buradayız. Bize anlat."

Drew parmaklarını sarkık perçemlerinin arasından geçiriyor. Bir kafa daha uzun

ve iki kat daha geniş. Soluk lacivert tişörtünde, Transformers benzeri bir robotun bir insanı boğmasıyla son bulan evrimsel bir maymun tasvir ediliyor. Alt yarısını kaplayan gri spor ayakkabısının üzerine bir çift yıpranmış Crocs giymiş. Kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş ve geriye doğru eğilmiş.

"Birisi bir botnet kullanarak DoS saldırısı düzenliyor," diyor ve her "t" harfini bir hava üfleyerek nokt alıyor.

Biz devam etmesini beklerken burnunun ucuyla bize bakıyor. "DoS saldırısı nedir?" Bethany soruyor.

Drew gözlerini devirirken "DoS, Hizmet Reddi anlamına geliyor" diyor. "Ya da DDoS, Dağıtılmış Hizmet Reddi anlamına gelir."

"Ne fark eder ki?"

Drew gözlerini Todd'a diker. "Hiçbir fark yok."

"O...tamam..." Todd dener, "Botnet nedir?"

"Bu durumda botnet," diyor Drew, her bir "t" harfini tekrar vurgulayarak, "kötü amaçlı yazılım bulaşmış, internete bağlı bilgisayarlardan oluşan bir ağdır.

söz konusu siber suçı işlemek için kullanılıyor, yani DoS saldırımız. Zombiler sunucunuza akın eden HTTPS isteklerini döngüler halinde gönderiyor."

"Zombiler mi?" Luke diyor ki. "Zombi kıyameti gibi mi?"

"Ha ha," diyor Drew ölü bir ses tonuyla.

Yeterince teknik gevezelik ettim. Sadede istiyorum. "Bunu nasıl düzeltebiliriz?"

"Biz hiçbir şey yapmıyoruz. Hosting şirketiniz ServeIt'in zombileri tespit etmesi ve IP adreslerini tek tek engellemesi gerekiyor."

"Bu neden oldu?" Araştırmaya devam ediyorum.

"Çünkü ServeIt berbat. Sadece bir web yöneticisini hatta bağlamak beş saat sürdü."

"Otuz dakika boyunca telefonda konuştun," diyor Bethany.

"Zaman görecelidir."

Drew'un açıklamasını açmaya zahmet etmedim. Durumu anlamaya çalışmakla çok meşgulüm. Uygulamamı koruyamayacaklarsa neden hosting için dünyanın parasını ödüyorum?

"ServeIt'in siber saldırılara karşı korumak için güvenlik duvarları veya güvenlik malzemeleri yok mu?" diye sordum.

"Belli ki yeterince güvenlik 'şeylerine' sahip değiller," diyor tırnak içinde. "Şirketleri için doğru dürüst bir isim bile bulamıyorlar."

"Tamam, . ServeIt berbat," diyorum. "İsimleri berbat. Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Ben sadece sitemin ne zaman tekrar açılacağını bilmek istiyorum."

"IP'leri tespit etmeleri ve ardından birikmiş işleri temizlemeleri gerekiyor. Tahmini teslim süresi altı saat. Ancak botnet saldırılarına karşı koruma sağlayacak 'şeyleri' olmadığı için botmaster yarın tekrar saldırabilir. Bu kadar komik olan ne?"

Luke'a bakıyorum. Eliyle gülümsemesini kapatıyor. Ağzını siliyor. "Bize şu botnet'ler hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?"

"Google'ı duydunuz mu?" Drew diyor ki. "Bir ara denemek isteyebilirsin."

". Pekala." Todd yerinde koşmaya başlar. "Sanırım altı saat beklemenin bir anlamı yok."

"Geri dönmen gereken bir oyun var mı?" Luke sorar.

Todd başını sallar ve hayali bir basketbol topunu potaya atar. Luke kalabalık çılgına dönmüş gibi bir ses çıkarıyor. Bethany ve ben bakıştık.

Profesyonellik buraya kadarmış. Kimse web siteme benim kadar duygusal yatırım yapmıyor. Sorun değil. Her şey kontrolüm altında.

"Drew. Luke," . "Konferans odası. Hemen." "Bana ihtiyacın var mı?" Bethany soruyor.

"Hayır, sanırım ben hallederim."

"Tamam. İşler yoluna girdiğinde beni ara." Bethany çantasını aldı ve bana hafifçe sarılmak için eğildi.

"Yapacağım," diye onu temin ederim.

Bethany ve Todd ayrılırken, Luke ve Drew azar işiteceklerini biliyormuş gibi konferans odasına giriyorlar. Etkili olması için kapıyı kapattım.

Onlar daha oturmaya fırsat bulamadan, "Düzelt şunu," dedim.

Drew çenesini tutarak gözlerini saçlarının arkasına saklıyor.

"O biliyor," diyor Luke.

"Neyi biliyor? Ben-" Drew bacak bacak üstüne atar ve garip bir Joe Cool pozuyla arka duvara yaslanır. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Luke bir sandalyenin arkasına tutunup masanın üzerine eğiliyor. "Beni uygulamaya eklediğini biliyor."

Drew saçını savurur. "Neden bilmiyorum." Bir an bana ve sonra tavana bakıyor.

"Sanırım o zaman bin dolarlık ikramiyeyi durdurabilirim," diyor Luke.

"Bana bir dakika ver. Loraine'i arayıp bir sonraki maaş çekini ayarlamamız gerektiğini söyleyeceğim." Luke arka cebinden telefonunu çıkarır.

"Hayır!" Drew, Luke'un telefon görüşmesini durdurmak için elini uzatır.

"Ona bin dolar mı ödedin?" Sesimin tizliğini bastırma zahmetine söylüyorum.

"Henüz değil," diyor Luke. "Yapmamalı mıyım?"

"Hayır, ." Luke'a doğru yürüyorum ve telefonu elinden alıyorum. "Loraine'i ara ve Drew'in ikramiyesini iptal etmesini söyle."

"Tam söyleyecektim ki telefonumu elimden aldın."

Ona geri fırlatıyorum ve boğazımdan bir hırıltı yükseliyor. Şimdi de hırlıyor muyum?

"İstedğin şeyi yaptım Luke," diyor Drew. "Seni veri tabanına ekledim ve Aşk Tanrısı'nın seni seçmesini sağladım. Bana bin dolar borçlusun."

"Eros'un beni seçtiğinden emin olmanı sana hiç söylemedim," diyorum. "Bana Cassie ile çıkmak istediğini söylemiştin."

"Sana sistemi kandırmanı söylemedim."

"Benim hatam. Param nerede?"

"Etik değildi," diyorum. " almayı hak etmiyorsun."

"Ama Atlanta My Little Pony Fuarı'na gitme masraflarımı karşılıyor." Luke ve ben gözlerimizi kısarak Drew'a baktık. "Ne?" dedik hep bir ağızdan.

Drew bir sandalyeyi çekiştirir ve oturur. Dirseklerini masaya vuruyor. "Atlanta My Little Pony Fuarı," diye fazla telaffuz ediyor.

"BT çalışanlarının Star Wars, Star Trek ve Thor'u sevdiğini sanıyordum," diyor Luke. "Bunu eleştirme. Koleksiyonum yedi bin dolar değerinde."

Luke ve ben bir anlığına göz göze geldik. Göğsümde bir gıdıklanma hissediyorum. Bunu yüz ifademden anlıyor, bu da hissi daha da kötüleştiriyor. Bir kakhaha olarak kaçıyor, Luke da , ikimiz de cam masayı tokatlıyoruz, nefes almak için çömeliyoruz, neredeyse yere yuvarlanıyoruz.

"Değil. Harika," diyor Drew biz nihayet sessizleştikten sonra.

Bir sandalye çektim ve çöktüm. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Stres muhtemelen. Çok fazla stres altındayım. Çözölmeye başlıyorum.

Luke beni hep güldürürdü. Birçok akşamı yerde , en aptalca şeyler yüzünden karnımızı tutarak geçirdik.

Ama bu şaka ve kakhaha zamanı değil. Bu CEO Cassie'nin her şeyden sorumlu zaman.

Nefesimi tutuyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve gözlerimi Drew'unakilere dikiyorum.

İşimize dönelim. "Küçük plastik midilliler için beni sırtımdan bıçakladın."

"My Little Ponies," diyor Drew.

"Tüm uygulamamı kodluyorsun. Şimdi sana nasıl güvenebilirim? Bildiğim kadarıyla onu hatalarla dolduruyor olabilirsin."

Drew ellerini masanın üzerinde kavuşturur. "Ben hatalı yazılım yazmıyorum." "Sen sadece kısa yoldan para kazanmak için müşterinin yazılımını hackliyorsun."

Luke yanımdaki sandalyeyi çekip oturuyor. "Bu benim hatam. Hepsi benim hatam. Drew'u suçlama. O bu işin en iyisi. Ya da ben öyle sanıyordum. söyledi." Luke gözlerini devirir.

"Ne? Benim bir şey mi biliyorsun?" diye sordum. "Çünkü eğer Drew sadece konuşuyor ve hiçbir şey göstermiyorsa, bunu şimdi bitirebiliriz."

"Profilimi mahvettin, değil mi Drew?" Luke sorar. Drew sağ omzunu silkiyor.

"Profilimi Cassie'ninkiyle eşleştirmişsin." "İkramiyemi alacak mıyım?" Drew soruyor.

"Tamir et," diye tekrarlıyorum.

"Hiçbir şeyi düzeltemiyor," diyor Luke. "Site çökmüş durumda." "Veritabanı değil," diyor Drew.

"Yani, tamir edebilir misin?" diye sordum. "Şu anda mı?"

"Ne fark emin değilim," diyor Drew. "O zaten istediğini aldı."

Luke'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama dudaklarımı büzüp dümdüz önüme bakıyorum. "Randevu," diyor Drew. "Seninle bir randevusu var."

"Biliyorum," diyorum, çenem sabit.

"Tamam." Drew dizüstü bilgisayarını yana kaydırır ve bir süre klavyesinde bir şeyler yazar. Enter tuşuna kesin bir "Güm!" sesiyle basar. "İşte oldu. Luke'un profil kimliğini güncelledim ve sahte profili sildim. Bir dahaki sefere uygulamaya girdiğinizde orijinal profili orada olacak."

"Teşekkür ederim." Bekle. Beni bin dolara satan adama neden teşekkür ediyorum? "Yani, hala bir işin olduğu için bana teşekkür etmelisin."

Luke ayağa kalkar. "Ve öyle. Sana teşekkür ediyor. Değil mi, Drew?" Masanın etrafında döner ve Drew'u yerinden kaldırır.

"Her neyse."

"ServeIt'i izleyecek ve uygulaması tekrar çalıştığında Cassie'ye haber vereceksin, öyle mi?" Luke, Drew'u kapıya doğru iterken şöyle diyor.

"Kim bu adam?" Drew omzunun üzerinden bana seslendi. "Senin CEO olduğunu sanıyordum."

"Ben . Ve bu bende." Ayağa kalkıyorum. "Drew, her otuz dakikada bir güncelleme istiyorum. İkiniz de gidebilirsiniz."

Luke ayrılma ihtimalinden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Onu daireme davet edip yemek hazırlamamı mı bekliyordu? Daha önce onunla gülmek onu cesaretlendirdi. Soğukkanlılığımı korumalıyım.

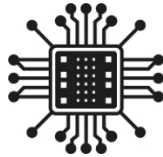
Ama gülmek iyi hissettirdi.

Onları çıkışa kadar takip ettim.

"Yarın I107 ile olan randevumuzu unutma," diyorum. "Orada olacağım," diye cevaplıyor Luke.

Ve işte bu kadar. Artık komik işler yok. Şaka yok. Kalmasına izin vermem için beni manipüle çalışmak yok. Sadece gitti.

Ve kapıyı arkasından kilitledim.

Uyuyamıyorum. Bugünün draması beynimi allak bullak etti. DoS saldırısı. Luke şirketimin çoğunluk yatırımcısı olduğunu açıkladı. Bu iş girişim pek çok yönden yanlış gidebilir.

Komidinden telefonumu alıp doğruluyorum. Saat 3:25. Alarmımın çalmasına üç saatten az var. Yarın altı fincanlık bir kahve günü olacak. En fazla altı fincan içerim, yoksa nabzım hızlanmaya başlar. Kendime kafein kalp krizi geçirtmek istemiyorum.

Drew beş saat önce beni arayıp sitenin tekrar söyledi. Web trafiğinin gelmesinin biraz zaman alabileceğini söylediben de istatistiklerimi kontrol etme zahmetine girmedim. Şimdi biraz zaman verdiğime göre, merak beni öldürüyor.

Abonelerimi kontrol ettiğimde gözlerim doluyor. Beş yüze kadar çıktım. Botnet hesap mı yaratıyor? Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını Drew'a sormalıyım. Ancak yeni profiller arasında gezindiğimde yasal görünüyorlar.

Trafiği ne yönlendiriyor?

Instagram'ı açıyorum ve etkileşimimi kontrol ediyorum. paylaşımlarım her zamankinden daha fazla ilgi görmüyor. Makaralarım geçtiğimde bir şeyler tıklanmaya başlıyor. Luke ile tanışma randevumuzda çektiğim Makara elli binden fazla görüntülenmiş, bin beğeni ve üç yüz yorum almış.

Aman Tanrım, birlikte çok tatlısınız. Siz

ikiniz Hollywood'a aitsiniz.

Cupid'e ihtiyacım var!!

Kararınız nedir? Ruh ikizi misiniz?

Bizi haberdar edin. Bunun nasıl bittiğini bilmek istiyorum.

Tüm yorumları okuduktan sonra kafamı on altı kiloluk bir bowling topu gibi hissediyorum. Ellerimle yakalıyorum. Görünüşe göre, dikkat çekmek için kırılganlardan çıplak sallanmama gerek yok, Instagram'da "ruh eşimin", işimi finanse eden ve her an fişimi çekebilecek olan adamın yanında yıldız olmam yeterli.

İnliyorum. Luke'a, yakışıklılığına ve karizmasına, asla vazgeçmeyen tavrına ve dağlar kadar parasına lanet olsun. Yani, ben mutluyum Aboneler arttı, ama ne pahasına?

Bu kadar. Bu gece bunu ayrıştıracak vaktim yok. lazım yoksa yarın radyoda aptal gibi konuşacağım.

Komodinin çekmecesinden az kullanılmış melatonin şişemi çıkarıp ağzıma bir tane atıyorum ve Sarah'ya mesaj atarak işe geç kalacağımı bildiriyorum.

Chapter 8

Luke

Rutledge Bulvarı'nda yorgun bacaklarımın dönebildiği kadar hızlı pedal çeviriyor, kaslarımın birkaç mil daha gitmesini istiyorum. Sanırım bacaklarım hayatta kalacak. Popomun yaşayacağından emin değilim. Durup esnemek için zamanım yok. Saat üç kırk beş. Cassie ile radyo programım 15 dakika sonra başlıyor.

Google Haritalar'a göre, evimden I107'ye kadar olan bisiklet yolunun kırk beş dakika sürmesi gerekiyordu. Ben mi yavaşım yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama zaten bir saattir bisiklet sürüyorum. Planım, radyo istasyonuna erken varmak, banyoda biraz temizlenmek, ter ve kokuyu giderecek kadar temizlenmekti ama bunun olacağını sanmıyorum.

Bu doğaçlama bisiklet sürüşü beni neredeyse iki kez öldürüyordu, ilkinde birisi bisiklet şeridinden geçmeye çalıştı. Sağa döndüm, neredeyse devasa arabalarına çarpıyordum.

SUV ve sonra gidonumdaki küçük zili onların değil kendimin iyiliği için çaldım.

İki dakika önce, bir çukurdan dönerek kapalı kasa kamyonun yoluna girdiğimde neredeyse ölüyordum. Adam benim küçük *Ding*'imle alay edercesine fren yaptı ve bana korna çaldı!

Ding!

Bu benim bisikletim değil. Bisikletime zil takmazdım. Bisikletim olsaydı, havalı korna takardım. Bu Bay SUV'a ne gösterirdi. Bu annemin Chicago'dan kamyonla getirdiği bisikleti. Neyse ki birden fazla hızı var, zar zor, ama Miss Gulch gibi bir havası var.

Umarım Cassie fark etmez.

Gizli bir amacım var. Cassie'bana acımasını ve bisikleti arabasının arkasına atıp beni eve bırakacak. Evet, acınası bir durum ama aklıma gelen fikirler tükeniyor. Annem ondan vazgeçmemi söylerdi ama henüz bunu yapamıyorum.

Rutledge Square Apartmanı'nın önünden geçiyorum ve bir yanım içeri dönüp gördüğüm ilk kapıya vurmak ve su için yalvarmak istiyor. Son suyumu beş mil önce içtim. Burası acayip sıcak. Kollarım tavadaki domuz pastırması gibi.

Gözlerimdeki teri kırıştırıyorum ve bacaklarımı daha sert pompalıyorum. Bir tema şarkısına ihtiyacım var. Orijinal *Oz Büyücüsü* filminden Bayan Gulch'un şarkısı. Bayan Gulch'un Altıncı sınıftaki tiyatro oyunumda Teneke Adam rolüne hazırlık olarak annemin zorla izlettiği bir film.

Yedi dakika sonra I107 otoparkına giriyorum, her gözeneğimden ter damlıyor, buraya zamanında varmak için son bir gayretle nefes nefese kalıyorum. Bisikletimi park edecek bir raf yok, kilitleyecek bir yer yok. Birisi kolayca çalabilir ki bu da olmaz. O sürüşten sonra bu bisikleti bir daha asla görmek istemiyorum. Bu yüzden bisikletimi kaldırıma ve binanın önündeki çimenlik alana doğru yürüdüm ve aşırı büyümüş bir bodur palmiyeye yasladım.

Sırt çantamı çıkardığımda havanın görece serinliği beni çarpıyor. Sırılsıklam olduğumu söyleyebilirim ama bunun için bir havlu getirmiştım. Tişörtümü çıkarıp yüzümü ve vücudumu siliyorum. Havlu tenimin bir noktasından geçer geçmez daha fazla ter fişkırıyor. Bunu beklemiyordum.

Yeni bir tişört giydim ve binanın içinde resepsiyon görevlisine en iyi "kayboldum" yüz ifademi gösterdim. Bana koridorun sonunu ve solu işaret etti.

Kapının penceresinden Cassie' fasulye şeklindeki bir masada oturduğunu görüyorum, kulaklıklar çoktan takılmış, ifadesi sert. Şöyle bir bakıyor ve

Camdan beni görüyor, umutsuzca içeri girmemi işaret etmeden önce gözlerini kırıştırıyor. Mümkün olduğunca sessizce içeri süzülüyorum; teknisyenin biri bana bir kulaklık uzatıyor; kulaklığı takıp oturuyorum. "Tak" derken şaka yapmıyorum. Hâlâ her bezemden ter akıyor, az değil, nehirler gibi. Seli gözbebeklerimden uzaklaştırmak için alnımı siliyorum.

Cassie bana radyoaktifmişim gibi bakıyor. İyi ki bu röportaj televizyonda yayınlanmıyor. Sonra bir baktım, teknik eleman DJ Chris'i işaret ediyor. Sands ve bizi sorularla sıkıştırmaya başladı.

"Saunadan çıkmış gibi görünüyorsun. Dışarısı sıcak falan mı?"

"Evet. Sıcak. Çok sıcak," diye cevap veriyorum.

"Havluya ihtiyacın var mı? Dostum, Umut Elması gibi parlıyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Kız arkadaşın Cassie ne düşünüyor? Önemli olan bu."

"Oh. Um," diyor Cassie. "Kadınlar parlar. Erkekler sadece terler. Domuzlar gibi."

"Ah," diyor Chris. "Al işte Luke. Sana domuz dedi."

Sanırım bu görüşme bitmiştir."

Hepimiz gülüyoruz. Şimdiye kadar iyi gittiğini düşünüyorum.

"Ben sadece çalışıyorum," diyor Chris. "Hepiniz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz ama dinleyiciler . Bayan Cassie Sears, neden bizi bilgilendirmiyorsunuz?"

Cassie kendisini MatchAI'nin CEO'su olarak tanıtıyor, uygulama için bir satış konuşması yapıyor ve ardından ikimizin bu odada nasıl bir araya geldiğimizi açıklıyor.

"Uygulamama o kadar çok inanıyorum ki, ilk deneyen ben olmak istedim" diyor. Chris, "Demek buradaki küçük Seç düğmesine bastın," diyor.

Oyalanıyor

telefonuyla. Bu uygulamayı, bir sonraki

röportaj. "Sabah televizyonunda. Tüm Charleston'ın görmesi için. Ve bu terli canavar adam ortaya mı çıktı?"

Cassie bana bakıyor, yüzü ciddi. "Evet, öyle yaptı."

"Vay canına," diyor Chris. "Ama itiraf etmeliyim , biraz temizlense hiç de fena görünmeyebilir."

Gerçekten o kadar berbat mı görünüyorum? Bunun bir önemi var mı? Burası radyo.

"Randevumuzda daha iyi görünüyordun," diyor Cassie. "Bu arada Instagram'da görebilirsiniz. Çoğunu yayınladık."

Chris dirseğine ağır bir şekilde yaslanıyor. "Bir erkek ve kadın Instagram'da *canlı yayında* nasıl romantik bir randevu *yaşar*?"

"Yok," diyorum.

Cassie'nin gözleri seğiriyor. "Randevumuzun videosu yirmi binden fazla izlendi," diyor.

"Öyle mi?" Cassie'nin görüş alanımdaki doluluğunu kavramak için arkama yaslanıyorum. "Ve Reel'imiz yüz bine yaklaşıyor."

"Millet, bunu göremezsiniz ama Luke'un ağzı açık kaldı."

Kapattım.

Üzerimde bu kadar çok gözbebeği düşüncesi tüylerimi diken diken etse de "Bu harika," diyorum.

Chris, "Görünüşe göre siz ikiniz internette çok iyi anlaşıyorsunuz," diyor, "ama asıl soru şu, siz ikiniz gerçek hayatta da iyi anlaştınız mı?"

Cassie de ben de sessiziz. Burada bir oyun mu oynuyoruz yoksa gerçeği mi söylüyoruz emin değilim. Bunun bir oyun olduğundan oldukça eminim ama Cassie'nin bunu onaylamasına ihtiyacım var. Konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

"Radyodaki ölü hava gibisi yok." Chris gülüyor.

"Evet," diye söze giriyorum. "Sanırım iyi anlaştığımızı söylemek yanlış olmaz. Cassie harika biri. Yani, ona bir bakın. Ama bir kadın için görünüşten çok daha vardır, değil mi?"

"Gerçek," diyor Chris. "Ve erkeklere de. Hanımlar, Instagram hesabıma göz atarken bunu aklınızda bulundurun."

"Ben de bir girişimciyim." Odağımı Chris'ten Cassie'ye kaydırıyorum. "Kendinizi ortaya koymanın, mali durumunuzu tehlikeye atmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

her şeyi riske atmaya istekli olmak. Bu özel bir tür insan gerektirir; cesur, maceraperest, kararlı, inanılmaz biri..."

Cassie yere bakıyor.

"Aynı zamanda nazik, düşünceli, komik ve sadık biri," diye ekliyorum. "Tüm bunları tek bir randevudan mı biliyorsun?" Chris soruyor.

"Ben iyi bir karakter yargıciyim."

". " Chris ellerini birbirine vurur. "Bu kulağa umut verici geliyor. Sıradaki soru: Cassie senin hakkında ne hissediyor?"

Cassie'nin ifadesi gerginleşir. "Şey... Aşk Tanrısı tam olarak tasarlandığı gibi çalıştı. Geçmişlerimizde, ilgi alanlarımızda ve hedeflerimizde ortak noktalar arayarak kapsamlı profillerimize göre bizi eşleştirdi."

"Dostum." Chris gözlerini bana dikti. "Duuuude."

"Sanırım iyi kısım için çalışıyor," diyorum.

"Tabii ki. Ben sadece... Luke çok inatçı ve kararlı. Bu ortak yönümüz."

"Sence seksi mi?" Chris öyle diyor.

Cassie bana baktı. "Şu anda ateşli görünüyor. Hâlâ terliyor." Gülüyor.

"Ama *seksi* mi?"

"Bence bu çok açık. Dergilere kapak olabilir." "Dostum, sana yardım etmeye çalışıyorum," diyor Chris.

"Minnettarım," diye cevap veriyorum.

"Aşk Tanrısı inanılmaz. Bizi eşleştirerek harika bir iş çıkardı. Ancak gerçek bağlantı zaman alır. MatchAI'nın asıl amacı da bu. Gerçek ve kalıcı bağlar kurmak. İlk randevumuza dayanarak, Luke ve benim

potansiyel. Ama bir fikir edinmek için onunla birden fazla kez çıkmam gerekecek."

Chris beşlik çıkmak için masaya eğiliyor. "Sana ikinci bir randevu ayarladım!" Gülümsemem genişliyor. Cassie'nin yüzü düştü.

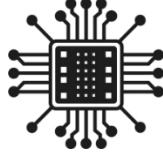
"Bunu görmek istiyorum. Insta'da yayınlamalısın. Çok tatlısınız. Burada potansiyel görüyorum."

"İkinci bir randevuya çıkmayı çok isterim," diyorum. "Cassie kabul ettiği sürece." "Evet. Tabii ki."

"Instagram'da yaşayın" diye ekliyor Chris.

Cassie sanki az önce sekiz ons ciğer yemeyi kabul etmiş gibi, "Elbette," diyor.

Birdenbire internette binlerce öğrencinin bana bakması beni o kadar da rahatsız etmemeye başladı.

1107'den sıcak hava patlamasına doğru yürüyoruz.

"Sanırım iyi gitti," diyorum Cassie'nin başının arkasına. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla kaldırımdan aşağı inerken bukleleri sallanıyor. "Hey. ."

Cassie duruyor ve kollarını kavuşturuyor ama arkasını dönmüyor. Elimi dirseğine koyarak riske giriyorum. Bu onu teşvik etti. Bana pis pis baktı.

"Vay canına," diyorum, kollarımı teslimiyetle kaldırarak.

"Böyle gerekiyordu." "Hangi kısmı?"

"Beni seninle bir randevuya çıkmaya zorladığın, emirlerini yerine getirmem için parayı sattığın ve beni ikinci bir randevu için tuzağa düşürdüğün kısım."

"Bunu ben yapmadım. Kendini tuzağa düşürdün."

Cassie meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. Yakındaki bir ağaçtan bir balıkkartalının hızlı, gırtlaktan gelen sesi duyuluyor. Cassie'nin gözlerinden beyninin işleyişini, röportajımızın tekrarını, özellikle de kendini köşeye sıkıştırdığı kısmı görebiliyorum.

"İnternet bizi seviyor," diyorum. "İş için harika. Abonelerimiz cüce bir maymundan daha hızlı artıyor."

Cassie'nin dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bu manzara beni sevindirdi.

"Neden sıcak yoga yapan bir sumo greşçisi gibi terliyorsun?" diye soruyor.

"Benimki daha iyiydi."

"Sadece pigme maymunlar sumo greşçilerinden daha sevimli olduğu için." "Haklısın."

"Cidden, uyuşturucu falan mı aldın?" "Hayır.

Buraya bisikletle geldim."

"Nereden?"

"Hastanenin yanındaki Benton Caddesi."

"Ne?" Bana deliymişim gibi bakıyor. "Evet."

"Hayır, yapmadın."

"Ben yaptım. İşte bisikletim." palmiyeye yaslanmış olan bisikletimi gösterdim. Ne yazık ki.

Cassie başparmağını çenesinin altına dayıyor ve işaret parmağıyla ağzını kapatıyor. Gözleri gülümsüyor. "O şeyi nereden buldun 1950?" diyor.

"Yaklaşık olarak o zaman diliminde diyebilirim."

"Peki, tamam o zaman. Eve dönüş yolculuğunun tadını çıkar." Arabasına doğru dönüyor.

Bu şekilde bitiremeyiz. O bisikletle eve gitmeye çalışırsam ölebilirim.

"Hey," diye sesleniyorum o kapının kolunu tutarken. "Sanırım geri dönersem

susuz kalıp muz cipsine dönüşebilir." "Su getirmedi mi?"

"Ben çoktan içtim."

"Şişeni banyoda doldur."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım yeteneğimi gözümde fazla büytmüşm. Fransa Turu için biçilmiş kaftan değilim. Ayrıca sanırım kahvaltı etmeyi unuttum. Ve ikinci randevumuzu planlamalıyız."

Cassie bana bir kaşını kaldırıyor. "Hiç , değil mi?" "Neyi hiç bırakmıyorum?"

"Bu."

Etrafıma bakıyorum, gözlerimi stüdyonun üzücü çevre düzenlemesinde, yarı boş otoparkta sonra tekrar Cassie'ye dikiyorum. "Ne?"

Gözlerini deviriyor. "Git o üzgn kız bisikletini al ve arkaya koy."

Başparmağını cipine doğru uzattı.

Bir elimle destekleyerek topallaya topallaya bisikletin yanına gidiyorum. "Bu kadar tiyatro yeter," diye sesleniyor Cassie arkamdan.

Etrafımda dönüyorum. "Çok mu fazla?" Başını sallıyor. Bisiklete yöneliyorum, bu sefer koşuyorum ve Cassie'nin SUV'sine doğru yuvarlıyorum. Plan uygulandı.

Chapter 9

Cassie

Luke Curtis'in arabamda olduğuna inanamıyorum. *İçinde. Benim arabamda. Araba.* Onu unutmak için harcadığım bir yıldan sonra, bunu yapacak kadar aptal olacağımı hiç düşünmemiştim.

Yakınlığımız sadece platonik bir iş ilişkisi olsa da ona tekrar yakınlaşmak istiyorum. *Hepsi* bu. En azından benim açımdan.

Rutledge'a döndüğümüzde, kabindeki hava akımları değişiyor ve kötü bir şeyin kokusunu . Luke'tan geliyor. Bunu ona kolayca söyleme ihtiyacı hissetmiyorum.

"Berbat kokuyorsun."

Luke bana şaşkınlıkla bakıyor. "Öyle mi?" "B.O. kokuyorsun."

"Old Spice'im hâlâ dayanıyor sanıyordum."

"Dayanmıyor. Kokunu döşemelerime bulaştırma."

"Dur bakalım. Ben hallederim." Luke sırt çantasını karıştırmaya başlar. Beyaz bir tişört ve bir aerosol deodorant kutusu çıkarıyor. Ben itiraz tişörtünü çıkardım.

Kalbim gırtlığıma kadar atıyor. Kokulu olsa bile, iyi tanımlanmış göğüs kasları, hafif göğüs kılları, belirgin oblik kasları olan tam bir karın kası paketi ile görülmeye değer bir manzara. Beklenmedik bir özlem dalgasına kapılıyorum.

İğrenç, Cassie. Çok pis!

"Ne yapıyorsun?" iki kez kavradım. "Gömleğimi değiştiriyorum."

"Arabamda mı?!"

"Döşemelerinize kokumu bulaştırmak istemiyorum." Kolunu kaldırır ve bir deodorant bulutu püskürtür.

Koku boğazımı sıkıyor. "Tamam," diyorum vuruşlar arasında. "Sanırım anladın."

Parmağını kaldırıyor, kutuyu diğer eline atıyor, nozüle basıyor ve kabini bir başka misk kokulu aerosol bulutuyla dolduruyor.

"Bu kadar yeter," diyorum. "Camlarım ." "Ama en azından kokmayacağım."

Her kol hareketinde aşağı yukarı dans eden Luke'un göğüs kaslarına bir kez daha bakıyorum. Arzu dalgası, geçmişteki yakınlık anlarımızdan kalan bir refleks gibi geri dönüyor.

"Unut . Sadece. Giyin. Giyin. Kendini." Her kelimeyi onun kabarcıklı pazusuna ters bir tokat atarak noktalıyorum.

"Güzel. Tanrım. Vurmak zorunda değilsin." Gömleğini başından beline kadar çekiştiriyor. "Gözlerini kapatabilirdin."

"Ben sürüyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve süsleniyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bu kendimi daha çekici hale getirdiğim anlamına geliyor."

"Gaganla tüylerini temizliyorsun demek." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Bakabilirim."

" etme. Sadece-" Luke'un deodorantının kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor, gözlerimi ve burnumu yakıyor. Dört camı da indirmek için düğmelere basıyorum. "Sarah'nın burada olmaması iyi bir şey," diye bağıriyorum rüzgâr ve yol gürültüsü arasında. "Misk kokulu kolonyadan nefret eder."

"Sarah kim?" Luke geri bağırır.

"Benim kişisel asistanım." Acele eden hava yüzüme masaj yapıyor ve saçlarımı yanaklarımdan uzaklaştırıyor.

"Bütün kadınların misk kokulu kolonyadan hoşlandığını sanırdım."

"Hepimiz değil. Bunu yapanlar makul miktarlarda tercih ediyor." Derin bir nefes çekiyorum ve sonra camları kapatıyorum. Kabindeki basınç kulak zarıma yaslanıyor. Çatırdayan bir sesle bırakıyorum.

"Daha iyi misin?" Luke sessizliğin içinde söylüyor.

"Nereye gidiyorum

ben?" "Koku daha mı

iyi?"

"Marjinal olarak. Nerede yaşıyorsunuz?"

Koltuğuma gömülüyorum ve çenemi tutuyorum. Luke yanımda iç geçiriyor. Sol tarafta etkileyici bir çan kulesi olan bir kilisenin yanından geçiyoruz. Daha sonra, alçakta uzanan elektrik hatlarının etrafından dolanacak şekilde kesilmiş palmye ve meşe ağaçlarıyla manzaradan tarihi evler cadde boyunca sıralanıyor.

Burası konuşmadığımız, eve bıraktığım, kovduğum ve ikinci randevudan kurtulmanın bir yolunu düşündüğüm kısım.

Luke boğazını temizliyor. "Büyükannem nasıl?"

Huh uh. Heck hayır. Boş muhabbet olmaz. "O iyi."

Luke'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Detayları bekliyor. Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Dizleri nasıl?"

"İyiler."

"Artritik olduklarını sanıyordum."

"Artritik dizler iyi olabilir."

Sigara ve soğuk bira reklamı yapan eski, kırmızı tuğlalı bir köşe dükkânının yanından geçiyoruz. Bakımlı evlerin arasında yersiz görünüyor.

"Nana nasıl?" Luke dener.

"O iyi." Parmağımı vuruyorum. "Her zamanki gibi geveze mi?"

"Bunu yapmak zorunda değiliz." "Neyi yapmak zorunda değiliz?" Luke sorar.

"Konuş." Gözlerim yolda, ama Luke'un koltuğunda kamburlaşmasını çevresel görüşümde izliyorum.

Belki de çok acımasız davranıyorum. Belki de bunu hak etmiyordur. Zihnim o geceye geri dönüyor. Mesaja. İkili takılma ifşası. Kendini benim lansmanıma, şirketime sokmasına kadar hızlıca ilerledim.

Sessiz muamele muhtemelen en azından hak ettiği şeydir. "Özür dilerim," diyor.

Ona eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğunu söyleyebilirim ama onu cesaretlendirmek istemiyorum.

Nereden sola ve sonra sağa döneceğimi söylüyor. Ağaçlarla yoğun bir şekilde perdelenmiş Benton Caddesi boyunca ilerliyoruz. Tertemiz çok katlı birinci, ikinci ve üçüncü kat verandalarına sahip evler mahalleyi karakterize etmektedir. Ahşap kaplama baskın dış cephe uygulamasıdır ve birkaç tuğla ev bu eğilime karşı çıkmaktadır.

"Tarihi evler bana bekâr evi gibi gelmiyor," diye cevap veriyorum. "Ben bekâr değilim."

Luke'a en iyi evet haklısın yüz ifademi veriyorum ve sonra yola yeniden odaklanıyorum. "Sıradaki benimki," diyor Luke.

"Bu mu?" Sokakta ön bahçesi ve araba yolu olan tek ev bu.

"Evet."

Ben dönüyorum.

Altı pencere ikinci katı dengelemektedir. Birinci katta süslü ahşap ve ferforje çift kapının her iki yanında iki pencere bulunmaktadır. Bir sundurma Evin uzunluğu boyunca uzanır ve yarım yuvarlak pencereli dekoratif bir tepe çatı çizgisini böler.

Kafamda bazı hesaplar yapıyorum. Tarihi bir ev, önemli bir arazi parçası üzerinde, on kişilik bir aileye yetecek kadar yatak odası var. Burası için milyonlar ödemiş.

"Hizmetçileriniz var mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. Henüz değil. Yarı zamanlı bir hizmetçi tutabilirim."

Luke'un çıkmasını beklerken cipi park ediyorum ama o bana .

" istediğim, ben bir bekarım. Ama eskiden olduğum gibi değil.

Düşündüğünüz gibi değil. Bir yılı aşkın süredir kız arkadaşım olmadı."

Ona yine evet haklı yüzümü gösterdim. "Egonu okşamak için kadınlara ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"Hiçbir şey için kadınlara ihtiyacım yok."

"Bir şey var mı?" Sesime şüphecilik karışıyor. "Hayır. Bir yılı aşkın süredir yapmadım." "Neyi yapmadın?"

"O."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Sanki anlamamışım gibi "O," diyor.

O kadar geri gidiyorum ki saçlarım sürücü tarafındaki cama çarpıyor. "Ciddi misin?"

"Ne?"

"Oraya mı gittin?"

"*Sen* oraya gittin." Kollarını iki piston gibi avuç içleri yukarı bakacak şekilde çeviriyor. "Oraya gideceğimizi sanıyordum."

"Hayır." endişenin yükseldiğini hissediyorum. "." Kolu çekiştirip kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve dışarı atlıyorum. "Bekle," diyorum küçük bir daire çizdikten sonra. "Ne oldu?"

Ne yapıyorum? Ben kalıyorum. . Hayır, sen gidiyorsun ve ben kalıyorum. Hayır."

Doğru söylüyor. Oraya gittim. Ve gitmemeliydim.

Luke arabadan atladı ve koşarak yanıma geldi.

"Hey." Uzandı ama bana dokunmadı. "Eski günlerdeki gibi sanıyordum. Özür dilerim."

"Bu hiçbir şekilde, hiçbir biçimde eski zamanlara benzemiyor."

"Biliyorum. Ama bir rahatlık seviyemiz vardı. Sanırım bunu hala hissediyorum, bu yüzden çok... grafiksel oldum." Kolu hâlâ uzanmış durumda.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi gidiyorum."

"Bekle. Sana evimi göstereyim. Tarihi bir ev. Tarihi seversin." "Başka bir gün." Yani, asla. Arabama bindim.

"Hayaletlerim var."

Durup omzumun üzerinden ona bakıyorum. Olde Towne Hayalet Turları hâlâ benim ana gelir kaynağım. Charleston hayaletleri benim ekmek .

"Bundan daha önce de bahsetmiştin. Ne tür hayaletler?"

"Moany Maroney ve ektoplazmik bir kedi."

Ayağımı tekrar yola koydum ve yavaşça döndüm. "Moany Maroney?" "Ona bu adı verdim. Ya da ona. Aslında şimdi. Tek bildiğim İnliyor. Sadece geceleri. Ve bir iblisle boğuşmak üzereymiş gibi miyavlayan görünmez vahşi bir kedi var."

"Eviniz kaç yaşında?"

"1810 yılında inşa edilmiş. Size etrafı gösterebilirim."

Luke ilgimi çekmeyi başardı ama yatak odasına yaklaşmak kötü bir fikir gibi görünüyor.

"Yapmasam iyi olur," diyorum. "İlişkimizi profesyonel tutmamız gerekiyor." Birkaç dakika önceki profesyonellik dışı yorumlarıma rağmen.

Luke kollarını kavuşturuyor ve arabama yaslanıyor. Son söylediklerimi düşünüyor ve sonra şöyle diyor: "Profesyonel olarak konuşursak, bir sonraki randevumuzu planlamamız gerekiyor. İnternet izleyicisi bekliyor."

İçim ürperiyor. Boş bir ifadeyi korumayı başarıyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Ne yazık ki. Luke ve ben Instagram'da trend oluyoruz ve bu da abonelikleri artırıyor. Ne kadar karmaşık. Bekâr, bağımsız ben çılgılık atarak kaçmam gerektiğini biliyor ama içimdeki iş kadını abone tabanımı büyütme fırsatına karşı koyamıyor. Ayrıca ikinci randevuyu bir an önce bitirme fikrime de karşı koyamıyorum.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Arabadan indikten sonra Instagram'ı açıyorum ve bir Live başlatıyorum.

"Selam, aile. Ben Cassie. Şimdi bu canlı yayına dalacağım. I107' röportajımı mi bilmiyorum ama web sitelerinden izleyebilirsiniz. Her neyse, tahmin edin kim benimle?" Kamerayı ayarlıyorum, böylece Luke omzumun üzerinden görülebiliyor. Canlı yayında olduğunu fark edince şaşkın ifadesi hemen düşüyor.

"Hey, ailem," diyor yavaşça.

"Evet. Chris Sands ile yaptığımız röportajda da söylediğimiz gibi, ikinci bir randevuya çıkmaya karar verdik. Bunun için burada olduğunuzu biliyoruz, biz de öyle. Bu resmi olarak iki numaralı randevu." İki parmağımı kaldırıyorum. "Luke bana evini gezdirecek. Tarihi bir konakta yaşıyor. Nerede olduğunu söylemeyeceğim çünkü onu takip edeceğinizi biliyorum."

"İyi fikir," diyor Luke. "Takip etme kısmı değil. O kötü. Kötü bir fikir. Ama insanların nerede yaşadığını bilmesine izin vermemek. Bu iyi." Başını benimkinin yanına eğiyor, o kadar yakın ki yanaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Hâlâ kötü kokuyor - ter ve fabrikasyon kokunun mutsuz bir karışımı - ama kolumun onunkine çarptığı yerde bir elektriklenme hissediyorum.

"Sana güvenmediğimden değil." Luke gözlerini kısarak telefonuma bakıyor. "Hepiniz on beş . Beni takip edeceğini hiç sanmıyorum çünkü takip etmek yasadışıdır. Ayrıca ne kadar kötü koktuğum hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Doğruyu söylüyor," diyorum.

"Sakıncası yoksa..." Luke ön kameramı yere doğru . "Evimi görmelerini istemiyorum."

"Oh. Tabii."

Garaj yolundan yukarı ve arka kapıya doğru yürürken ayaklarımızı kaydediyorum.

Çok büyük bir köpek tarafından işgal edilmiş bir çamurluktan giriyoruz.

Köpek hevesle pantolonumu mıncıklarken Luke "Bu Korg," diyor. Çömeliyorum ve izleyicilere Korg'un dumanlı gri tüylerine ve sarkık kulaklarına iyice bakmalarını sağlıyorum.

Beni selamlamak için yanağımı yalıyor.

"Hayır, Korg. Kötü çocuk." Ben ayağa kalkarken Luke köpeğin tasmaını tutuyor. Görüş alanıma giriyor. "Cassie köpekleri sevmez."

"Köpeklerden nefret etmiyorum. Sadece salyalarını sevmiyorum." Elimin tersiyle yanağımı sildim.

"Korg bir pasaklı ve bunu kimin bildiği umurunda değil."

"Harika," diyorum ve seyirciye sert bir gülümseme gönderiyorum.

"Merhaba JuJu5. Seni görmek de çok güzel. Abone oldunuz mu?" Boştaki elimi başıma doğru kaldırıyorum.

"Bu harika. Geri gel ve bana ilk randevunun nasıl geçtiğini anlat." Korg mutfağa koşar ve Luke da onu takip eder.

"Kamerayı , tamam mı?"

Mutfağa girdiğimde arkaya bakan kameramdan kayıt yapmaya başlıyorum. Evin ihtişam vaadine pek uymuyor. Dolaplar 1980'de doğmuş gibi görünüyor ve tezgâhlar orada burada lekelerle donuk. Büyük bir ada odanın çoğunu kaplıyor, Luke'un dekore etme zahmetine girmedigi gri kompozitten büyük bir levha.

"Dolaplarınızdan biri açık," diyorum ama Luke çoktan ilgilenmiş. Yanına gidip menteşeleri kontrol ediyor. Kapağı açıp kapatıyor. Sallamaya çalışıyor ama sıkıca tutturulmuş. "Sana mutfağa dadanan üçüncü bahsetmeyi unuttum. Sadece bu dolaba musallat olabilir. Tanıtım gününde balyozla vurana kadar ."

Bir hayalet turları şirketi sahibi olarak hayaletlere inanıyorum. Kesinlikle. Ancak, duyduğum her hikayeye inanmam. Kanıta ihtiyacım var. Açık bir dolap kapağı kanıt değildir.

"Dolapların perili olabileceğini sanmıyorum," diyorum.

"Bu öyle. Kendi kendine açılıyor. *Kendi kendine*," diye tekrarlıyor canlı izleyicilerimize, vurgulamak için öne eğilerek.

"Menteşe gevşemiş olmalı."

"Menteşe gevşek değil. Gel buraya. Hisset."

Yanına gittim, kapıyı birkaç kez salladım, omuz silktim. "Belki de çarpıktır." Luke kamerayı kapıyor. "Perili," diyor kesin bir şekilde.

Gülüyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Sana bir fikir vermesi için buraya bir şeytan çıkarıcı getirmen gerekecek."

"Tahmini fiyat veriyorlar mı? Çünkü bende de ölü bir İç Savaş askeri ve yeniden sahiplenilmesi gereken kızgın bir hayalet kedi olabilir."

"Onlara sormanız gerekecek," diyorum.

Luke, Vana White gibi dolaplarını işaret ediyor. "Açıkçası, mutfağın Jones'lara ayak uydurmak için biraz çalışmaya ihtiyacı var. Beyaz çalkalayıcı dolaplar, kuvars tezgahlar, cam karo backsplash düşünüyorum. Zaten iç mimarım da bunu önerdi. Aile odasına geçelim."

Yan odaya açılan çift genişlikteki kapıya doğru Korg bacaklarımın etrafında dönüyor. Telefonumu neredeyse havaya fırlatmama neden olan kanepedeki hayalet de dahil olmak üzere her şeyi kaydediyorum.

"Anne!" Luke bağılıyor. "Şunu yapmayı kes. Televizyonu bile açmadın. Burada ne yapıyorsun?"

"Votka tonik içiyorum. Ya da iki. Ya da üç. Baban aradı."

Luke yanıma atlıyor ve telefonu elimden alıp kapatıyor, sonra da deri koltuğun üzerine fırlatıyor.

"Luke!" Biraz fazla yüksek sesle söyledim. Adrenalinim hala Luke'un annesinin hayaletiyle sürpriz bir karşılaşma. "Canlı yayın yapıyorduk!" "Artık değil." Luke ellerini ceplerine soktu.

"Onları şekilde kesmeyi bırakmalısın."

"Kimse bunu görmek istemez," diyor Luke. "Güven bana."

"Neyi gördün mü?" Cecilia Curtis elinde votka tonik, beyaz uçuşan eteği arkasında, bize doğru yürürken "Neyi?" diyor. Korg elbisesinin eteklerini kokluyor.

Luke, "Kimse sarhoş annemin bir hayalet gibi evimin etrafında dolanmasını izlemek istemez," diyor. "Burası karanlık. Işıkları açabilirdin." Kapıya doğru yürüdü ve gömme ışıkları yaktı.

"Neden biri beni görsün ki?" Cecilia diyor ki.

"Instagram'da canlı yayın yapıyorduk," diye cevaplıyor

Luke. "Tüm bu kargaşa bunun için miydi?"

"Neden içiyorsun anne?" "Baban aradı."

"Anlıyorum ama babamla yaptığınız bir konuşma sizi neden içmeye itti? Bekle." Luke elini ön koluma koydu. "Bunu duymam gerektiğinden emin değilim."

Bunu kesinlikle duymamalıyım ama Luke'un annesi telefonumla aramda. Belki de onu kanepede kaçmalıyım. Her zaman yeni bir telefon alabilirim.

"Cassie'ye küstüğün zaman böyle yaparsın," diyor Cecilia, sesi titreyerek. "Sarhoş oluyorsun ve içindekileri döküyorsun."

Gözlerimin hissediyorum. Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor ve alnımda parlak kırmızı büyük harflerle bir "İptal" işareti yanıp söndüğünden oldukça eminim.

"Anne," diye Luke. Gözlerini annesine diyor ve başını bana doğru .

Cecilia'yla göz göze geldik ve yüzünde tanıdık bir ışık yandı. "Cassie! Seni geri kazandı! Çok mutluyum. Sarılmak için içeri gel."

Vücudum yavaşça yere sızıyormuş gibi hissediyorum. Eğer şimdi bu evden çıkmazsam, bir utanç yığınının içine batacağım.

Cecelia heyecanla yaklaşıyor ve onu yakalamaktan başka çarem yok. Kemikli kolları sanki uzun zamandır görüşmediğimiz kankalarmışız gibi beni sarıyor.

kesinlikle değil. Luke'la çıkarken Chicago'ya gitmiştik.

Yılda birkaç kez, bir kez de hafta sonu için. Onu en fazla yedi kez falan görmüşümdür.

Beni bırakıp Luke'a doğru yöneliyor, kollarını iki yana açmış, bardağında buzlar çınlıyor. "Seni geri alacağını söylemiştim. Nasıl almaz ki? şu yüze bir bak." Cecelia, Luke'un yanaklarını baş ve işaret parmakları arasında sıkıyor ve sonra kollarıyla onu , önce ona bakıyor ve sonra şakağını göğsüne dayıyor. Bir an sonra burnu

kırışır ve aniden geri adım atar. Votka bardağından yere sıçırıyor.

"Duşa ihtiyacın var evlat. Hemen şimdi. Yukarı ık."

"Hayır, anne. Ben-"

"Git. Burayı kokutuyorsun. Cassie sen böyle kokarken sana sarılmayacak."

Yanaklarım alev alev .

Luke endişeyle bana bakıyor ve sonra tekrar annesine odaklanıyor. Ellerini annesinin omuzlarına koyuyor. "Sarhoşsun anne."

"Bu evde sekiz banyo var. Birini seç." Kadın adamın elinden kurtulur ve onu uzaklaştırır. "Git . Sadece beş dakikanı alır. . Cassie ve ben eski günlerden konuşabiliriz."

"Ben-" Luke başını sallıyor parmağını annesiyle benim aramda sallıyor. "Hayır."

"İyi. Anneni hiç dinlemiyorsun." Cecelia bizimle birlikte topallaya topallaya mutfağı girdi. Dolapları açıp Luke'un yiyeceklerini karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Luke soruyor.

"Daha fazla içkiye ihtiyacım var."

"Hayır," diyor Luke ısrarla. ". "

"Eğer babanla seks yapacaksam, inan bana, daha fazla içkiye ihtiyacım var." Karıştırmaya devam ediyor.

Luke bana baktı. "Normalde böyle değildir."

Aceleyle annesinin yanına gider, onu dolaplardan uzaklaştırır ve bardağını alır. İçkisini lavaboya döktükten sonra bardağı suyla dolduruyor. "İşte," diyerek bardağı ona uzatır. Kadın, yanaklarına ve elbisesinden aşağı dökülen suya aldırmadan bir dikiş atıyor.

"Um... Ben gidiyorum?" Arka kapıyı gösteriyorum.

"Hayır. Kal," diye yalvarır Cecelia. "Kız kıza konuşmaya ihtiyacım var. Luke anlamaz."

Luke sert bir şekilde, "Anladığım kadarıyla hiçbir koşulda babamla yatmayacaksın," diyor. "Böyle bir şey olmayacak."

"Sen karar veremezsin," diyor Cecelia. "Evet, ben veriyorum. Babama katlanamıyorsun."

"Yapamam ama gelecek hafta onunla orada buluşursam bana Cancun'daki sahil evini vermeyi teklif etti."

"Bir fiyatım yok demiştin." "Herkesin bir bedeli vardır."

"Hiç ganimet çağrısı diye bir şey duydun mu?" Luke sorar.

"Sanırım gitmeliyim," diyorum, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Cecelia kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor. "Tavsiyene ihtiyacım var Cassie."

Sen ve ben akraba ruhlarız."

"Öyle miyiz?" Arka kapıya doğru ilerliyorum.

"İkimiz de bizi aldatan erkekleri sevdik." "Anne, dur. Sarhoşsun sen."

"Sarhoş değilim. Çakırkeyifim. Ve seks çağrısının ne olduğunu biliyorum."

"Cancun'a gidersen, bu bir seks görüşmesi olur. Cidden bir seks görüşmesi yapmayı düşünüyorsun. Babamla."

"Öncelikle, konuşacak yerin yok. İkincisi, okyanus kıyısında bir ev, Luke. İstedığımız zaman gidebiliriz. Deniz ürünleri bile tropik bölgelerde daha güzel kokar."

Luke, "Sana okyanusta bir ev alabilirim," diyor.

"Sen ne yapardın Cassie? Sana Cancun'da bir ev teklif etse Luke'un çağrısına cevap verir ?"

Başımı sallıyorum.

Cecelia çenesini kıvrıp bana bakıyor. "Sahilde ev için bir gecelik seks mi?"

"Hayır. Yapacağımı sanmıyorum."

"Ondan bunu asla istemezdim," diyor Luke.

Cecelia ellerini havaya kaldırır. "Siz ikiniz hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Adanın üzerine yığılır. Yere düşmeden önce Luke onu yakalar.

"gerek," diyor.

"Bana masal okuyacak mısın?" Cecelia mırıldanıyor.

Sırtışımlı elimle kapatıyorum. Luke beni yakaladı. "Bu hiç komik değil."

Adam haklı. Bu hiç komik değil. Cecelia'nın seks hayatı ve Luke'un bana karşı olan hisleri hakkında çok şey öğreniyorum. Peki neden hala gülümsüyorum?

"Yeşil yumurta ve bir kutu yer elması. Ya-mmmmm. Dudaklarım titriyor!"

Cecelia bir kolunu Luke'un boynuna atar ve göğsüne yaslanır. Bir saniye sonra kolunu itiyor ve elini burnunun önünde sallıyor.

"O kolonyayı nereden aldın? Dollar Tree'den mi?" "Kolonya değil. Deodorant."

"İşe yaramıyor."

Luke'un Cecelia'nın ağırlığıyla boğuşmasına daha fazla seyirci kalamam. Adanın diğer tarafında ona katıldım.

"Tanrı'ya şükür Cassie." Cecelia iki kolunu da boynuma doladı. "Lavanta gibi kokuyorsun." Burnunu saçlarıma gömüyor ve ben dengemi kaybedip geriye doğru düşüyorum.

Luke arkama dalıyor ve beni destekliyor. Bir şekilde annesini aramızda bölüşüyoruz ve onu aile odasına geri götürüyoruz. Onu dikkatlice deri koltuğa yatırıyoruz ve Luke onu örme bir battaniyeyle örtüyor. Önce Ayakta durabildiğinde, gömleğini tutup onu daha yakına çeker. "Eğer okyanus kenarında bir ev istiyorsam, okyanus kenarında bir evim olacak. Beni durduramazsın."

"Tabii anne."

Bir yastık alıp Cecelia'nın başının altına sıkıştırıyorum. "Sen çok tatlısın Cassie. Senin doğru kişi olduğunu hep biliyordum. Luke'un sonunda bunu fark etmesine sevindim."

Buz damarlarımda parlıyor. Sertçe ayağa kalkıyorum, Luke'a bir bakış atıyorum ama o da aynı panik dalgasını hissetmiş gibi dudakları sert bir çizgi halinde uzaklara bakıyor.

"Tamam, ben çıkıyorum" diyorum aceleyle. "Sabah biraz Tylenol al, Cecelia. Yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

Battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve yastığa sarılıyor. "Harika hissediyorum. Ya-mmmmm. Gıdıklanıyorum." Kıkırdıyor, homurdanıyor ve sonra gülüyor.

"Harika. Um." Bir şey unutuyormuşum gibi hissediyorum. Telefonumu. Cecelia'yı yatırmadan önce Luke onu sehpanın üzerine koymuştu. Derin bir nefes alıyorum, gömleğimi düzeltiyorum ve telefonuma, dolayısıyla Luke'a doğru yürüyorum. Korktuğum gibi dirseğime dokundu.

"Konuşabilir miyiz? Ön verandada?"

Telefonumu alıp arka cebime sokuyorum. "Bu... aydınlatıcı oldu mu? Ama gerçekten gitmem gerek."

"Gerçekten konuşmaya ihtiyacım var."

"Annen zaten her şeyi söylemedi mi?"

"Aynen öyle. Teşekkürler anne."

İkimiz de onun hareketsiz haline bakıyoruz. Çoktan uyumuş.

Luke çaresiz görünüyor. Bana zaten bilmediğim ne söyleyebilir ki? Benim hakkımda sarhoşluk derecesinde somurtuyor ve sonra sarhoş bir şekilde annesini arıyor, ona sırlarını anlatıyor, benim doğru kişi olduğumu düşünmesini sağlıyor. Kendimi alternatif bir evrene inmiş gibi hissediyorum. Utandım, telaşlandım, mahcup oldum. Ama aynı zamanda... eğleniyorum. Beni aldatan eski sevgilim kim bilir ne zamandır benim için yanıp tutuşuyordu ve sarhoş annesi onu ispiyonladı. Bu gün bir sitcom bölümü olabilir.

Luke'a bakıyorum, endişeli ifadesini ve yenilmiş duruşunu düşünüyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Luke ile hayat her zaman kakhaha ve sürprizlerle doluydu.

"Peki," dedim. "Beni dışarı çıkarır mısın?"

Chapter 10

Luke

Daha kötüsü olamazdı.

İçimde bir duygu fırtınası dönüyor. bir kasırga var: paramparça olmuş özgüvenimin parçaları, yok olmuş gururumun küçük zerreciklerinin etrafında dönüyor ve utanç dalgalarıyla besleniyor. Annem votka içmek için harika bir zaman seçmiş.

Cassie'yi ön verandaya kadar takip ediyorum. Dönüyor, kollarını kavuşturuyor ve gözlerinin kenarlarını kaplayan bir eğlenceyle bana bakıyor. Bu iyiye işaret. Kızgın değil.

"Çok özür dilerim," diyorum kapıyı kapattıktan sonra. "Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim."

"Annen seninle mi yaşıyor?"

"Misafirhanede kalması gerekiyordu ama ana eve sınırsız erişimi olduğunu düşünüyor."

Cassie başını sallar. "Sanırım içki dolabını yeniden doldurman gerekecek."

"Bundan sonra oraya girecek tek şey gazoz ve Gatorade. Ara sıra içtiğim bir kadeh şarap dışında içki içme günlerim sona erdi."

"Alkol başını belaya sokuyor gibi görünüyor," diyor Cassie. "Abartılı mı?"

Cassie tekrar başını sallar ve ayakkabılarına bakar.

Yaklaşmaya cesaret ediyorum. Kendimi hiç olmadığım kadar çıplak, savunmasız hissediyorum. Onun varlığının içime sızmasına ve özüme nüfuz etmesine izin veriyor. Bir parçası

Bir yanım kaçıp saklanmak isterken, diğer yanım onu kollarıma almak, başımı saçlarına gömmek ve güvende olduğunu bilmesini sağlamak istiyor. Onu güvensiz hissettirdiğim gerçeği her gün biraz daha içimi kemiriyor. Cassie'ye geri dönmezsem ya da hayatıma devam etmek için kendimi zorlamazsam on yıl içinde pek bir erkek olamayabilirim. Böyle devam edemem.

"Annemin söylediği o şeyler-"

Cassie elini göğsümden birkaç santim uzakta tutuyor. istiyorum. Onun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Sarhoştun," diyor. "Sarhoşken hepimiz aptalca şeyler söyleriz."

Biraz geriye çekildim, yığıldım ve başımı

salladım. "Elbette." "Utanmana gerek

yok." "Oh, utanıyorum. Güven bana."

Cassie kıkırdar. "Ya-mmmmm."

Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Babama geri dönmeyi düşündüğüne inanamıyorum."

"Onunla tekrar birlikte olmayı planlıyormuş gibi gelmedi. Sadece, bilirsiniz, eski günlerin hatırına bir kez yapıyormuş."

İrkildim ve elimi yüzüme sürdüm. "Neden benim mülküne taşınmasına izin verdim?"

Cassie bir sivrisineği yüzünden uzaklaştırıyor. Bir tutam saç gözünün önüne düşer. Onu yana doğru düzeltiyor. "Bence onun burada yaşamasına izin vermen çok hoş. Ailemize iyi bakmalıyız."

Bazen sessizlik bir ipin üzerinden geçmek gibi ince hissettirir. Diğer zamanlarda ise sıcak bir battaniyedir. Bu sessizlik sıcak, koruyucu ve potansiyel dolu hissettiriyor. Acaba ona da aynı şeyi hissettiriyor mu?

Boğazını temizliyor. "Gitmem gerekiyor. Yarın işim var ve hazırlık yapmam gerekiyor. Ve uyumam."

"Neredeyse hiç uyumuyorsun."

"Bugün çok yorgunum." Esniyor. Sahte olduğunu düşünüyorum ama yine de esnememe neden oluyor.

"Üzgünüm," diyor. "Bulaşıcıyım."

"Dinle. Bunun iki numaralı randevu sayılacağını sanmıyorum. Peki ya-

" "Canlı yayınladık. Bu onu resmi yapar."

Cassie ile ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Suskun ama gözlerinde saklayamadığı bir şey, bir bakış seziyorum. Tekrar denemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Baskı yok. Masum bir soru.

"Perşembe günü bir mahalle toplantımız var."

Cassie bana garip bir bakış attı. Daha fazla bilgi vermeliydim.

"Evet, bir fikrim var. Bir profesyonelden diğerine. Eğer evimde paranormal aktiviteler varsa-"

"Eğer."

"Evimin eski olduğunu biliyoruz. Burada birinin ya da birilerinin ölmüş olma ihtimali oldukça yüksek."

Omuz silkiyor.

"Bu evlerin hepsi eski." Sol taraftaki komşuma işaret ediyorum. "Burası kullanılmayan bir pazar olabilir. Hayalet turlarınıza birkaç durak eklemeye ne dersiniz? Biz yapabiliriz... ya da sen bu konuyu İnsanların hikayeleri olup olmadığını ve bu fikri kabul edip etmediklerini görmek için mahalle toplantıları düzenliyoruz."

Cassie başını eğiyor. Gözleri bir o yana bir bu yana hareket ediyor, sağ beyni ve sol beyni birlikte çalışıyor.

"Saat altı ," diye ekliyorum. "Sizi tanıştırebilirim."

Çenesini kaldırıyor ve boynuna vuruyor. Sivrisinekler. Acımasızlar.

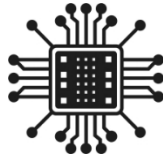
"Kötü bir fikir değil," diyor boynunu iyice kaşıdıktan sonra. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ama bilemiyorum. Şu anda iki işle de çok meşgulüm. Bant genişliğim var mı bilmiyorum."

Bu bir "hayır" değil. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. "Bunu bir düşün." Heyecanımı gizliyorum. Çok fazla gösterirsem, bu onu korkutup kaçırabilir.

"Tamam." Cassie tekrar omuz silkiyor ve ellerinin de izin veriyor. "Peki. Bugün garip bir gün müydü? Sanırım seninle sonra konuşacağım." Verandanın merdivenlerinden iniyor.

Gözlerimi minyon bedeninden, kalçalarının hafif kabarıklığından ayırmak istemiyorum ama beni bakarken yakalarsa bunun doğru olduğunu anlayacaktır. Annemin söylediği her şey doğru. Bu yüzden, o cipine binmeden önce eve giriyorum.

Annem akşam boyunca ağır ağır uyuyor. , bir santimetre bile hareket etmiyor. Kaybetmediğinden emin olmak için onu birkaç kez yeniden düzenledim.

dolaşım yetersizliğinden bir uzuv. Saat on birde, vücut parçalarını kesmek zorunda kalırsa bunun onun hatası olduğuna karar verdim ve yatağa gittim.

Salı sabahı uyandığımda, annemin dün geceki sarhoş kelime kusmuğuna rağmen Cassie'yle olan şansım konusunda umutluydum. Cassie'nin önerimi düşünmek için birkaç günü var ve eğer onu iyi tanıyorsam -ki tanıyorum -Turlarını Benton Caddesi'ne genişletme fikrime balıklama atlamasını bekliyorum. Bunu bir anda düşündüğüme inanamıyorum.

Bazı açılardan kendimi ergen bir çocuk gibi hissediyorum. Kolunu dürtmek, hormonlu ergen erkeklerin yaptığı o sinir bozucu çapkınlıkla kafasının arkasına istiyorum

-"Hey, senden hoşlandım. Perşembe akşamı mahalle toplantıma gelmek ister misin?"

Ama artık ergen değilim. Küçük mavi haplara ihtiyacım yok ama testosteronum düşüşte. Başka bir deyişle, biraz daha kontrolüm var. Birazcık.

Dün gece verandada Cassie'yle karşılaştığım anı her hatırladığımda bunu hatırlıyorum. Ellerini düşünüp duruyorum, görüntüyü zihnimde tekrar tekrar çeviriyorum, parmaklarının ne kadar ince ve narin olduğunu, elmas yüzükler, losyonlar ve akrilik tırnaklar satacak kadar güzel olduğunu. Küçük ayrıntıların tadını çıkarıyorum, pembe tırnaklarının sevimli kıvrımı, uçlarında hafifçe yuvarlanmaları gibi.

Bütün gün oturup Cassie'yi düşünemem. Kafamı tekrar oyuna vermeliyim. Canım ne zaman isterse o zaman çalıştığım iş programım bugün sona eriyor.

Ben doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıtırken Korg kıpırdanıyor. Yatak odasının kapısını açar açmaz koşarak koridora çıkıyor. İşini yapması için ön kapıdan çıkmasına izin veriyorum ve onu tekrar içeri çağırmadan önce birkaç dakika serbestçe koşmasına izin veriyorum.

İkimiz de mutfağa gidiyoruz. Su kabını dolduruyorum ve mama kabına bir kutu Pedigree atıyorum, sonra da Keurig'ime bir kapsül yerleştiriyorum. Kahve demlenirken göz ucuyla bir hareket görüyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki deri karıncalanıyor.

Yine dolap kapağı. Sürekli kendi kendine açılan uçtaki. Kapının yavaşça sallanmasını ve sonra aniden durmasını izlemek için tam zamanında bakıyorum. Hiç de garip değil.

Yanına gidip işaret parmağımla kapının alt köşesini dürtüyorum ve kapıyı geldiği yere geri gönderiyorum, sonra yanına gidip kapıyı yeniden açıyorum.

kapıyı ileri geri oynatırken menteşelere göz atarak yerinden oynayıp edin. Sağlam ve sıkı görünüyorlar, tıpkı dün kontrol ettiğimde oldukları gibi. Ve ondan önceki gün.

Seçenek 1: Dolaplar perili. Seçenek 2:

Mutfak perili.

Seçenek 3: Evim perili.

Ben 1. seçeneği seçiyorum. Neyse ki, dolaplar yakında, büyük olasılıkla balyoz ve levyelerin neden olduğu baskı altında binadan ayrılıyor. Doğru yapıldığından emin olmak için üst kısımları kendim yıkabilirim.

Bu ürkütücü hissi üzerimden atıyorum ve dolap kapağı tekrar kendi kendine açılmaya karar vermeden önce kahvaltımı hazırlıyorum. Elimde kahvaltıyla, iki ay sonra ilk dürüst iş günüm için ofisime gidiyorum.

Annemle taşınmak ve yerleşmek için izin aldım. Finansal olarak yatırımlarımdan sonsuza kadar faydalanabilirdim ama daha otuz beş yaşındayım. Emekli olmak için çok erken. Ayrıca, yaptığım işi seviyorum.

Ofisim evde "dekore etme" zahmetine katlandığım tek oda. Birkaç kitap rafı aldım, çizgi roman koleksiyonumu ve Funko Pop figürlerimi paketinden çıkardım, gülünç derecede süslü masif ahşap masamın (ilk milyonumu kazandıktan sonra ani bir satın alma) üzerindeki kağıtları kaldırdım ve ergonomik Eames sandalyemi getirdim. Çift monitörüm var, böylece MacBook'unun üzerine eğilmem gerekmiyor. Masanın arkasında ucuz, küçük bir halka ışık var.

Sanal toplantılar sırasında yüzümü aydınlatan monitörler.

Yosun yeşili duvarlarda resim çerçeveleri ya da başka süslemeler yok. Köşelerde birkaç örümcek ağı var. Ayaklarımın dibindeki kablo demeti teknolojik bir kabus. Her şeye rağmen burada çalışabilirim. Detaylarla iç mimarımın ilgilenmesine izin vereceğim.

Stratos Capital'in Charleston ofisi için kontrol listem basit: bir ofis alanı bulmak, bir ofis yöneticisi işe almak, yerel yatırımcılarla konuşmak, Charleston şubemizden bir parça isteyip istemediklerine bakmak. İşte asıl zor iş zaman başlıyor, yerel iş geliştirmeyi kolaylaştırdığım ve bunu yaparken kolları sıvayıp parlak fikirleri olan parlak insanlar bulduğum kısım Hepimiz finansal stratosfere girdik. L.A. ofisini sıfırdan kurdum. Bunu tekrar yapabiliyim.

Saat 10'da, ortaklarım ve ben Los Angeles merkezli bir startup ile buluştuk. Dr. Squatch gibi ama daha sofistike kokulara sahip Ironforge adında erkeksi bir sabun serisi geliştirdi. Koku-o-vizyonu olmadan, kokularının herhangi bir şey olup olmadığını söyleyemem.

Özel. İşletme sahibinden bana serilerini ve Dr. Squatch serisini karşılaştırma için göndermesini istiyorum. Erkek kokusu pazarı çok doymuş olabilir, ancak pazar analistlerimiz rakamları inceleyene kadar bunu bilemeyeceğim.

Toplantıdan sonra guruldayan midem bir şeyler atıştırmam gerektiğini söylüyor. Korg peşimde mutfığa doğru gidiyorum. Ön kapının yanında küçük bir dans yapıyor, ben de onu dışarı çıkarıyorum. Sonbahar sıcaklıkları nihayet Güney Carolina'ya indi. Chicago'daki gibi keskin bir sonbahar değil ama en azından kavurucu bir sıcak da yok. Korg ön bahçenin her santimini koklayarak koştururken ben verandanın basamaklarında oturuyorum. Sonunda işlemek için uygun bir yer bulduğunda, beş dakika gibi görünen bir süre boyunca bacağını kaldırıyor. Yemin ederim bu köpeğin çelikten bir mesanesi var. Sonunda akıntı bir damlaya dönüşüyor. Sanki çiş yetmiyormuş gibi bölgesini işaretlemek için arka ayaklarıyla toprağı tırmalıyor. Dilimi şaklatıyorum ve koşarak geliyor.

Akşamdan kalma annemin üzüntüsüne rağmen ikimiz de heyecanla mutfığa giriyoruz. Yemek masasına çökmüş, başını ellerinin arasına almış.

"Zor bir gece miydi?" Buzdolabına doğru giderken sordum.

Bana bakıyor ve bir gözünü deviriyor. Diğer gözünün de onunla birlikte yuvarlandığını varsayıyorum ama eli yüzünün o tarafını kapatıyor.

Korg annemin yanına tünemiş, dili dışarıda, nefes nefese, evcil hayvan bekliyor.

Buzdolabından söğüş et ve peynir alıp adanın üzerine atıyorum. "Jambonlu ve peynirli sandviç ister misin?"

Annem inliyor.

Aklıma gelmedi. "Bir bardak su ve biraz Tylenol'a ne dersin?" Elini havada salladı ve ben bunu evet olarak kabul ettim.

Buzdolabının yanındaki dolaptan bir şişe Tylenol aldım, bir bardak su doldurdum ve ona götürdüm.

"Yardımcı olacağını sanmıyorum,"

diyor. "Olmayabilir."

Şişeden iki hap çıkarıp ağzına atacak ve bir yudum su içecek kadar kendini toparlıyor.

Sandviçimi yapmak için adaya geri dönüyorum. Korg annemin sevgisini vazgeçiyor ve ayaklarının dibinde yere kıvrılıyor. Bir elimde sandviç, diğer elimde bir bardak suyla annemin karşısına oturduğumda, annem yüzünü buruşturuyor.

"Ne?" diye

sordum. "Koku."

"Dün gece ve bu sabah duş aldım."

"Sen değil. Sandviç."

"Oh." Yarısını ağzıma tıkıştırdım. "Özür dilerim." Sesim ekmek ve sandviç bağırsakları yüzünden boğuk çıkıyor.

"Bir rüya gördüm-"

"Dün gece rüya gördüğünü sanmıyorum. Dünya için ölüydün."

"Rüyamda Cassie'yi eve getirdiğini gördüm."

Bir yudum su içiyorum ve yetersiz çiğnenmiş yemek borumdan aşağı gönderiyorum. "Bu bir rüya değildi anne."

Annem doğruldu. Yüzündeki sıkıntılı ifade bana bu basit hareketin büyük bir çaba gerektirdiğini söylüyor.

"Hayır." Başını sallıyor.

"Evet."

"Ona babanla yaptığım seks görüşmesini anlattım." Fark edince dudaklarının kenarları güneye doğru kaydı.

"Cevap vermeyeceğın seks çağırısı."

"Benim bir sürtük olduğumu düşünüyor. için seks takası yapacağımı düşünüyor." "Oldukça fazla."

Annem dirseklerini masaya dayar ve alnını avuçlarına yaslar.

Yüksek sesli bir inilti çıkarır. "Nooooo."

"O kadar da kötü değil. Aklının başında olmadığını biliyor."

"Ona doğru kişi olduğunu söyledim. Onun doğru kişi olduğunu düşündüğünü söyledim!" Annem kafasını kaldırıp bana baktı.

"Evet, dedin." "Başka ne söyledim?"

"Boş zamanlarımda sarhoş olup Cassie'ye surat astığımı söylemiştin." Çenesi yine düştü.

"Onu geri kazandığımı ima ettin. Ki kazanmadım. Denemekten vazgeçmedim ama sen işleri karıştırmış olabilirsin. Oh. Saçını kokladın ve lavanta gibi koktuğunu söyledin. Ayrıca yeşil yumurta ve spam hakkında bir şeyler söyledin."

"Gıdıklıyor."

"Evet."

"Luke, çok özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Votka."

Annem yine inliyor. "İkinizin arasını ben mi bozdum?"

Sandviçimin son parçasını da yutup arkama yaslanıyorum. Güneş ışığı solumdaki pencereden süzülerek masanın üstünü ve annemin tuzlu biberli saçlarını aydınlatıyor. "Henüz bilmiyorum."

"Eğer tekrar birlikte değilseniz, o neden buradaydı?" "Bu biraz karışık."

"Nasıl yani?"

Anneme beni azarlamasıyla sona eren canlı yayın randevumuzu, *Oz Büyücüsü*'ndeki Bayan Gulch gibi I107'ye gittiğimizi, aslında oldukça iyi giden radyo bölümünü, Cassie'nin benimle gerçek bir konuşma yapmaktan kurtulmak için ikinci randevumuzu canlı yayınlamak gibi parlak bir fikir bulduğunu anlatıyorum.

Annem dehşete düşmüş görünüyor. "Instagram'da canlı yayında mıydım?"

"Hayır. Telefonu elinden aldım ve kapattım." "Tanrıya şükür." Annem tekrar masaya yığıldı.

"Yine de onu Perşembe günkü mahalle toplantısına davet ettim, yani her şey kaybolmuş olmayabilir. Cevap bekliyorum."

"Neden mahalle toplantımıza gelmek istesin ki?" Annem boğuk bir sesle söylüyor.

"Ona tur işini Benton Caddesi'ne genişletmek isteyip istemediğini ." Annem kolunun arkasından bakıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bütün bu çemberlerden atlamak zorundasın. Seninle ilgilendiğini sanmıyorum Luke. Belki de ondan vazgeçmenin zamanı gelmiştir."

"Bunu neden yapayım ki?" "Kendini kederden kurtarmak için."

"Benden hoşlanıyor. Sadece bunu kabul etmek istemiyor."

Annem gözlerini deviriyor ve sonra tekrar başını gömüyor. "Bütün kadınlar senden hoşlanmıyor," diyor masaya doğru.

"Biliyorum, ama içgüdülerim bana henüz bitmediğini söylüyor."

"İçgüdülerim bana dişlerimi fırçalamamı ve duş almamı söylüyor."

Mesaj bildirimim çalıyor. Telefonu arka cebimden çıkarıyorum, beklenti içindeyim, umutluyum, ama moralim bozuluyor. Arayan Macy'ydi.

Ara beni. Seninle konuşmam lazım.

Neden *onu* aramamı söylemek için sürekli mesaj attığını bilmiyorum. Ama oldu.

Annem canlandı. "Cassie mi?"

"Hayır. İş. Bunu ofisimde almalıyım. Bol bol su iç. Eninde sonunda kendini daha iyi hissedeceksin." Ayağa kalkıp ofisime giderken sırtını sıvazlıyorum, Korg da usulca arkamdan geliyor.

Ofis kapısının kilitli olduğundan emin oluyorum, bu da annemin diğer taraftaki cama kulağını dayamadığını varsayarsak bir parça mahremiyeti garanti ediyor.

Kapı. Macy'yi maddi olarak desteklediğimi bilmiyor ve son zamanlarda sır tutma konusundaki yetersizliği göz önüne alındığında, bu en iyisi. Benimkini patlattıktan sonra

AirPods'u kulağıma takıp
arıyorum. "Selam," diye
cevap Macy.

"Neden seni aramam için hep bana mesaj atıyorsun? O kadar parmak egzersizi yerine tek bir tuşa basabileceğinin farkında mısın?"

"Süslü toplantılarınızdan birinin ortasında sizi rahatsız etmek istemem."

Sanırım haklı olduğu bir nokta var. "İyi," diye kabul ediyorum. "Gabe nasıl?" Telefon konuşmaları genellikle Gabe ve onun yaptığı ekstra masraflar hakkında oluyor.

"Yine hastalandı. Doktoru başka bir kulak enfeksiyonu olduğunu söyledi. Gabe'i bir uzmana götürmemi söyledi."

"Kulak burun boğaz uzmanı mı?"

"Doktorum buna Kulak, Burun ve Boğaz doktoru diyordu, ama sanırım süslü olmak istiyorsanız."

"Bu 'süslü' espriler de neyin nesi?"

Diğer uçtan bir iç çekiş duyuyorum. "Özür dilerim. Sanırım huysuzum. Sadece çok yorgunum. Gabe gece boyunca uyumuyor. Her iki saatte bir çığlık atarak uyanıyor."

Michigan Gölü'ndeki Saint Joseph'e gittiğimiz ve sürpriz bir dalganın kafama vurduğu zamanı hatırlayarak "Kulak enfeksiyonları acıtır" diyorum. Hayatımın en kötü kulak enfeksiyonunu geçirmiştım.

"Evet," diyor Macy. "KBB
ne dedi?"

"Yeni bir kulak tüpüne ihtiyacı var. Görünüşe göre ilk seti çoktan düşmüş."

Isık çalarım. "Zavallı çocuk."

"Beş yüz dolara ihtiyacım olacak. Sigortanın karşılamayacağı miktar bu. Ve..."

Bitirmesini bekliyorum. Bitirmedi, bu yüzden sonrakinin çok zor olacağını varsayıyorum.

"Ve?" Dürtüyorum.

"Lastiklerim kelleşmiş. ama Gabe'i o şeyle gezdirmekten korkmaya başladım."

"Şey" derken 2006 model Ford Focus'unu kastediyor. Ona yeni bir araba almaktan vazgeçtim. Yardım etmeye hazırım ama sadece bir yere kadar. Gabe benim değil ama

Dokuz ay öyle olduğunu düşündükten sonra ona bağlandım. Annesi iki aydan fazla bir işte çalışmıyor diye onun acı çekmesine izin veremem.

Adil olmak gerekirse, Macy için zor. Los Angeles'ta çocuk bakımı bir ipotek bedeli ve ipotekler üst orta sınıf insanları bile ev fakiri yapıyor.

"Hesabınıza bin beş yüz havale edeceğim."

Macy hemen cevap vermiyor. Daha fazlasını mı bekliyordu bilmiyorum ama en fazla bu kadarını söyleyebilirim.

"Teşekkürler Luke," diyor sonunda. "Gerçekten minnettarım. Gabe de öyle. Ya da onu kimin desteklediğini bilecek yaşa geldiğinde o da destekleyecek."

Bu son yorum beni . Beni aldattığını öğrendikten sonra Macy'ye yardım etmeyi kabul , bir bitiş tarihi belirlemedim. Yapmalıydım. I beklentiler, şartlar sunmalıydı. Gabe'i üniversiteye göndereceğimi mi sanıyor?

Yüzümü ovuyorum.

"Sorun değil," diyorum. "Sadece paranın amacına ulaştığından emin olun."

Macy alay ediyor. "Hep öyle yaparım."

"Tamam. Peki. O zaman. Sana güveniyorum." Hayır, güvenmiyorum. Macy'ye güvenmiyorum. Beni aldattı ve çocuğunun babası olduğum konusunda yalan söyledi.

Ama aldatanlar değişebilir.

Ben değiştim.

"Gabe hakkında beni bilgilendirmeye devam et," diyorum. "Vereceğim."

Vedalaşıyoruz ve sonra kulaklıklarımı masaya bırakıyorum.

En iyi ihtimalle, Macy iyi bir adam bulur ve artık bana ihtiyacı kalmaz. En kötü ihtimalle, bir avukata ihtiyacım olur.

Öyle ya da böyle, bugün tamir edemem.

Bilgisayarımı uyandırmak için fareme dokunuyorum. İşe dönüyorum.

Chapter 11

Cassie

Luke'un verandasında bana yaklaştığı, mantığımın bana geri çekilmemi söylediği ama benim onun yerine sağlam durduğum ve vücudunun yakınlığından zevk aldığım, terli kolonya kokusundan rahatsız olmadığım, hatta ilgimi çektiği anı düşünmeden edemiyorum. Luke konusunda temkinli olmak için her türlü nedenim var. Nedenlerini saymaya gerek yok. Luke'un seksi ve terli bedeninin hemen yanında oturmanın keyfini çıkarırken aklımın ön saflarında yer alıyorlar.

Salı gününü, muhasebeciden bordro uzmanına, BT iş analistinden İK temsilcisine iki saat içinde birçok kez geçiş yaparak, iş yönetimi görevleriyle dikkatimi dağıtmaya çalışarak geçiriyorum. Tur rehberlerimden biri arayıp vergi kesintilerini değiştirmesi, Drew'in sistem gereksinimlerini netleştirmek için araması, faturaların ödenmesi, faturaların hazırlanması ve gönderilmesi, ofis malzemelerinin yeniden stoklanması gerekiyor.

Gelenler için de yoğun bir gün. Beş çift müşteri turları planlamak. Bazı insanlar hala benim programlama uygulamam yerine yüz yüze etkileşimi tercih ediyor, genellikle . Dikkatlerinin dağılmasını hoş karşılıyorum. Luke Curtis'in bilincime davetsizce sızdığı o sessiz anlara kıyasla insan teması odaklanmamı sağlıyor.

İş gününün sonunda MatchAI ve Instagram istatistiklerimi kontrol ediyorum. Luke ile "ikinci randevumun" canlı yayını kırk binden fazla görüntülenmiş ve beş yüz yorum almış.

Aman Tanrım, ikiniz birlikte çok tatlısınız.

Yasal olarak bir reality şova başlamalısın.

Luke'un sarhoş annesinden daha çok şey duymak istiyorum.

Üçüncü randevunuz için sabırsızlanıyorum. Daha fazla yayın lütfen.

Canlı yayın, mobil uygulama indirmelerinde ve yeni aboneliklerde bir artışa karşılık geliyor. Başımı sallıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum ve ofis sandalyemde ağır ağır arkama yaslanıyorum. Görünüşe göre Luke benim gizli pazarlama sosum ama tadını sevdiğimden emin . Ben de sevmediğimden emin değilim. Ve bu bir sorun.

Günü sonlandırmaya karar verdim ve dinlenme odasının arkasında bulunan daireme geri döndüm. Burayı Toastmasters grubumdan birinin tavsiyesi üzerine buldum. Ev sahibim ofis ve stüdyo daireyi birlikte kiralyor. Bu sayede bir yandan işimi büyütürken bir yandan da evimi koruyabiliyorum.

Metrekaresi küçük olsa da daire geniş hissettiriyor. Üç yüz metrekarenin altında, şimdiye kadar kiraladığım en küçük yer. Yüksek tavan ferahlık hissi veriyor ve sokağa bakan depo tarzı büyük pencereler bol ışık alıyor. Küçük balkona ve yangın merdivenine erişmek için bir pencereden tırmanabiliyorum, ama bunu yaptığımda, Pudge pencere kenarından bana dik dik bakıyor. Ev kedilerinin vahşi doğaya ait olmadığını anlamıyor görünüyor.

Kedim Pudge beni kapıda karşıyor. Onu alıyorum. Mırlamaya başlıyor ve burnunu benimkine değdiriyor.

"Beni asla , değil mi Pudge?" Eminim değildir, çünkü kadınlık organları yıllar önce alındı. Öyle olsa bile.

Sadık. Her zaman sadıktı. Ben onun insanıyım ve bunu hiçbir şey değiştiremez. İnsanlar hayvanlardan çok şey öğrenebilir.

Erken yatarım. En azından benim için. On bir buçukta, kafam Yastık, ama gözlerim hala açık. Luke'un benim için yanlış olduğu tüm yolları sayıyorum. Hem de çok yanlış. Aldatma olayından tutun da kendi istediğini elde etme konusundaki inatçı ısrarına ve ayakkabı bağcıklarının sürekli çözülmesine kadar. O yetişkin bir adam ve hâlâ çift düğüm atmaya öğrenemedi.

Sonunda uykuya daldığımda, rüyamda Luke'u öptüğümü görüyorum. Benim Bilinçdışı zihninin pek çok anısı var. Birkaç canlı anı birleştiriyor ve sanki onu etten öpüyormuşum gibi içgüdüsel tepkiler üretiyor.

Beynim beni sabote ediyor, uyurken bile.

Çarşamba her zaman olduğu gibi taze bir fincan kahve ve bir kase Yunan yoğurdu ve granola ile başlıyor. Ancak, çoğu günden farklı olarak

Luke'la kucaklaştıktan sonra her zaman hissettiğim sıcak ve rahat duygularla.

Bu sorunu birinden çözmem gerekecek. Sarah bugün işe geldiğine göre, şanslı kazanan o. Yine de konuyu açması için onu bekleyeceğim. Bugün patron yüzümü, yani biraz mesafeli de olsa cana yakın halimi korumak istiyorum. Patron Cassie mantıklı ve kontrollüdür. İşleri bu şekilde hallediyor.

"Radyo bölümü nasıl gitti patron?" Sarah geldikten beş saniye sonra soruyor.

Ona doğru ilerliyorum. "Konuşmamız lazım."

Sarah çantasını masasına bırakır ve sandalyesini çeker.

Onu iki yıl önce Charleston Koleji'nde birinci sınıf öğrencisiyken işe aldım. O benim resepsiyonistim, müşteri hizmetleri temsilcim, kişisel asistanım, arkadaşım, sırdaşım, kurtarıcı lütfum. Haftada üç gün çalışıyor, yapılacaklar listemden dökülen görevleri itinayla tamamlıyor. Son zamanlarda, akıp gidiyorlar. Mezun olduktan sonra ona tam zamanlı bir iş teklif etmeyi planlıyorum, tabii önce benim sürekli artan iş yüküm onu kovalamazsa.

"Beni kovuyor musun?" diye sorar.

"Seni neden kovayım ki?"

"Defterlerinizi ben tuttum. Bir müşteriyi azarladım. Bir kalem çaldım." "Sen bunların hiçbirini yapmazdın."

"Bir kalem çalmış olabilirim." Çantasını kapıyor. Şık kahverengi saçları omuzlarından kayıyor ve kazarken yüzünü gizliyor.

Ona salladım. "Alabilirsin."

"Mor, kolay kayan bir jel kalem."

"Evet. değil." Ellerimi kulaklarıma götürüyorum ve bir daire çiziyorum. "Uh oh," diyor Sarah. "Tedirgin oldu."

Mantıklı ve kontrollü olmak buraya kadarmış. "Dün gece rüyamda Luke'u gördüm." Yüzümdeki kaslar çaresizlik içinde geriliyor.

Sarah saçlarını savuruyor ve sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "Ne tür bir rüya?" "Onu öptüm. Hem de çok."

"Zac Efron'u öpmeyi hayal ettim."

"Bu aynı şey değil. Sen aslında Zac Efron'u *öpmedin*."

Sarah başını eğiyor ve dudaklarını büzüyor. "Zac Efron'u öpmek istemiştım. Benim için bu da bir şeydir. Muhtemelen sümüklerini yiyor ve iç çamaşırını değiştirmeyi unutuyordur."

"Evet. Onu öpmek *istedin*. Bu yüzden rüyada onu öptüğünü gördün. Buradaki sorunu görüyor musun?"

Sarah'nın çenesi omuzlarıyla birlikte düşer. "Hayır!"

"Evet!"

"Hayır!"

"Evet! Sarhoş annesi benim doğru *kişi* olduğumu düşündüğünü söyledi." Sarah geri çekildi. "Öyle mi dedi?"

"Alkol alırken beni özlediğini söyledi!"

Ofis arkadaşım, dostum, sırdaşım sessizleşiyor. Omuzları çöküyor ve düşünceli bir şekilde geçip gidiyor. Çok acil olan sorunumla ilgili hevessizliği kafamı karıştırıyor.

"Benim neyim var Sarah? Neden rüyamda onu gördüm? Beni aldattı. Uygulamamı hackledi. Beni kontrol etmek için şirketime yatırım yaptı."

Sarah bana baktı. "Bundan emin misin?"

"Evet, aldattığına eminim. Neredeyse öpüştüğü kadından gelen mesajı gördüm. Onunla her şeyi yapabileceğini söylemiş. Her şeyi."

"Hayır, yani MatchAI'a yatırım yaparak sizi kontrol etmeye çalıştığından emin misiniz?"

"Başka neden yapsın ki?"

"Belki bir risk sermayedarı olduğu ve iş planınıza inandığı içindir."

Kollarımı kavuşturuyorum, açıkta kalan tuğla duvara doğru ilerliyorum ve sonra Sarah'nın masasına geri dönüyorum, Sarah objektif ifadesini korumayı başarırken bu işlemi birkaç kez tekrarlıyorum.

"Sanmıyorum," diyorum sonunda. "Bence bunların hepsi beni kendine çekmek ve sonra da ezmek için bir oyun. Eğlenmek için yaptığı şey bu."

Sarah arkasına yaslanır ve birbirine geçirdiği parmaklarıyla başını sabitler. "Randevunuzun canlı yayını izledim."

"Sen ve diğer binlercesi." "İzlediniz mi?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Belki de yapmalısın."

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum ve Sarah'ya güvensizlikle bakıyorum.

Sarah omuz silkiyor. "Sadece diyorum ki, belki de değişmiştir. İnsanlar değişir." "İç çamaşırlarını değiştirirler."

"Zac Efron muhtemelen ." Sarah iç çeker.

"Zac yapsa bile, onda başka bir sorun bulursunuz."

"Biliyorum. Ama sen pek konuşkan biri değilsin. Her yerinde erkekler vardı ve sen ıslak bir paçavrayla evlenmeye karar verdin."

"Michael ıslak bir bez değildi."

Sarah öne doğru eğilir ve parmaklarını masasına vurur. "Senin kendi kelimelerini kullanıyorum."

"Michael'a ıslak paçavra mı dedim?" Sarah başını sallar.

Sarah'nın masasının kenarına tünüyorum ve başımı öne eğiyorum. "Islak paçavralar hile yapmaz."

"Hayır."

Bu hızla bir rol değişimine dönüştü. Güçlü çalışan, zayıf patrona karşı. Gözlerimi ovuştururken, "Ne yapmalıyım?" diye sordum.

Masasına doğru ilerliyor ve ben fark etmeden çantasından çıkarmayı başardığı mor, kolay kayan jel kalem ucuna dokunuyor. "Bu noktada yapacak bir şey var mı?"

"Beni yarın akşamki mahalle toplantısına davet etti. Orada hayalet turlarımızı genişletmek için herhangi bir topluluk desteği olup olmadığını görmek için duyuru yapmamı istiyor."

Sarah kalemini havaya fırlatır. Bir *tıkırtıyla* yere düşer! "Birkaç hafta önce yeni pazarlara açılmaktan bahsediyorduk."

"Biliyorum. Garip, değil mi?" "Kader olabilir."

Başımı sallıyorum. "Sanırım bunu benimle daha fazla vakit geçirmek için bir bahane olarak kullanıyor."

"Belki."

"Yani, gitmemeliyim."

"Ya da yapmalısınız çünkü bu yeni bir pazara açılmanızı sağlayabilir. Ve benim tanıdığım Cassie iyi bir fırsatın heba olmasına asla izin vermez." "Beni Luke'un kollarına itmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Onunla ilgili olmak zorunda değil. Sadece bir iş fırsatını araştırmanızla ilgili olabilir."

Sarah'nın sözlerini düşünürken ellerime bakıyorum. Bu doğru, turlarımı diğer pazarlara genişletmeyi düşünüyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalkıyorum. "Neden Luke ile randevumun canlı yayını izlememi istiyorsun?"

Sarah'nın dudaklarının bir köşesi gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece izle ve ne düşündüğünü gör."

"Bu danışmanlık seansı için size ne kadar borçluyum?"

"Henüz bir şey yok." Sanki bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsüyor. Ne bildiğini bilmek istediğimden emin değilim.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," diyorum. "Hadi senin hakkında konuşalım. MatchAI'da bir profil doldurdun mu? Çalışanlar için abonelik ücretini salladığımı biliyorsun."

"Harika," diyor Sarah sert ve sahte bir gülümsemeyle. "Henüz yapmadın, değil mi?"

"Tırnaklarımın altına bambu filizleri sokmayı tercih ederim. Alınmayın."

"Hiçbiri alınmadı. Seninle bir anlaşma yapacağım. Seç düğmesine bir kez basarsan ve işe yaramazsa, kendi kişisel sihirli çöpçatanlık tozumu kullanarak sana birini ayarlayacağım."

"Bana bunu , değil mi?"

"Sizi zorlayamam ama... Eğer Seç'e basar ve ruh eşinizi bulursanız bu iş için iyi olur. Tanıklığınızı web sitesinde paylaşabiliriz."

Sarah inler ve sandalyesine yığılır. "Temiz olmalı," diyor kolları iki yanında sallanırken tavana doğru. "Tuhaf benler yok. Kesinlikle deri lekesi yok." Titriyor. "Koku önemli. Kötü kokmamalı ve ben misk kokulu kolonyaları kötü koku kategorisine koyuyorum."

"Biliyorum. Başka bir şey var mı?"

"Her yemekten sonra dişlerini fırçalamalı. Ve kahve nefesi yok. Kahve kokan bir erkeği asla öpmem. Beni öpmeden önce dişlerini beş kez fırçalasa bile."

"Sana yetecek kadar sihrim var mı bilmiyorum."

"Yetmez. Güven bana."

"Ama şimdi bu meydan okuma ilgimi çekiyor."

Sarah oturur ve dizüstü bilgisayarını uyandırmak için klavyesine dokunur. "Az önce aşk hayatımı bir 'meydan okuma' olarak tanımlamandan nefret ediyorum."

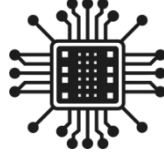
"Özür dilerim. İyi anlamda söyledim. Eşleştirme mücadelelerini severim. Açıkça."

"Eğer aşk hayatım sizin için zor oluyorsa, bir de benim için ne kadar kötü olduğunu düşünün."

Boş . "Ellerini kulaklarının yanında çırpıyor. "Bunu düşünmek istemiyorum. Faturalarını ödemem gerekiyor."

"İki işi birden yürütemezdim." Sarah'ya havalı bir yumruk attım. Dokunmayı sevmiyor. Ayrıca beni görmezden geliyor.

"Biliyorum," diyor sonunda ben masama doğru kayarken.

Yağmur yatağımın yanındaki küçük pencereye vuruyor, arada sırada bulutların arasından gök gürlüyor. Geniş gözlerim her şimşek çakışını yakalıyor, çatı katım karelerde yakalanıyor, hafızanın kamera rulosuna basılıyor. Telefonuma uzanıyorum ve saati kontrol etmek için ekrana dokunuyorum. 1:30. Uyumuş olmalıydım. Ama dün gece olduğu gibi zihnim hamster çarkında dönüyor.

Bu gece Luke'u düşünmüyorum. Tam olarak değil. Daha çok Michael'ı düşünüyorum, evlendiğim "ıslak paçavrayı".

Michael ordudaki görevinden sonra Charleston'a döndüğünde aynı Kutsal Kitap çalışma grubuna katıldık. Cumartesi akşamları Patty ve Roger Jarret'in evindeydi, iki saat sürüyordu ve daha geç olmuyordu. Roger bu konuda çok titizdi. İlk bir saat, Roger'ın kendisinin kurduğu, her bir altıgen finişerin düz bir kum yatağı üzerine titizlikle yerleştirildiği arka verandalarında yemek yedik ve dostluk kurduk. O verandayla gurur duyuyordu. İkinci saat, aynı verandada, İncillerimizi ve rehberlerimizi çıkardık ve içeri daldık.

Grupta beş evli çift ve onların çocukları ile iki bekar başparmak olan Michael ve ben vardık. Doğal olarak birbirimize doğru çekildik. Sohbetlerin dışında kalmadık, sadece sandalyelerimiz arasında koşuşturan çocukların kargaşasına ve çocukları okula götürmeden önce eşlerinin doldurması için benzin deposunu her zaman boş bırakan kocalarla ilgili şakalara tam olarak katılamadık.

Böylece her hafta yan yana oturup Kutsal Kitap'ı öğreniyor, kavramları hayatlarımıza nasıl uygulayabileceğimizi düşünüyorduk. Ve sonra bir gece Michael beni kahve içmeye davet etti.

Hemen atladık. "Hangi müziği dinlersin?" diye sormadık. hakkında bunu zaten biliyorduk. "Nerede çalışıyorsun? Hangi okula gittin? Evcil hayvanınız var mı?"

Çek.

Çek.

Kontro

l.

Böylece flörtümüz başladı, her Cumartesi akşamı küçük grubumuzdan sonra Joe and Go'ya gittik, chai latte ve tereyağlı mocha sipariş ettik,

Her randevuyu midemde küçük bir kıpırtıya neden olan bir öpücükle kapatırdı.

O çırpınış. Bir şeydi, değil mi? İncil aşkı. Sakin. Tahmin edilebilir. Güvenilir. Gösterişsiz. Risk yok. Bazen sıkıldığımı hissetsem ne olurdu? Hayatımızın geri kalanında sıkılmayacaktık. Çocuklar da işin içine girince sıkılmaya zaman kalmayacaktı. Tüm kutuları işaretlemiştik. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Şimdi . Yirmi sekiz. Biriyle çıkmak için çok meşgulüm. Bir aile kurmayı düşünemeyecek kadar meşgulüm. Meşgul, meşgul, meşgul. Bu meşguliyetle birlikte

Duyguları, endişeleri, şüpheleri susturan beyaz gürültü. Ta ki sabahın bir buçuğunda pişmanlık sağanağında boğulana kadar, birkaç gümbürtü ile Luke'un sesi içimde yankılanıyor. *Mahalle toplantıma ister misin?*

Luke'un yanında hiç sıkılmadım.

Bir şimşek çakması karanlığı deliyor. Bulutlar kızgınlıklarını alçak, delici homurtularla dile getiriyor.

Oturdum ve telefonumu aldım.

Instagram'ı açıp Luke ile ilk Canlı yayıma tıkladığımda sinirlerim geriliyor. Video oynatılıyor.

Wetlands'deki bankta oturuyor ve beni selamlamak için ayağa kalkıyor. Biz "ilk" kez kendimizi tanıtıyoruz. Kameraya bakmıyor. Bana odaklanmıştı. Sadece bana. İfadesinde bir şey var.

Sanki kızgın güneşin altında saatlerce kaldıktan sonra bir bardak buzlu su içmiş gibi, eksikliğini hissettiği bir şeyi yenilemenin verdiği tatmin.

Neden randevumuz sırasında fark etmedim?

Geçmişte yaşadığım acılara çok takılmıştım, anlaşılabilir bir . Lansmanım ve Luke'un hayatıma girmesi konusunda çok stresliydim.

Kalbim hazır değildi.

Karnımda bir kanat çırpıntısı, uçuşun ortasında yer değiştiren sığırcık kuşlarının cıvıltısı.

İzlemeye devam ediyorum.

Köşedeki masamıza geri döndük ve telefonu sehpanın üzerine koydum. İkimiz de görüş alanında. Luke'un gözleri bir an ellerimde kalıyor, sonra ben kameraya odaklanırken o yüzüme gergin bir bakış atıyor.

İfademdeki gerginlik neredeyse fark edilmiyor. Ben görebiliyorum. Seyircilerin görüp görmediğinden emin değilim. Luke bunu anladı. Her şey

duruşu, bana sık sık bakması, ellerini masanın üzerinde yan yana koyması, sanki bir denge arayışı içindeymiş gibi.

O gece zihnimde canlandırdığım görüntüye hiç benzemiyor. Öfkemin süzgecinden geçirdiğimde, sadece kendini düşünen, kibirli, saldırgan ve çıkarıcı bir adam gördüm. Dürüst olmak gerekirse, ne düşünmem gerekiyordu? Onu kollarımı açarak karşılamalı mıydım? Hiç sanmıyorum.

Sırada canlı yayında izleyicilerden gelen soruları yanıtladığım bölüm var.

Ben soruları sıraladıkça Luke sandalyesinde daha da çöküyor. Videodan sıvışmak istiyor görünüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

"SugarSquirrel diyor ki, neden randevunu görmezden geliyorsun? Ruh ikizi olup olmadığınızı bilmek istiyoruz."

Luke daha dik oturuyor ve bana bakıyor. Çenem sıkıştı. Buna karşılık Luke beni korumaya çalışıyormuş gibi daha da yaklaşıyor. Uzanıp kolunu sandalyemin arkalığına dayıyor.

Yüzünü incelemek için videoyu durduruyorum. Gözleri endişe saçıyor, yoğunluğu zaman nehirlerini aşıyor, şimdi bana çarpıyor, eğer dönüp baksaydım o zaman çarpacağı gibi. Bu gözler, sistemle oynayan birinin gözleri değil.

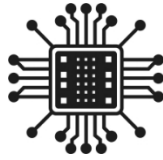
onun yolu.

Yukarı kaydırıp Instagram'ı kapatıyorum.

Sarah'nın görmemi istediği şey bu muydu bilmiyorum ama yeterince gördüğümü biliyorum. Midemdeki sinir kıpırtıları, Luke'u yanlış değerlendirmiş olabileceğimin farkına varmamla birlikte endişe gümbürtülerine dönüşüyor.

Belki de değişmiştir.

Değişmiş olsa bile,
umurumda mı?

İkinci buluşmamızın akşamında, Joe and Go'nun King Street'teki şehir merkezindeki amiral mağazasına, mevsim normallerinin üzerinde soğuk Ekim havasında, elden düşme, hafif yıpranmış, Goodwill'den alınma bomber ceketimin fermuarını çeneme kadar çekmiş ve örme kırmızı şapkamı kulaklarıma takmış bir şekilde yürüdüm.

Luke dışarıda beni bekliyordu, yün ceketinin yakası soğuğu tamponlayacakmış gibi yukarı kalkıktı, elleri ceplerindeydi.

Göz göze geldiğimizde, içimde uzuvlarıma yayılan bir cızırtı hissettim - deri ceketime olan ihtiyacı bir anlığına ortadan kaldıran içten gelen bir sıcaklık.

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Seni bekliyorum," dedi gülümseyerek. ellerini dudaklarına götürdü ve onlara üflledi. Sağ yüzük parmağında altın bir bant parlıyordu. I Umarım sağ tarafa aitti ve ben gelmeden önce sol tarafa çevirmemişti.

"Dışarısı soğuk," dedim.

"Ben Chicago'luyum. Bu bir şey değil." Kapıyı çekiştirerek açtı ve arkamdan uzanıp eliyle beni nazıkçe içeri yönlendirdi.

Taze demlenmiş kahve ve sıcak hamur işlerinin kokusu ikimizi de sarmış ve hevesli adımlarımızı hızlandırmıştı. Kahverengi, bronz ve ara sıra Turuncu ve yeşil, birinci katta geniş oturma alanları ve kabinlerin, çatı katında ise daha fazlasının bulunduğu iki katlı mekânı ısıttı. Soğuk Hava sıcaklığı müşterileri içeriye çekmişti. Alana yayılmış olan müşteriler, ellerinde Joe and Go'nun özel kahve karışımlarının dumanı tüten fincanlarıyla pelüş sandalyelerde rahatça uzanıyorlardı.

Tezgâha vardığımızda bir matcha latte, bir simit sipariş ettim ve son anda bir yumurtalı bisküvi ekledim. O da sade kahve ve çikolatalı kruvasan sipariş etti. Tabandan tavana pencerelerin yanında açık bir kabin bulduk ve kahvelerimiz ve tatlı ikramlarımızla içeri girdik.

"İçtiğin o iğrenç şey de ne?" Fincanımı işaret etti. Matcha'nın çimen yeşili şeffaf kapağından görünüyordu.

"Zengin bir adama göre pek kültürlü görünmüyorsun."

"Benim bir iş yüzüm, bir de normal yüzüm var. Bu benim normal yüzüm." Kendisini işaret etti.

Kare çenesini, hafif çukurlu çenesindeki kırışıklıkları, kare şeklindeki elmacık kemiklerini ve düzgünce şekillendirilmiş saçlarını inceledim. Göz göze geldik ve içimin yeniden kaynadığını hissettim. Bir yangına dönüştü. Göz bebeklerimi yalayan alevleri görebileceğinden korkarak masaya baktım.

"İş yüzünüz kafanızın arkasında mı? Yüzünüzü değiştirmeniz gerektiğinde başınız bir seksen yapıp dönüyor mu?" Fincanımın kolunu parmakladım.

Luke başının arkasını ovuşturdu ve güldü. Gözlerimde görmesini istediğimden daha fazlasını gördüğünü anlatan gergin bir kahkaha. "Mecazi anlamda konuşuyordum. Yine de bu çok hoş olurdu."

Yukarı baktım. "Ben 'ucube' diye düşünüyordum ama..."

"Dürüst olmak gerekirse, çok çalışıyorum ve çok oynuyorum."

O zamanlar bu ifadenin ne anlama geldiğini ne kadar da az anlamıştım. Luke'un sağ parmağındaki yüzük hakkındaki bir anlık düşüncem dışında, o gece onunla ilgili hiçbir şey "Ben bir aldatıcıyım" diye bağırıyordu. İlişkimizin ilerleyen dönemlerinde bana aldatma geçmişinden, kadınlara karşı davranışlarından nasıl pişmanlık duyduğundan ve bu yaşam tarzıyla işinin bittiğinden bahsetti. Ona inanmayı seçtim. İşte böyle yandım. İçimde körüklediği ateşten değil, karşı cinse duyduğu ve kontrol edemediği ateşten.

"Deneyebilir miyim?" Luke sordu.

İçimi ona uzattım ve o da bir yudum aldı.

"Bunu köpeğime yedirmezdim," dedi.

"Ben köpek sahibi olmazdım." "Kedi sever misin?" Başımı salladım.

"Kaç tane var?"

"Sadece bir tane. Ama o da annemle ninemde. Ev sahibim kedi beslememe izin vermiyor."

"Çünkü mobilyaları çiziyor ve her şeyin üzerine işiyorlar."

"Hiçbir yere işemiyor ama etrafa rastgele kaka bırakıyor." Omuz silktim.

"Ninem onun arkasını temizlemekten bıktı. Onu barınağa geri vermeme istiyor ama böyle bir şey olmayacak. Annem benim tarafımda, yani onunla güvende. Orası öldürmeyen bir barınak ama pek de iyi finanse edilmiyor. koşullar yarım yamalak."

Luke dirseklerine yaslandı ve merakla bana baktı. Kabinin içine doğru büzüldüm. "Ne?"

Sadece gülümsedi. İçime işledi. O gülümsemede söylenmemiş bir sürü kelime vardı.

"Büyükannen annenle mi yaşıyor?" dedi garip bir şekilde, Elektrik şimşegi içimden geçti ve kumaş döşemeye çarparak dağıldı.

Parmağımı havada döndürdüm. "Tam tersi. Annem ninemle yaşıyor. Babam öldükten sonra onun yanına taşındık. İşe yarıyor çünkü ikisi de İkisi de fazla büyükanneme bakabilirim." "Büyükanne kim?"

"Büyük büyükannem."

"Dört kuşak Searses aynı çatı altında." "Bu üç kuşak eder. Matematik zordur."

"Kedini sayıyordum."

"Oh. O evlatlık. Benim gen havuzumdan değil."

"Baban ne zaman öldü?" Luke sordu. Bakışları şakacı bir ifadeden endişeli bir ifadeye dönüştü.

"Ben daha ilkokuldayken." "Zor olmalı."

Doğrudum, küçük krem peynir kabımın mührünü söktüm ve simidime sürmeye başladım. "Öyleydi. Ama annem ve ninem vardı. Ve büyükannem. Hepimiz annemin geliri, ninem ve büyükannemin sosyal güvencesiyle yaşıyorduk. Çok değildi ama idare ediyorduk. Eminim sizin gibi değildir. Michigan Gölü'nde bir malikanede mi yaşıyordunuz?"

"Hayır. Chicago'nun kuzey yakasında, kahverengi bir evde büyüdüm.

Güzeldi." "Ne kadar güzeldi?"

"Yeterince iyi. Babam orada tanınmış bir fikri mülkiyet avukatı. Para hiçbir zaman sorun olmadı." Luke diğer tırnağıyla kazırken başparmağının tırnağına odaklandı. "Dinle. Yeni tanıştığımızı biliyorum ama biraz yatırım sermayem var ve..."

"Hayır, teşekkür ederim."

Bana baktı, yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Bu daha ikinci randevumuz. Bana sadaka vermen için çok erken. Üç ya da dört kez çıksak bile, yine de paranı kabul etmeyeceğim."

"Ya beşimiz varsa?"

"O zaman düşünebilirim." Yine de yapmayacağımı bilerek ona gülümsedim. Birincisi, onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Henüz. İkincisi, bu işin inceliklerini öğrenmem gerekiyordu. Kendi param dışında başkasının parasını riske atmaya istekli olmadan önce iş sahibi olmak.

Luke ile beş randevu kulağa hoş geliyordu. Belki daha fazla.

Bir süre ailelerimiz hakkında sohbet ettik. Annesi paralı değildi ve kocasının gelirine hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadı, büyürken yaptığı gibi yiyecekleri istifledi, "her ihtimale karşı" dış macunu ve diğer tuvalet malzemelerini aşırı satın aldı, benzinden tasarruf etmek için markete sadece haftada bir kez gitti, ancak daha sonra mobilya ve ev tadilatı gibi büyük eşyalara aşırı harcama yaptı ve küçük bahçelerine bakması için bir peyzajcı tuttu.

Yemeklerimiz bittiğinde ve kahve fincanlarımız boşaldığında, oyalandık ve hangi okula gittiğimizden, onun yüzme takımındaki görevinden, benim 800 metrede eyalet elemelerinde koşmamdan, şu anki göreceli kondisyon eksikliğimizden bahsettik.

Şehirdeki favori noktalarımızdan, sık sık gittiğimiz restoranlardan ve o akşam ikimizin de karşılaştığı kalabalık otoparklardan bahsettik davetkâr olmayan havaya rağmen.

"Şehir merkezinde her zaman bir şeyler olur," dedi Luke. "Bir Cumartesi gecesi, evet. Soğuk bir Cumartesi gecesi bile."

"Sanırım bir dahaki sefere seni evinden almalıyım."

Bastırmak için elimden geleni yapmama rağmen gülümsedim. "Evimden etkilenmeyeceksin."

"Benim için fark etmez."

"Evimi görmedin. Ama komşularım iyi insanlar, yani şey yolunda."

Luke gözlerini benimkiler üzerinde sabitledi. "Sen neredeyse ben de oraya giderim."

Bir film repliği gibiydi ama içimde derin bir yankı uyandırdı. Onun ses kalbimde oyuklar açtı ve oraya yerleşti. Adamla yeni tanışmıştım ve özel bir yere gidip onunla kıvrılmak istiyordum.

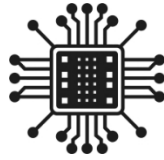
"Tamam," diye başardım.

Luke fincanını aldı ve dibinin masaya çarpmasına izin verdi. Boğazını temizledi. "Geç oluyor. Seni arabana kadar geçireyim."

Otoparkta arabamın yanında durduk, ikimiz de söyleyecek bir şeyler arıyorduk. Luke bir gülümsemede karar kıldı ve sonra dudaklarını alnıma bastırdı.

Kendimi Disney prensesi gibi hissediyordum. O, büyülü öpücüğünü vermeye gelen prensti. Gücü vücuduma yayıldı ve beni eski siyah beyaz bir filmden tam teknik renge dönüştürdü. Neredeyse görebiliyordum Vücudumdan yükselen parıltılar, Walt Disney'in özel efektleri tam ekran. Hepsi tek bir öpücük için. Alnımdan.

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Fırtına geçti ama ben hâlâ karanlığa bakıyorum. Pudge ayaklarımın dibinde kıpırdanıyor ve çakıllı bir miyavlamayla uyanıyor. Patileri ayağıma basıyor. yüzümü koklamak için yanıma geliyor. Uyandığımı fark edince yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

Uzanıp başını okşadım. "Hey, bayan."

Elime bastırıyor, masajını derinleştiriyor ve sonra göğsüme , vücudu kalbime güven verici bir ağırlık sunuyor, zihnimi temizlemeye yardımcı olan bir topraklama etkisi.

"Ne yapmalıyım, Pudge?"

Yanıt olarak miyavlıyor.

"Biliyorum, ama kendini tekrar hayatıma sokma şekli bana hala bazı sınır sorunları olduğunu söylüyor."

Bir miyavlama

daha. "Sence?"

Pudge ağzını açar ve cıvıldar.

"Benton Caddesi'ne doğru genişleyen ilk hayalet tur şirketi biz olacağız. Liderliği biz alacağız." Miyav.

"Tamam. Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız, giderim."

Pudge'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek telefonuma uzanıyorum. Bu saatte mesajlaşmak ona tuhaf gelebilir. Garip zaten. Ama fazla uyumadığımı biliyor.

Son konuşmamızı **açıyorum** ve **toplantınıza geleceğimi** ekliyorum. **Bana yeri ve zamanı söyle.**

Chapter 12

Luke

Cassie'nin dün gece bana gönderdiği mesaja bakıyorum ve aklımda sorular var.

Neden sabahın 3:12'sinde benim mahalle toplantımı ve muhtemelen beni düşünüyordu? Hiçbir zaman çok uyuyan biri olmadı ama bu onun için bile geç bir saat. Dün gece gürültülü fırtınalar geçti ama İkiye kadar gitmiş. En mantıklı açıklama, beni düşünerek uyanmış olması. Umut edebilirim.

Ona yedi buçukta Birleşik Metodist Kilisesi'nde buluşmasını söyledim. Saat sekize geliyor. Belki de öğle uykusuna yattı ve alarmını kurmayı unuttu.

Bu kilise Cassie'nin çay fincanı. Dik bir , davetkâr bir sundurması ve beyaz dış cephe kaplamasına karşı siyah panjurları olan tek katlı basit bir bina. Kutsal alan taba rengi halı ve duvarları, beyaz süslemeleri ve sıraların üzerindeki yeni kat beyaz boyasıyla aydınlık. Sunağın arkasındaki kemerli pervaz, her bir sahte bölmesi orta tonlu boyanmış geniş ızgaralı bir pencere oluşturuyor. Düz sırtlı çam sıralar binanın orijinali ve öyle de hissettiriyor.

Ağırlığımı değiştiriyorum ve ayağıma giden kan akışını yeniden canlandırmak için sol bacağımı esnetiyorum. Toplantıya katılanlar kilisenin ön yarısını seyrek bir şekilde , ben kutsal alanın arka tarafını tutuyorum.

Mahallede yeniyim ve bu katıldığım üçüncü toplantı. İnsanları etiketlerinde yazan isimlerden tanıyorum. Arka tarafta olduğum için kürsüde konuşan beyefendinin ismini çıkaramıyorum. Sanırım adının Ed olduğunu söyledi ama Ned de olabilir. Ya da Ted. Ya da Red. Ya da Ted. Ya da Red. Bilmiyorum.

Sıkıldım.

Ed (şekilde devam edeceğiz) dış cephe boyasından bahsediyor. Büyük paralar ödedik.

Evlerimiz için para ödüyoruz ve mahallenin olmasını istemiyoruz, ayrıca Charleston Tarih Vakfı'nı da mutlu etmek zorundayız.

Bu, eğer boyanız soyulduysa Ed'in sizi bu konuda uyaracağı anlamına geliyor. Suçlu bu akşamki toplantıda bulunmazsa, Ed posta yoluyla bir uygunsuzluk bildirimi göndermek için bir öneride bulunacak.

İbadethanenin kapısı usulca kapanıyor. Can sıkıntımın yerini beklenti alıyor. Bakıyorum ve Cassie kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Çantasını kavlıyor ve koridorun karşısına oturuyor.

Yanına gidip duyabileceği şekilde çömeliyorum. "Yukarı çıkabiliriz. Ben sadece seni beklemek için geride duruyordum."

"Ben burada iyiyim," diye fısıldıyor Cassie.

Gözlerimle onun dizleri ile yan sıranın arasındaki boşluğu ölçüyorum. Sanırım sığabilirim. Ben yanından geçerken o yarı ayakta duruyor. Boğazından birkaç hoşnutsuz ses kaçıyor. Boşluk düşündüğümünden biraz daha dar.

iki ayak çam bank bırakarak oturuyorum. "Gergin misin?" Sessiz bir tonda soruyorum.

Biz çıkarken Cassie bana lisedeki konuşma dersinden bahsetmişti. İlk konuşmasından sonra ağlayarak ayrıldı çünkü sahne korkusu vardı ve konuşmasını bitiremedi. Sınıfın geri kalanı sinirlerine ve herkesin önünde yine kendini kaybedeceği korkusuna karşı bir mücadeleleydi.

Cassie başını sallar. "Ben iyiyim."

"İstersen konuşmayı ben yapabilirim." Bana ters ters bakıyor.
"Ya da değil."

Birkaç dakika daha Ed'in konuşmasını dinliyoruz. Konuşması bittiğinde yaşlı bir kadın onun yerine geçiyor ve rakun sorunu hakkında on dakika boyunca atıp tutuyor. Çöplerini karıştırıyor, kutuları deviriyor ve bahçesine çöp saçıyorlar. Birkaç kişi de kendilerinin de aynı sorun. Grup, çöp pandalarını insancıl bir şekilde yakalamak üzere bir haşere kontrol uzmanı tutmak için bakım fonunun kullanılmasını oybirliğiyle kabul eder.

Yerine döndüğünde odayı bir sessizlik kaplıyor. Cassie'nin koluna dokunuyorum. "Sanırım sıra bizde."

Tek kelime etmeden çantasını kucağıma bıraktı ve ön tarafa doğru yürüdü. Ben de arkasından gidip Ed'in arkasında bir koltuk buldum. Ya da Ned'in. Ya da Ted'in.

Ona bilgi vermeyi, kimlerle uğraştığına dair bir fikir vermeyi planlıyordum - elde etmek için etrafa para saçmaya alışkın ve önemsiz ayrıntılar konusunda çok inatçı olan bir oda dolusu insan.

Cassie'nin sakın ifadesi iyi bir başlangıç. Cazibesıyla onları kazanırsa, rastgele gruplara izin verme fikrine açık olabilirler. Yabancılar malikanelerine yaltaklanmak için mahallelerine gelirler. Belki paylaşacak birkaç hayalet hikayeleri bile olur.

Cassie konuşmasına beni selamlayarak ve konuşma fırsatı verdiği için herkese teşekkür ederek başladı. Kendisini Old Towne Hayalet Turları'nın sahibi olarak tanıtıyor ve Charleston'ın tarihine olan ilgisini dile getiriyor. Şehrin kuruluş yılı olan 1670'i ve Charleston'ın tarihi de dahil olmak üzere çeşitli tarihi gerçekleri sıraladı.

Devrim ve İç Savaşlar sırasında bir ticaret merkezi olarak önem kazanmıştır.

Onun adına konuşmamı istememesine şaşmamalı. Bu konuşmayı yazmak ve prova etmek için bütün gece uyumamış olmalı.

Sokağımızda hayalet turları düzenlemeye başlama fikrini anlatırken ona bakmaktan başka çarem yok. Dudaklarının kelimeleri mükemmel bir şekilde şekillendirmesinden, otorite havasını korurken yansıttığı yumuşaklıktan keyif alıyorum.

Gözlerim turuncu bluzundaki firfırların izini sürüyor. Kumaş, yakası ve kollarının alt kısımları boyunca nazik rulolar halinde düşüyor.

Gözlerime bakıyor ve hızla göz kırpmıyor. Yere bakıyorum, sıranın arkasındaki yuvadan İncil'i alıyorum ve sayfalarını çevirmeye başlıyorum.

Satış konuşmasını tamamladıktan sonra podyumu yuvarlar ve herkese bir kartvizit verir.

"Hikâyelerinizi dinlemeyi çok isterim" diyor. "Bunları kartın üzerindeki e-posta adresime gönderebilirsiniz. Duyduğunuz yerel hayalet hikayelerinin yanı sıra evleriniz ve mahallenizle ilgili genel tarihi gerçeklerle ilgileniyorum."

Odadaki hava dostane görünüyor. Kimse onun fikrinden şikayetçi değil ya da mülklerine yapılacak olası müdahaleden yakınmıyor. Beklediğim birkaç kişi tereddüt eder.

Mahallemizin kâr amacı gütmeyen kuruluşunun başkanı toplantıyı kapatmak için ayağa kalktı. "Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Sears," dedi. "Teklifinizi haftalık bültenimizde yayınlayacağız ve oylama için bir zaman belirleyeceğiz."

Cassie onun elini sıktı ve sonra benimle birlikte sıraya girdi. Bana tuhaf tuhaf baktı. Elimde hâlâ İncil olduğunu fark ettim.

"Hafif bir okuma." İncil'i tekrar yuvasına bırakıyorum. "O kadar sıkıcı mıydım?" diyor alçak sesle.

"Hiç de değil. Harikaydın. Ne zamandan beri böyle bir konuşmacı oldun?"

"Birkaç yıl önce Toastmasters'a katıldım."

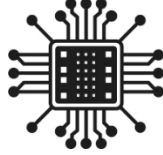
Toplantı sona eriyor ve komşularım ana koridorda sıraya giriyor. Birkaç kişi durup Cassie'ye hikâyeleri olduğunu ve

Ona e-posta gönderiyorum. Bu zaten sevinçli olan ruhumu daha da neşelendirdi. Cassie'nin yanında oturuyorum ve ona yeni bir iş fırsatı yaratmış olabilirim. Kendimi aynı anda hem bir genç hem de zeki, olgun bir iş adamı gibi hissediyorum. Bu sinerji

Bir sonraki cümlemi söylemek için kullandığım somut yakıt, kullanılabilir güç: "Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Cassie yüzümü inceliyor ve sonra omuz silkiyor. "Elbette."

"İsa'ya şükürler olsun" diye bağırarak mihraba koşmak Cassie'yi soğutabilir. Onun yerine, "Limanın yanında harika bir yer biliyorum." diyorum.

Cumberland Caddesi'ne çıktık, benim arabam önde, Cassie de cipiyle arkadan takip ediyordu. de sürmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Olmadı. Konuyu zorlamadım, tamamen vazgeçebileceğinden korktum.

Flagship Bar and Grille, Concord Caddesi'nin Charleston Limanı'na bakan doğu tarafında yer almaktadır. Taba rengi, vinyl cepheli binanın Metal, ahır tarzı bir çatıya sahip cömert bir sundurma çıkıntısı ve iki katlı bir giriş.

Arabalarımızdan çıktık, Cassie onun için restoranın kapısını açmama izin verdi ve

Hemen iskeleyi gören, suya bakan geniş masaya oturduk. Önce Cassie oturuyor, ben de karşısına oturmak için hamle yapıyorum ama o beni kendi tarafına yönlendiriyor. Kalbim birkaç kez çarpıyor, kalp krizi geçirmeme yetecek kadar değil ama sinirlerimin bozulduğunu anlamama yetecek kadar. tekmeliyor. Hareketlerinden çok fazla anlam çıkarmak istemiyorum ama sanırım yumuşamaya başlıyor.

Alacakaranlığın aydınlattığı köpüklü su, Cassie'nin omuzları ve saçları için fon görevi görürken, masanın üzerindeki sarı renkli sarkıt ışık elmacık kemiklerinin, çenesinin ve alnının yumuşak kıvrımlarını usulca aydınlatıyor. Kendimi bakmamaya zorluyorum, bunun yerine mekânı hissetmek için gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum.

Restoranın atmosferi rustik - ahşap panelli duvarlar ve kabinler, ahşap kirişlerin geniş açık tavanlar. Umarım yemekler de bu rahat dekora ve mutfaktan gelen lezzetli aromalara uygun olur.

İkimiz de menülerimizi inceliyor ve yemekler hakkında rastgele onaylayıcı yorumlar yapıyoruz: kızarmış yeşil domates, yengeç ve ıspanak sosu, üç çeşit karides. Çok geçmeden garsonumuz içki siparişlerimizi almak için geldi.

"Merhaba, ben Sonja. Bu akşam siparişinizi ben alacağım." "Ben sadece su alacağım," dedim.

Buranın daha katı gardırop standartlarına ihtiyacı var. Sonja'nın kot pantolonu yeterince iyi, ama siyah streç üst kısmı çift F'leri zar zor kapatıyor. Kilometrelerce göğüs dekoltesinden bahsediyoruz. Bunlarla tırmanış gezilerine çıkabilirsin.

"İçkilerinizi hemen getiriyorum," diyor Sonja.

Gittiğinde, "O kadar silikondan elli tane emzik yapabilirsin" diye mırıldandım.

"Göğüsleri sahte değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, çok fazla sallanıyorlar. Ayrıca, lütfen kamera karşısında 'meme' demeyin."

Cassie telefonunu çıkarırken iç çektim. Bunun olacağını bilmeliydim. Bu yüzden yanına oturmamı istedi. "Bunu yine mi yapıyoruz?" "Bu bir iş," diyor. "Abone kazanmak için buradayız."

"Yengeç bacağı ve kızarmış yeşil domates yemek için buradayım. Ayrıca Charleston Limanı'nın panoramik manzarasının tadını için."

"Instagram kitlesi nedense yüzünüze bayılıyor. Sosyal medyada daha fazla paylaşım yapmalısın. Para kazanabilirsin."

"Yüzümden para kazanmak istemiyorum." "Neden olmasın? Para kazanmayı seviyorsun."

"Para sevgisi tüm kötülüklerin anasıdır."

"Güzel. İki yıl boyunca kilisede büyükannenin yanında oturmak sana da bulaşmış."

Papaz Ellis'i gerçekten dinlediniz." "Nasıl dinlemem? Bağırıyor."

"O çılgılık atmaz. Bu sadece onun vaaz verme tarzı." "Sanırım beni korkutmaya çalışıyor."

Telefonunu yukarı kaydırıyor ve Instagram simgesine dokunuyor. "Yaklaş." dokunmak üzereyiz, ama buna mecbur olduğum için mutluyum.

Aramızdaki kapatıyorum ve kolumu ona dolayarak vücutlarımızın birbirine değmesine izin veriyorum. A

Bir saniye sonra canlı yayındayız, bu da internet bana bakmadan önce heyecanımı yatıştıracak zamanım olmadığı anlamına geliyor. Cassie'ye sarılıyorum ve o beni itip kakmıyor.

Bir sessizce telefona bakıyoruz. Bu garipliği bozmak için ağzımı açıyorum ama önce Cassie atlıyor.

"Selam millet. Bu üç numaralı randevu." Üç parmağını havaya kaldırdı. "Luke şimdiden garsona salyalarını akıtmaya başladı, bu yüzden nasıl gideceğinden emin değilim."

Cassie'ye bakakaldım. "Ben değilim." Telefonuna doğru eğildim. "Ben .". "Selam SugarSquirrel. Geri dönmene sevindim."

Seyirciler sayarken Cassie'nin telefon ekranında kalplerin uçuşmasını izliyorum.

büyümeye devam ediyor. İnsanların Perşembe gecesi Cassie'yle benim üçüncü randevumuzu izlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri yok mu? Daha çok 200 ve üçüncü randevu gibi, ya da daha fazlası. Ama bu Cassie'nin işi. Yakınına sokulup kolumu ona dolayabileceğim anlamına geliyorsa oynamaya devam edeceğim.

Sonja geri geliyor. Göğüsleri bana çarpmasın diye eğilmem . Şaka yapıyorum.

Yengeç bacağı ve kızarmış yeşil domates sipariş ettim. Cassie karidesi üç şekilde sipariş etti.

Hammer Time, *Luke'un neden ağzının sulandığını anlayabiliyorum*, diyor. "Salyalarım akıyordu," diye kameraya tekrarlıyorum.

Cassie bana bakıp gülüyor. "Sadece şaka yapıyordum. Luke çok havalı." Kaslarım gevşiyor. Kabine yerleşiyorum ve geçen yorumları tarıyorum.

Bizi de götürdüğünüz için teşekkürler.

İkinizi tekrar birlikte görmek çok güzel.

Sarhoş anneyi geri getirin.

Patlamış mısırımı alıyorum. Tekrar için sabırsızlanıyorum.

"Encore?" Cassie soruyor.

Öpüşmeler, sevişmeler.

Cassie'nin bir şeyler söylemek istediğini söyleyebilirim ama tutuyor. Hâlâ birbirimizi hissediyormuşuz gibi davranmaya devam etmek zorunda.

Ruh ikizi olup olmadığımıza karar vermek için. Bu da, en azından Instagram izleyicileri için, bir "tekrar" olasılığını ortadan kaldıramayacağı anlamına geliyor.

"Daha önce öpüşmediğimizi nereden biliyorsun?" Cassie diyor ki.

Beklenmedik bir oyun. Yalanların arasına sıkıştırılmış küçük bir doğruluk. Ben beğendim.

AMAN TANRIM. Öpüştünüz mü? Neden bize söylemedin?

Detaylar!!!

Cassie bana bakıyor ve sağ omzunu silkiyor.

Dudaklarım mühürlü, fermuarlı, yapıştırılmış, dikilmiş. Ne demek istediğimi . Buna dokunmayacağım.

Cassie bir nefes alır ve telefonuna yeniden odaklanır. "Yemeğimizi beklerken bazı sorular sormaya ne dersiniz? Ne sormak istersiniz? Ben ve Luke, MatchAI ya da herhangi bir şey hakkında olabilir."

Evet. Her zaman satıcı kadın olan Cassie, mallarını pazarlıyor. Onu suçlayamam. Ben de aynısını yapardım.

Var. Sen. Öptün mü?

Cassie yine bana bakıyor. Dudaklarım kilitli ve anahtar körfezin dibinde bir yerde. Sanırım sakın ifadem ona tek başına olduğunun ipucunu veriyor.

"Hayır. Öpüşmedik. Sıradaki soru. Luke, sen birini seç."

Sorular ekranda okuyabileceğimden daha hızlı yuvarlanıyor. Onları yavaşlatmak için gözlerimi kısıyorum ve telefona dokunuyorum.

Kararınız nedir? Siz ikiniz ruh eşi misiniz?

Cassie'ye yüksek sesle okudum. Muhtemelen daha kolay bir tane seçmeliydim. "Hayır, bunu yapmayalım. Şuna ne dersiniz... 'Siz ne zaman...' Boğazımı temizliyorum. "İlkiyle devam edelim. Cassie, biz ruh eşi miyiz?"

Zor bırakılmaktan hoşlanmıyor. Çenesini yavaşça sağa sola oynatmasından anlayabiliyorum. Ama bu aptal Instagram Live şeyiyle *beni* zor durumda bıraktı. *Sakin ol, ona bu kadarını borçlusun.*

"Bence kaynaşıyoruz. Her zaman ," diyor Cassie. "Yani, şimdiye kadar çıktığımız her randevuda birbirimize uyum sağladık. Bu dört randevu demek. Yani üç. Bu da üç eder. Toplam üç randevu. Doğru mu bu?" Destek için bana bakıyor.

"Bundan çok daha fazlası gibi görünüyor."

Awww. Bu çok tatlı.

"Lucy_Broughton, Luke ve benim Instagram Hayatlarımız buluşup buluşmadığımızı bilmek istiyor."

Cassie'nin ofisi, ofisindeki dinlenme odası, konferans , Birleşik Metodist Kilisesi. Evet, bir de çıktığımız iki yıl boyunca.

"Hayır," diyorum. Cassie'nin daha sonra telafi etmesi gereken bir yalan eksilmiş oldu.

Yemeğimiz geldi. Kırmızı yengeç bacakları tabağımın tamamını kaplıyor, ortasında da bir kase daldırma sos var. Kızarmış yeşil domateslerle dolu ayrı bir tabak dört kişiyi doyuracak gibi görünüyor. Yengeç bacaklarını

Tereddüt. Beş yüz kişi beni yemek yerken izlediği ve onlara sunacak hiçbir şeyim olmadığı için kendimi biraz suçlu hissediyorum; ancak onları bir şekilde eğlendirmem gerektiğinin de .

"Git bir şeyler ye," diyorum kameraya. "Biraz dondurma. Bira. Brats."

"Veletler mi?" Cassie gülüyor.

"Neyiniz varsa yiyin. Burada yemek yiyen tek kişi ben olmak istemiyorum."

"Bize ne yediğinizi söyleyin," diyor Cassie.

Yorumlar yağıyor.

Ramen ve hotdog. Blue

Moon dondurması.

Sert maden suyu.

Mike ve Ikes.

Neyin çekici olduğunu anlamıyorum. İnsanlar beni yemek yerken izlemek isteyecek kadar ilginç miyim? Cassie, elbette, o muhteşem. Ama ben?

Çenemde yağ var ve gömleğime yapışmış bir kabuk parçası var.

Suyumu elime alıyorum ve dibinde fokurdayana kadar pipetimden emiyorum.

Sonja bir kabin ötededir ve ihtiyacı olan bir müşterinin sesini duyar.

"İkinize de biraz daha içki getireyim mi?"

Cassie ve ben başımızı salladık.

Sürükleyici bir eğlence, size söylüyorum. Ama şu anda altı yüzden fazla kişi bizi izliyor. Şarkı söyleyip dans edeyim mi?

"Bir fikrim var," diyor Cassie. "Neden bir sonraki randevumuzun yerini siz seçmiyorsunuz?"

"Sıradaki" kelimesini duyunca kulaklarım dikildi. Dört numaralı randevu mu? Çaktırmadan girmeme bile gerek kalmadı.

"Lütfen biri My Little Pony Convention desin," diyorum.

Cassie başını arkaya yatırıyor ve gülüyor. Kahkahasının bekliyorum ama artıyor, boğazından küçük bir gıcırtı geliyor ve ardından daha sert gülmesine neden olan bir homurtu.

"Koleksiyonumu ciddiye almıyor," diyorum. "Yedi bin dolar değerinde."

Cassie gözlerini sıkıca kapatır ve omuzları zıplarken eliyle ağzını kapatır. Birkaç dakika sonra sakinleşiyor ve uzun bir iç çekişle gülme krizini sonlandırıyor.

"Charleston'da olmalı" diyor.

Nasıl oluyor da bir saniyeden kısa bir sürede histerik bir kahkahadan iş kadınına dönüşüyor? Bu numarayı öğrenmem lazım.

"Kurallar bunlar mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Bu yayına bir yorum koyacağım. Siz Charleston'da herhangi bir yer seçebilirsiniz, ben de rastgele bir yorum seçerim."

"Bana uyar." Kızarmış yeşil domatesi ağzıma tıktırıyorum ve ardından olmayan suyumla yıkamaya çalışıyorum. Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi, Sonja bir tepsi ve iki yedek ile yaklaşıp.

Yengeç bacaklarıma yeniden odaklanıyorum, tereyağlı bir ısırgan tadını çıkarmayı beklerken bir sürtünme ve ardından bir ciyaklama duyuyorum. Şıpırdıyor. Bir saniye sonra, yüzüm Çift F. Burnum Sonja'nın göğüs dekoltesine doğru düz bir çizgi çizerken zaman yavaşlıyor. Çiçekli parfümünü, narenciye notalarını ve terle eşleşmesini fark etmeden edemiyorum.

Karanlıkta çılgınca bir çift omuz arıyorum. Bulamayınca Sonja'nın göğsünü avuçlayıp itiyorum.

İşte o zaman ıslandığımı fark ettim. Cassie de öyle.

Sonja çabucak gömleğinin yerini değiştiriyor. Düştüler mi? Tişörtünü mü yoksa etini mi avuçladığımdan emin değilim. Bilmek de istemiyorum. Hem Sonja hem de Cassie benim hissettiğim kadar mahcup görünüyorlar. Hayır, en çok ben utandım.

"Çok özür dilerim. Çok özür dilerim," diye tekrarlıyor Sonja. Zavallı küçük bir peçete alıp beni çalışıyor. Ellerini itiyorum. Onun vücut parçalarının yakınında olmasını istemiyorum.

"Gidip havlu getireyim," diyor ve sonra uzaklaşıyor.

Cassie kucağından birkaç buz küpü alıyor ve az önce koltuktan aldığı boş bardağa atıyor. Şoku geçmişti ve ben Gözlerinin etrafında gülme çizgileri oluşmaya başlamış. Telefonuna doğru eğilir. "Hey çocuklar, eğer fark etmediyseniz, bir... uh... bir olay yaşadık. gerekiyor. Sizi bir sonraki canlı yayında yakalarız. Bir sonraki randevumuz için oyunuzu vermeyi unutmayın. Tamam. Kapatıyorum. Barış." Barış işareti yapıyor ve telefonunu kapatıyor.

Telefonunu çantasına yerleştirdikten sonra bana bakıyor, dudaklarının kenarları seğiriyor. "Göğüs erkeği olmadığını sanıyordum."

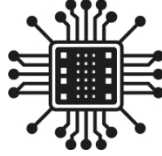
"Başlama bile."

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "İnan bana, daha yeni başlıyorum," diyor ve dizini kaldırıp ayağıyla kalçama hafifçe vuruyor. "Scoot. Banyoda el kurutma makinesi var mı diye bakmaya gidiyorum."

"Harika. Beni burada *onlarla* yalnız bırak."

Cassie bir patlatır. "Yüzünü görmeliydin." "Şşş. İşte geliyor."
"Çıkarın beni!"

Ayağa kalkıyorum ve Cassie'nin kabinden kayarak çıkmasına izin veriyorum. Banyoya giderken Sonja'dan bir havlu aldı, yol boyunca salına salına yürüdü çünkü izlediğimi biliyor.

Cassie

Duştan yeni çıkmış gibi hissederek banyodan çıktım. El üfleyici gömleğimi kurutmak için pek bir şey yapmadı, sadece kahkahalarımı bastırdı. Her Sonja'nın Luke'un yüzüne yapışmış göğüslerini zihnimde canlandırdığımda bir kez daha kriz geçiriyorum ve neredeyse fitik oluyordum.

Luke ön kapıda beni bekliyor.

"Hey," diyorum bir kahkahayı bastırmaya çalışarak. Zavallı adam. Sonja az önce onun kişisel alanına girdi. Gerçekten. Kendimi tutamıyorum.

"Tamam, . Ha ha," diyor Luke. Gülümsüyor. "Müdür bana ödeme ."

Luke'un kolunu tuttum. "Zavallı kız. Muhtemelen bir köşeye kıvrılmıştır."

"Oh, hayır. garsonluk yapıyor. Çıkarken bana iyi geceler diledi. Benimle göz göze geldi."

"Hayır, yapmadı!"

Luke elime bakıyor ve hâlâ ona tutunduğumu fark ediyorum. "Hadi buradan defolup gidelim," diyor.

Başımı sallıyorum ve çıkıyoruz. Tam ayrı araçlarımıza yönelmek üzereyken duraklıyor. "İskelenin sonuna kadar yürümek ister misin?"

Düşüncelerim kolunu tuttuğum anı tekrarlıyor. Ve daha sonra akşam yemeğinde ona katılmak isteyip istemediğimi sorduğu ana geri döndüm. Teklifini reddedebilirdim. Eve gidip Pudge'la kucaklaşabilirdim.

"Elbette," diyorum.

Adımlarımızı iskeleye doğru yönlendirirken sırtıma hafifçe dokunuyor. "Bir dakika bekle." Asfalt tahta kaldırımıyla buluşmadan hemen önce duruyorum. "Ne oldu?" Luke endişeli görünüyor.

"Elimizde video var."

Çatık kaşları derinleşir. Yıldızlara bakar. "Hayır."

Çantamı karıştırdım ve telefonumu çıkardım. Hızla elimden kapıyor ve başımın üzerinde tutuyor.

"Onu bana geri ver." Bir elimi göğsüne dayıyorum ve havaya kaldırarak zıplıyorum. "Ver onu bana!"

"Onu silmek zorundayız."

"Önce ben izlemek istiyorum."

Luke göğsüne koyduğum eli tutuyor. Gözlerimle buluşmak için çenesini kısıyor. Gökyüzü karanlık ama restoranın ışıkları Luke'u görece kadar yakın.

yüzünü aydınlatıyor. Bir an durup sessizce birbirimize bakıyoruz, nabzım her saniye daha da hızlanıyor.

"İşte," diyor sonunda. Elimi açıyor ve telefonumu sokuyor.

Ondan uzaklaşıyorum, sanki duygularımdan uzaklaşabilmişim, onları arkamda bırakıyım. Gözlerindeki bakışı ve baş döndürücü sessizliği unutuyorum.

"Pekala," diyor. "Hasarı görelim."

Instagram'ı açtım. "Oh...hayır..." Videomuzun tıklanma sayısını görünce "Olamaz" diyorum. "Sanırım viral oluyorsunuz."

"Virüs olmak istemiyorum." Tekrar telefonuma ama ben geri dönüyorum.

"Bunu görmem lazım."

Videoyu oynatıyorum ve Luke'un masumca yengeç bacağına dönüşüyor. Sonja'nın ona doğru yuvarlanışını, içtiklerimizin dökülüşünü, göğsünün Luke'un yüzüne çarpışını birlikte izliyoruz.

"Göğüslerini avuçladıma inanamıyorum," diyor Luke.

"Bekle. Bekle."

Sonja'yı ittikten sonra, suyun altına uzun bir dalıştan yeni çıkmış gibi başını sallıyor. Göz kapakları geriye doğru soyulmuş, kahverengi irisleri beyaz çörekler çevreliyor.

Boğazımdan kahkahalar dökülüyor. Karnımı tutuyorum. İşte fitik geliyor "Gözlerin kafandan fırlamak üzere."

Luke telefonumu aldı. "Şuna bir daha bakayım." Videoyu tekrar izliyor. "Tanrıya şükür, gömleğinden düşmemişler."

"Bak," diyorum. Videoyu oynatıyorum. "Hava almak için yukarı çıkıyormuş gibi görünüyorsun."

"Öyleydin!"

Onun yorumu kahkahalarımı ikiye katlıyor. Park yerine düşüyorum.

"Ayağa kalk, kadın." Kollarımdan tuttu. "Kirleneceksin."

"Yapamam," diyorum nefes nefese kalarak.

Luke da benimle birlikte kıkırdıyor. "O videoyu silmelisin."

"İnternet asla unutmaz!"

"Onu fırçalamalıyız."

Luke'un beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Özür dilerim. Hiç komik değil. Neden güldüğümü bile bilmiyorum."

Birbirimize bakıyoruz ve ben yine bir kahkaha patlatıyorum. "Özür dilerim. Duracağım." Derin bir nefes alıyorum ve yuvarlak dudaklarımdan bırakıyorum.

Luke ve ben tahta kaldırım boyunca devam ediyoruz. İskeleye ulaştık ve yıpranmış tahtaların üzerinde yürüdük.

"Ciddiyim ama" diyor. "Silebilir ?"

"İnsanların bir sonraki randevumuz için oy verebilmesi için bir yorum yazmam gerekiyor. Ve... Sonja'nın yüzü videoda yok. Sadece onun... bilirsiniz işte."

"Kendimi biraz tecavüze uğramış hissediyorum."

"Bu bir kazaydı. Ve beş bin kez izlendi."

Luke bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor ve telefonumu alıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bakma. Muhtemelen şimdi daha fazladır."

Banklar iskelenin çevresini çevreliyor. Luke aralarındaki boşluğa doğru yürür ve

korkuluklara yaslanıyor. Yanına yürüyorum ve kaba yontulmuş ahşabı kavıyorum. Etrafımızda okyanus ritmik bir şekilde nefes alıyor, sanki bir müzik şefi her dalganın kabarışını yönetiyor.

"Beni sadece bedava reklam olarak kullanıyorsun," diyor Luke. Sesinde bir somurtkanlık var.

Elbette böyle düşünecektir. Ona aksini gösteren hiçbir işaret vermedim. Şimdiye kadar bu konuda kendimi suçlu hissetmemiştim. Ama bu gece burada olma sebebim bu değil. Değil mi? Canlı yayın sadece bir kılıftı.

"Hayır, öyle değil," diyorum. "Biz iş ortağıyız. İkimiz de ilgi ve heyecan yaratmak için kendimizi ortaya koyuyoruz ve sanırım işe yarıyor."

Luke'un ifadesi biraz yumuşar.

"Baloncüğünüzü patlattığım için üzgünüm ama Instagram sadece sizin yüzünüzü beğenmiyor. Benimkini de beğeniyor." Patron Cassie'nin şu anda yetkili olmadığını bilmesini sağlamak için bunu gülümseyerek söylüyorum. Tam olarak değil.

Bana dönüyor ve dirseğini korkuluklara dayıyor. "Daha ne kadar rol yapmaya devam edeceğiz?"

Adrenalinim yükseliyor. Rol mü yapıyorsun? Numara yapmıyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Instagram izleyicileri için bu maskaralığı daha ne kadar sürdüreceğiz?"

Sinirlerim biraz yatıştı. Omuz silkiyorum. "İhtiyacımız olduğu sürece mi? Zararı yok, değil mi?"

Çeyrek dönüş yapıyor ve diğer dirseğini korkuluklara dayayarak ağırlığını her ikisine de veriyor. Birkaç metre ötede bir çift yunus tepeye çıkıyor ve sonra bir dakika daha yüzmek için dalıyor. Luke aşağı bakıyor. Onları kaçırdı.

"Birincisi," diye başlıyor Luke, "bir geçmişimiz olduğunu öğrenebilirler ve öğrenirlerse Cupid'e güvenlerini kaybederler. İkincisi, ben yeni bir sayfa açtım. Artık her zaman dürüstüm." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bu gece hariç. Benimle birlikte oynadın."

"Bunu senin için yapıyorum."

Gözleri karanlığı delip göğsüme giriyor. Kan giriş noktasından yayılıyor, ısı kalbime yayılıyor. "Bunu kendin için yapmıyor musun?"

Luke suya bakar. "Şirkette bir hissem var. Tabii ki var. Ama..." Parmaklığı itiyor ve bir-sekiz yapıyor, tahta kaldırıma doğru adım atıyor ve sonra tekrar geri dönüyor, kısa yolculuğunun sonunu işaret etmek için ellerini ceplerine sokuyor. "Pazarlamanın başka yolları da var. Ben sadece bunun yüzümüze patlayabileceğini düşünüyorum."

Dürüst olmak gerekirse, küçük maskaralığımızın güneğe gideceğini düşünmemiştim. Bu konuda endişelenmem gerektiğini düşünmedim. Canlı yayınlarımızla bu kadar ilgi çekeceğimizi nereden bilebilirdim? Sevimli, koca memeli bir garsonun göğsünü Luke'un çarpacağını nereden bilebilirdim? Harika bir eğlence oldu ve şirketimin adının da buna eklenmesinin zararı yok.

"Bence aşırı analiz ediyorsun," diyorum sonunda. "Ayrıca ayakkabılarını bağlamayı hâlâ öğrenemediğini düşünüyorum." Sağ ayakkabısının bağcıkları çözülmüş. Her iki ağılet de ahşap zemin üzerinde ona çelme takmak için bekliyorlar. "Yemin ederim."

Ona doğru yürüyorum ve annesiymişim gibi eğiliyorum. "İki tavşan kulağı yap. Bunun gibi." Yukarı bakıyorum. "İzliyor musun?"

"Ayakkabılarımı nasıl

bağlayacağımı biliyorum."

"Hayır, evlat, bilmiyorsun."

Luke güler. "Peki. Göster bana." meliyor.

"Tamam. İki tavşan kulağı. Bir. İki." Gsteriyorum. "Sonra bir tavşan kulağını diğerk tavşan kulağının altına sok ve çek. Daha güçlü olması için çift düğüm bile atabilirsiniz."

Luke'a bakıyorum ve onun benim gösterimi izlemediğini fark ediyorum. Beni izliyor ve gözleriyle yüzümü takip ediyor. Dudakları hafifçe aralanmış. Nefes alıp verişini duyabiliyorum.

"ok zgnm," diyor.

Yutkunuyorum ve yere bakıyorum. "Sen iyisin. Sadece iş konuşuyorduk."

"Hayır." Bir elini yanağıma koydu. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını sızlatıyor, bu akşamın beklenmedik bir başka dönüşü. Eski duygular göğsümde kabarıyor, incinmişlik, ihanet, kayıp. Şiddetli bir yağmur gibi yağıyorlar ve ben su perdesinin ardında kayboluyorum. Luke'u bu gece olduğı gibi göremiyorum. Onu sadece bana ihanet ettiğı gece olduğı gibi görüyorum.

Ayağı kalkıyorum.

"Bunu yapamam." Etrafından dolaşıp iskeleye çıkıyorum.

"Cassie, bekle," diye sesleniyor Luke arkamdan.

Başımı sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Chapter 13

Cassie

Luke ve ben çıkarken, Perşembe gecelerimizi genellikle Discovery Channel'da reality şovları izleyerek geçirirdik, ama o özel Perşembe günü -beni aldattığını öğrendiğim gece- yıllanmış şarap ve ızgara için biftek getirdi. Gelmeden önce beni aradı ve biraz şık giyinmemi, pijama ve sweatshirt'ten vazgeçip daha şık bir kıyafet giymemi önerdi. Pijama ve terlikle 50 dolarlık biftek yemeği yiyemezsin, dedi.

Bana evlenme teklif edeceğini sanmıştım.

Şaka yollu da olsa bunu ima etmişti. Cumartesi öğleden sonra sahil boyunca yaptığımız yürüyüşlerden birinde dizlerinin üzerine çöktü, bana baktı ve sonra bir deniz kabuğu almak için eğildi. Pigeon Forge'a üç günlük bir gezi yaptığımızda, skeeball biletleriyle plastik bir yakut yüzük kazandı ve törenle parmağıma taktı, gözleri ciddiydi, "Benimle evlenir misin, Cassie Sears?" dedi. Koluna şakacı bir yumruk attım ve şöyle cevap verdim: "Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum, o yüzden cevabım hayır. Bekleyeceğim."

O yüzük hala bende. Banyomdaki hasır sepette, yarı kullanılmış şampuan şişelerinin ve reddedilmiş Bath and Body Works'ün altında duruyor. duş jelleri. Bir hafta önce, tozlu, sabun dolu şişeleri karıştırdım ve yüzüğün kararmış ve matlaşmış olduğunu gördüm. Çöpe atmak yerine sepete geri attım ve geri dönüştürülebilir plastikle kapladım.

Kırmızı bir şal elbise giydim. Mütevazı ama hoş kum saati şeklimi vurgulayacak şekilde soldan kıvrılıyordu. Dalgalı yaka dekolte vurguluyordu. Göğüslerimin sadece başlangıçtaki kabarıklıkları görünüyordu. Onları giydirdim

mücevherli bir haç kolye taktım, eşleşen bir bilezik ve halhal taktım ve ayaklarımı askılı siyah sandaletlerle kapattım.

Luke için kapıyı açtığımda içeri daldı ve belimi kavradı. Beni etrafında döndürürken omuzlarını kavradım.

"Hey!"

Luke beni nazıkçe yere bıraktı.

"Neyin var senin?" Güldüm.

"Bunu hep yapmak istemişimdir." Geri çekildi ve gözlerini vücudumda gezdirdi. "Büyüleyici görünüyorsun."

Başımı yana eğdim ve bir karşılık düşünmeye çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmeyince sadece gülümsedim ve teşekkür ettim.

Luke tekrar belimi kavradı. Beni kendine çekti ve dudaklarıma yapıştı. Tıraş losyonunun kokusu beni ele geçirdi ve kollarına yığıldım. Uzun, derin bir öpüşmeden sonra beni bıraktı ama ben yine de destek için ona tutundum.

"Giyindiğin için teşekkürler," dedi.

"Artık pijamalarımızı giyebilir miyiz?"

Burnuma hafifçe vurdu. "Daha sonra."

Luke ön kapıdan çıktı ve elinde plastik bir poşetle geri döndü. "Şu dönme olayını gerçekten planlamıştın."

Yıkık dökük mutfağıma gitmeden önce bana memnun bir gülümseme attı. Üst sınıf yaşam tarzına rağmen, benim birinci kattaki dairemi asla küçümsemezdi. Evim, beyaz olması gereken gri dış cephe kaplamasıyla çevrili, kutu gibi, küflü bir verandayla pek de güzel görünmüyordu. Ön kapının üzerindeki rengi solmuş metal tente evin çekiciliğini daha da azaltıyordu. Evin daha bakımlı görünmesi için kapıyı kırmızıya boyadım. Pek işe yaramadı.

Oturma odasındaki tüneğimden Luke'un çantasından iki çiğ biftek ve bir şişe şarap çıkarmasını izledim. Açık konsept yaşam alanı, mutfak duvarını yıkan önceki sahipleri tarafından oluşturulmuştur. İlk kez

Luke geldi, yorum yapmadan kalitesiz işi inceledi. Ertesi gün bir müteahhit kapımı çaldı. Yıkılan duvar taşıyıcıydı, yani üst katı Tanrı'dan ve bolca şanstan başka hiçbir şey desteklemiyordu. Luke düzgün bir temel dökülmesi ve bir başlık kirişi yerleştirilmesi için para ödedi. İzin istemedi ve para konusunu hiç konuşmadık. Bu ondan kabul ettiğim tek sadakaydı, o akşam getirdiği biftekleri ve yıllanmış şarabı ve sayısız diğer süslü geceleri saymıyorum. Ve elmas küpeler. Ve kaşmir bir kazak.

"Izgarayı çalıştırayım," dedi Luke.

Oh. Ve arka "verandamdaki" gazlı ızgara, diğer adıyla mutfak kapısının hemen yanındaki çatlak beton kare. Onu da bana o verdi, ama sanırım 1960'lardan kalma eski gaz ocağımı kullanmak zorunda kalmamak için daha çok kendisi için aldı.

O dışarıda ızgarayı yakarken ben de ikinci el mikrofiber koltuğuma yerleştim ve televizyonu açtım.

"Hayır," dedi Luke içeri döndüğünde. Elimden kumandayı ve güç düğmesine bastı. Televizyonum karardı. "Hayır," dedi Luke.

Bu gece." Kanepenin etrafında döndü ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Biraz şarapla hemen döneceğim."

Büyük bir giriş. Süslü kıyafetler. Mermer biftekler. Bir evlilik teklifinin tüm işaretleri . Avuçlarımı sıktım ve gülümsedim.

Elinde iki uzun saplı şarap kadehi ve mütevazı miktarda Taylor Fladgate 40 yıllık kırmızı şarapla döndü. Omuz omuza oturup kadeh tokuşturduk ve şarabın olgun, meyvemsi lezzetinin tadını çıkarmak için dikkatli yudumlar aldık.

"Bize," dedi Luke. Basit bir kadeh kaldırmaydı ama tahmin ettiğim için anlam yüklüydü: Luke bu kez gerçekten diz çökmüştü, plastik yakut parıltılı bir elmasa dönüşmüştü.

Luke cebinden telefonunu çıkardı ve televizyonun yanındaki duvara monte edilmiş Bluetooth hoparlöre bağladı. John Legend'ın *The Bachelor*... odaya boru sesi geliyor, seksi, sentezlenmiş bir kemanın altında narin piyano akorları.

Elini uzattı. "Dans etmek ister misin?"

Müstehcen sözlere sııttım. "Elbette."

Ayağa kalktık ve o kollarını belime dolayıp beni kendine çekerken ben de kollarımı onun boynuna doladım. Kalçalarımız aynı anda sallanıyordu, müziğe doğru eğilirken bedenlerimiz arasında gün ışığı yoktu.

John Legend "başlangıç" hakkında şarkı söyledi. Sonsuzluğun başlangıcı. Gülümsedim ve yanağımı Luke'un göğsüne bastırdım, kalbinin perküsyonla aynı anda çarpmasını dinledim. Şarkı bittiğinde ona baktım ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bu öpücük onun yapabileceği her şeyden daha lezzetliydi. Yine de, ondan ayrıldıktan sonra, "Git bana sulu bir biftek."

"Evet, şef."

Güldüm ve kanepeye döndüm. "Şarkıları değiştirmemin sakıncası var mı? Taylor'ı dinlemek ."

"Elbette," diye seslendi Luke omzunun üzerinden. Arka kapının arkasından kapandığını duydum.

Telefonu minderin üzerinde duruyordu. Elime aldım ve Spotify'ı açtım. Şarkılar arasında bir mesaj geldi.

Normal bir irtibat değildi. İsim yoktu ve numarayı da tanıımıyordum.

Neredeyse öpüştükten sonra beni neden kovmak zorunda kaldığını anlıyorum. İşler çok karmaşık hale gelebilirdi. Artık patronum olmadığına göre şunu söyleyebilirim: Her şeye varım. Yani her şeye.

Okudukça vücudumdan sıcaklık kaçtı. Kanın yerini buz aldı, dolaşım durdu. Bir inkâr heykeliydim.

Sevdiğiniz erkeğin sizi aldattığını öğrenmeye hazırlanmanın hiçbir yolu yoktur. Bazı kadınlar bir düşünce seline kapılır, sorular birbiri ardına gelir. Kim bu kadın? Nasıl tanıştılar? Onu seviyor mu?

Ben o kadın değilim.

Ben uyuşmuş, donmuş, boş bir kadını. Düşüncelerim soğuk pekmeze dönüşüyor. Kavanozu ters çevir ve bekle, bekle, düşüncelerin akmasını bekle. Sonunda hareket ederler.

Luke döndüğünde bir santimetre bile kıpırdamamıştım, telefon hâlâ elimdeydi, gözlerim ileriye dikilmişti.

"Sorun nedir?" Luke sordu. Sözleri endişeyle doluydu.

Nefesimi içime çektim. Uzun bir süre, bir yıldan fazla bir süre boyunca son tam nefesim olacaktı. Luke'un ihanetinin derin acısı ciğerlerime yerleşti ve orada aylarca. Her nefes acıtıyordu.

Telefonu elimden aldı, ekrana dokundu ve sonra küfretti. "Cassie. Açıklamama izin ver." Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi tuttu. Böyle olmaması gerekiyordu. Diz çökmesi, bir elmas sunması ve dünyamı değiştirmesi gerekiyordu.

O benim dünyamı değiştirdi. Onu alt üst etti, her dolap ve her çekmece açılana kadar salladı ve hayatım önümüzdeki aylarda ayıklayıp yeniden düzenlemek zorunda kalacağım kaotik bir yığın haline geldi.

"Göründüğü kadar kötü değil. Aslında kötü. Ama açıkladıktan sonra daha anlamlı olacak."

"Çık dışarı," diye fısıldadım.

"Öpüşmedik. Beni hazırlıksız yakaladı, çünkü. Çünkü. Rose ile öpüştüm. Bir kez, hepsi bu, ve sadece sarhoş olduğum için."

"Evimden defol," dedim daha güçlü bir şekilde.

Luke alnını dizlerime dayadı. Gözyaşları elbisemi benek benek yaptı.

"Hayatımı seninle geçirmek istiyorum Cassie. İstiyorum-"

"Çık dışarı dedim!"

Başını kaldırdı, yutkundu ve yalvarırcasına bana baktı. "Bunu düşünmek için daha fazla zamanın olduktan sonra konuşabiliriz."

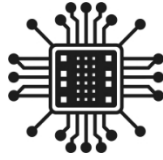
"İşlenecek bir şey yok. Her şey bitti. Benden uzak dur Luke." Ve işte bu kadar.

Gitti.

Ağladı

m.

Ve sonra, sonunda, yoluma devam ettim.

"Kaç görüntüleme ?" Bethany masamdaki telefonun hoparlöründen konuşuyor.

"Bir milyon ve artıyor," diye cevap veriyorum.

Ofis köşemdeki masamın arkasındayım. Sarah sandalyesini yana kaydırmış, elinde bir not defteri ve kalemle karşımda oturuyor. İkimiz de telefona bakıyoruz.

"Dün gecedен beri bu kadar çok görüntülenme mi oldu?" Bethany soruyor. "Evet. On sekiz saatten kısa bir sürede."

Bethany hmms.

Hayır, canlı yayını silmedim. Luke-Sonja olayı hala dışarıda. orada ve Instagram buna bayılıyor. MatchAI'nin kendi şehirlerinde ne zaman kullanıma öğrenmek isteyen meraklı bekarlardan oluşan yirmi bin yorum aldım.

Bethany sonunda, "Bence bu işin üzerine atlamalıyız," diye ekliyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Aklında ne var?"

"Bence Güney Carolina, Georgia ve Florida'nın tamamına yayılmamız gerekiyor."

Sarah eyaletleri kağıda karalıyor.

Bethany, "Charleston'daki pürüzleri giderecektik," diyor.

Masamın köşesindeki tutucudan bir kalem alıyorum ve parmaklarımın arasında sallıyorum. "Ve şimdiye kadar, çok iyi."

"DoS saldırısı hariç," diyor Sarah.

Dudaklarımı büzüyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Evet. O hariç. Ama bize hasar kontrolünü nasıl yapacağımızı öğretti."

Bethany, "Sana söz veriyorum Cassie," diyor. "Bu senin bebeğin. Eğer içgüdülerin sana gitmeni söylüyorsa, bence gitmeliyiz."

"Bakalım Drew'a konferans verebilecek miyim? Bir saniye." Bethany'yi beklemeye aldım ve Drew'u aradım.

"Boynuma kadar spagettiye battım. Bu önemli olsa iyi olur."

"Um. Bu Drew mu?"

"Az önce iki bin satırlık saçmalığı sildim. Bir şey değil." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

" "

Sarah'ya kaşlarımı çatıyorum.

Sessiz düğmesine basıyor. "Neden bu adama para ödüyorsun?" "Bethany onun iyi olduğunu söylüyor."

sesini açıyorum. "Bir dakikan varsa Drew, seni Bethany ile görüştüreceğim."

"Bir an bir zaman ölçüsü değildir, bu yüzden isteğinizi ölçemem." Her zamanki gibi her şeyi fazla telaffuz ediyor.

Sarah ağzını kapatıyor ve sessizce gülüyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve o da not alma pozisyonuna devam ediyor.

"On dakika," diye teklif ediyorum.

"Nasıl?" "On dakika yapabilirim."

"Harika." Bethany'yi bekletiyorum. "Orada mısın Bethany? Drew?"

İkisi de onaylıyor.

"Harika. Drew, sana iletmem gereken bir şey var. Beta testini izlemek için hala zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, ancak daha fazla şehre yayılma konusunda ne düşünüyorsun?"

Sessizlik.

"Hala orada mısın?"

"Şehirler dediğinizde, yüz şehir mi? Yoksa iki yüz şehir mi? Ya da iki şehir? Ya da on-"

", " diye araya girdim. "Daha fazla niceliğe ihtiyacın var."

"Kesinlikle."

Aklımdaki eyaletleri sayıyorum.

Drew telefonda nefes alıyor. Daha fazla rakam mı bekliyorsunuz? "Şu anda kaç aboneniz var?" Drew soruyor.

"Binin biraz altında."

"Hepsi bu mu?" Sesi etkilenmemiş gibi geliyor. Sandalyeme gömülüyorum. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Bu çocuk . ServeIt'te özel bir sunucunuz var. . Uygulama aniden geçmezse tabii. Ki bundan şüpheliyim. Dışarıda o kadar çok aptal olduğunu düşünemiyorum."

Sarah telefona bakakaldı. Sessiz düğmesine basıyor. "Tekrar soruyorum, ona neden ödeme yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Olumlu pekiştirme için değil." "Belli ki." Telefonun sesini kapattı.

"Eski yazılım geliştirme ekibimle birlikte bir yaygınlaştırma planı geliştirdim," diyorum. "Eyaletlere göre gruplanmış posta kodlarımız var. Sanırım planı size aktardılar?"

"Herhangi bir planım yok. Sadece kod yazıyorum."

"Plan yapan biriyle mi çalışıyorsun?" Deniyorum.

"Proje müdürümle konuşacağım."

"Tamam. Eğer onda yoksagönderebilirim." "Kız."

"Harika. O. İyi misin, Bethany?"

"Kesinlikle," diyor Bethany. "Görünüşe göre siz ikiniz işin teknik kısmını kontrol altına almışsınız."

Drew'a benden daha çok inanıyor.

Bethany, "Pazarlama kısmını gelecek hafta daha fazla konuşabiliriz," diyor. "Bugün saat üçte çıkıyorum. Oğlum yarın Hilton Head'de evleniyor."

Nefesim kesildi. "Bu harika, Bethany. Ne kadar heyecan verici." "Artık bana ihtiyaç yok mu?"

Drew soruyor.

"Bethany'nin oğlunun evleniyor olması harika değil mi?" Drew'un insani yönünü soruyorum.

Homurdanıyor.

"Evet, işimiz bitti," diyorum. "İletişim hatlarını açık tutun. O posta kodlarını ne zaman açacağınızı bilmek istiyorum."

Drew, "Sihirli anahtarımı bulayım," diye .

Sahte bir kahkaha . "Harika. Beni haberdar et yeter."

"Yapacağım."

Nadir bir imtiyaz anı. Bethany'yi tebrik ediyorum ve Drew anı mahvetmeden önce aramayı sonlandırıyorum.

Sessizlikte Sarah arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Ne?"

"Luke bunu sorun etmiyor mu?"

"Bu benim şirketim. O sadece bir yatırımcı. Yayılımı hızlandırmak benim tercihim, onun değil."

Sarah kollarını kavuşturur. "şey bu değil."

Gözlerimi ona dikiyorum ve kalemimin ucunu masaya vuruyorum. "Daha açıklayıcı olmanız gerekecek."

"Demek istediğim, meme surat anının viral olmasından rahatsız değil mi?"

bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Ne zaman canlı yayın yapsak abone sayım artıyor."

"Ama onun aşağılanmasıyla para kazanmanızı sorun etmiyor mu?"

Ayağa kalkıp Sarah'nın masasına doğru yürüyorum ve sonra tekrar geri dönüyorum. Beni izlemek için sandalyesini döndürüyor.

"Senden silmeni istedi, değil mi?" diyor.

Luke bana bunu borçlu. Bana yaptıklarından sonra. Ayrıca, şirketimde hissesi var. Parası . Başarmak zorundayım, yoksa her şeyini kaybedebilir. Ona parasal olarak borçlu olamam. Bu zaten karışık olan durumu daha da karıştırır.

Gerçekten "durum" nedir? Elbette, dün gece onu öpmek istedim. Ta ki anılar geri gelmeye başlayana kadar. Yıllardır bastırmaya çalıştığım o korkunç, yürek burkan duygular.

Güzel anılar da geri geliyor. Sıcak duygular soğukla karışıyor. Ben ılıkım. Sorun da bu zaten. Luke'un bir sonraki hamlesine bağlı olarak ateşim sıcak ya da soğuk olabilir. İki uç noktayı da istediğimden emin değilim.

"Belki," diyorum sonunda.

"Senden silmeni istedi."

"Evet, yaptı ama viral oluyor. Bu dalgaya kapılmam lazım. Yayınlandığından beri iki yüz abone daha kazandım."

Sarah çenesini tutuyor. Kendimi Mona Lisa gibi hissediyorum. beni düşünüyor. İşini kolaylaştırmak için volta atmayı bırakıp onunla yüzleşiyorum. "Ne?" Uzun an garipleştiğinde söylüyorum.

"Şu anda onu kullanıyormuşsun gibi hissediyorum."

Sarah benim iş arkadaşşımdan daha fazlası. O benim arkadaşşım. Yine de içimde kaynayan öfkenin boynuma kadar çıktığını hissediyorum. Buhar çıkarmak üzere olan bir düdüklü tencere gibiyim.

"Beni kullandı. Uygulamamı hackledi. Lansmanıma zorla girdi. Arkamdan şirketime yatırım yaptı. Beni aldattı!"

Sarah topuklu ahşap zemine yerleştiriyor ve sandalyesini masama çarpana kadar geriye yuvarlıyor. "Whoah."

Suçluluk duygusu geri geldi. İç çekiyorum.

"Özür dilerim." Omuzlarım çöktü. "Sadece... Ayakkabısını bağladım ve bana öpmek ister gibi baktı, ben de karşılık vermek istedim, ta ki geçmiş yağmur gibi yağana ve onu unutmak için yaptığım tüm ilerlemeler denize dökülene kadar."

Ağır bir şekilde Sarah'nın masasına yaslanıyorum ve başımı öne eğiyorum.

Sarah ayağa kalkıyor ve duruyor. Sarılmaya en çok yaklaştığı an.

"Ayakkabısını mı bağladın?" diyor.

Saçlarımın arasından ona bakıyorum. Göğsümdeki bir gıdıklanma ağzımdan kahkahaların dökülmesine neden oluyor. "Her zaman çözülüyorlar. Ona iki tavşan kulağının nasıl yapıldığını gösterdim."

"Bu çok romantik."

Göbekli kahkahalar atıyorum. Sarah katıldı.

"Özür dilerim," diyor . "Bu konuyu açmamalıydım. Siz ikiniz karmaşıksınız. Bunu anlıyorum."

"O ve ben bir hiçiz. İş ortağından başka bir şey değiliz."

Başını eğip düşünceli bir şekilde bana bakıyor, sonra dudaklarını büzüyor.

"Ne?" Üçüncü kez tekrarlıyorum.

"Instagram sizin birlikte olduğunuzu düşünüyor."

"Biliyorum, ." Lanet olsun şu suçluluk duygusuna. Beni bir kez daha dürten yanıımı ovuyorum. "Bunu enine boyuna düşünmedim, değil mi?"

"Hayır."

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum." "Her zaman."

Sarah , kollarını doluyor ve bana sarılıyor. Ben de karşılık olarak havayı kucaklıyorum.

Doğru şeyi yapıyorum. biliyorum. Öyle olduğumu düşünüyorum.

İşimi büyütmem gerektiğini biliyorum ve Luke benim pazarlama planım. Serpintiye gelince. Onu sonra düşüneceğim.

Chapter 14

Cassie

Eylül ortasında devam eden sıcak hava dalgası nedeniyle araba ile verandanın önü arasında ter içinde kalarak büyükannemin evine daldım. Bugün sıcaklık neredeyse doksan. Kalçamda kırmızı kadife keklerle dolu dokuza on üç Glad konteynerim ve diğer elimde bir galon Milo'nun tatlı çayı ile boğucu nemin içinden geçtim.

Nana'nın AC'sinin soğuk patlaması.

Eşiği geçmek rahatlama getirmiyor. Bunun yerine, sıcaklık birkaç derece artar.

" oluyor?" Evin içinden bağıyorum.

Büyükannenin yanındaki pencerede bir kutu vantilatör duruyor, yüksekte çalışıyor ve kafasındaki birkaç saç telini kafa derisine dik olarak kaldırıyor. Her zamanki pamuklu ev ceketini ve battaniye kıyafetinin aksine, çiçekli bir kolsuz elbise giymiş ve alnının üstünde bir ter bandı var. Televizyondan bir futbol maçı çılgınlığı yükseliyor.

"Büyükanne, burası neden bu kadar sıcak?" Televizyondan bağıyorum.

Kemikli elini kaldırıyor. "AC Çarşamba günü dışarı çıktı," diyor ve sonra elini kucağına bırakıyor, dosya kapanıyor.

"Çarşamba mı? Neden bana söylemedin? Nana!" Bağıyorum.

Oturma ve yemek odalarından geçip mutfığa daldım. "Neler oluyor? Büyükanne klimanın çarşambadan beri çalışmadığını söyledi."

Nana sobanın önünde durup rastgele bir zarfla kendini yelpazeliyor. Ter şakaklarından, alnından ve yanaklarından aşağı dökülüyor. Yeni cilalanmış bir çörek gibi görünüyor.

"Büyükanne bilirdi," diyor Nana.

Annem dik duran tezgâhta bir şeyler karıştırıyor, sanırım mısır ekmeği. Omzunun üzerinden bana bakıyor. Bir vantilatör masanın üzerinde öfkeyle vızıldıyor ama çok az rahatlama sağlıyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Seni endişelendirmek istemedik," diyor Nana soğukkanlılıkla.

"Benim evimde yemek yiyebilirdik," diyorum. "Seni bu fırından kurtarabilirdim."

"Ben klimasız büyüdüm. Erimeyeceğiz." "Eriyor gibi görünüyorsun, nine."

Kekleri masaya koydum ve sonra ne yaptığına bakmak için annemin yanına tezgâha gittim. Haklıydım. Mısır ekmeği.

Büyükanne kızarmış tavuk ve kırmızı fasulye ve pilav hazırlıyor. Bu sıcakta bunların iştah açıcı gelmiyor.

"Markete gidip ananas ya da başka bir şey almamı ister misin?" diye sordum.

Nana bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden ananas isteyeyim ki?"

"Çünkü burası acayip sıcak. Canım sadece tropikal meyve ve salata yemek istiyor."

Nana hmpfs.

"Klimaya bakmak için biri geldi mi?" diye soruyorum.

"Tamir falan yok," diye cevap veriyor.

"Yani, biri baktı mı?"

"Onarım maliyeti neredeyse değiştirme maliyeti kadar. Ayrıca artık freon üretmiyorlar, o yüzden tartışmalı" diyor annem. Mısır ekmeği karışımını dondurma kepçesiyle bir muffin kalıbına düzenli bir şekilde kaşıklıyor.

Masanın yanındaki sandalyeye çöktüm. Tam da şey. Ben tamir ettirecek parayı bulamadan ninemin evi yıkılıyor.

"Burada bu şekilde yaşayamazsın," diyorum. "Büyükanne üzerinde çok fazla stres yaratıyor."

Nana elinin tersiyle bana bakıyor. Yağ kazanının içindeki termometreye odaklanmış durumda. Pane edilmiş tavuk, kullanılmayan ocaklardan üzerindeki tavada kızartılmaya hazır bekliyor.

"Sana bir pencere kliması alacağım" dedim. "Büyükannenin sandalyesinin yanına koyabilirsin." "Bir tane ayarladım bile," diye yanıtlıyor Nana.

"Gina'nın evinde bir tane var. bana ödünç vereceği garaj."

"Bu arada siz ikiniz de burada, mutfakta kızaracaksınız."

Annem kalçasıyla Nana'yı yoldan çeker ve kek kalıbını önceden ısıtılmış fırının içine kaydırır.

Kafamda kabaca bir hesap yapıyorum. Paramın büyük bir kısmı , neredeyse pirinç ve fasulye ile yaşıyorum. Ancak, işler yolunda giderse, önümüzdeki yaza kadar birçok klimayı değiştirmeye yetecek kadar net kârım olacak.

kat kat fazla. Olmazsa, parayı bir yerden bulurum.

Annemin çığlıkları zihinsel matematiğimi böldü. suyun köpüklü sesi kulaklarıma çarpıyor. Döndüğümde annemi mutfak lavabosunda tam bir duş alırken buluyorum.

Yanına daldım.

"Musluk ," diye bağıyor annem püskürtülen suyun gürültüsü arasında. "Bu bir sızıntıdan daha fazlası!" Ben bağıyorum.

Nana koşarak geldi ve üçümüz acınası bir şekilde ellerimizle tufanı durdurmaya çalıştık.

"Suyu kapat," diye ısrar ediyorum, yüksek güçlü damlacıklar yüzümü yakarken. Her şey düşünüldüğünde, bu biraz ferahlatıcı.

"Deniyoruz," diyor Nana musluğun dibinden tutarken.

"Yani, su şebekesini ya da her ne deniyorsa onu kapatın. Dikkat et."

Çömeli lavabonun altındaki dolap kapaklarını açıyorum. Neyse ki kapatma vanası, yarı kullanılmış temizlik şişeleri ve paslı, atılmış çelik yünlerden oluşan bir karmaşanın arkasından erişilebilir durumda. Çevirdiğimde düğme gıcırıyor. Saniyeler sonra, duş kesildi ve annem, ninem ve ben sıırıslıklam kaldık.

Ayağa kalkıyorum. Annemin burnuna bir su damlası yapışıyor, neşeli gözlerinin altında. Onu siliyor ve sonra kahkahalara boğuluyor.

"Sıcak bir günde fiskiyeinin içinde oynamak gibisi yok" diyor.

Kuşkusuz kendimi daha iyi hissediyorum. Soğuk su sıcak kesiyor ve vantilatörden gelen esintiyle birleştiğinde kendimi serinlemiş ve yarı yarıya işlevsel hissediyorum. Ancak, ben ev tamirat listeme ekleyeceğim bir şey daha var. Mutfak musluğu bekleyemez ama.

"Siz aptallar burada ne yapıyorsunuz?" Madison mutfak kapısından sesleniyor. İçeri giriyor ve Harrison geliyor. Koyu kahverengi gözlerinin kırışıklıklar eğlenceyi ele veriyor. Her şeyi görmüş olmalılar.

"Musluk bozuldu," diyor annem, "ve biz panikledik."

"Gördüm," diyor Maddie, şüphelerimi doğrulayarak.

"Panikledin," dedim. "Hemen harekete geçtim."

"Burası neden cayır cayır yanıyor?" Madison elindeki ev yapımı lahana salatası kasesini masaya bırakıyor. Bugün serinletici bir salataya en çok bu kadar yaklaşabileceğim.

"Klima ," diyor Nana.

Madison'ın dudakları . "Keşke bana söyleseydin. Gelmeyebilirdim."

" yok," diyor Harrison, bize geniş bir gülümseme göstererek. Nana'ya yürüyor ve ona yandan sarılmaya çalışıyor ama Nana onun göğsüne bastırıyor.

"Islağım ve koltuk altlarıma soğan sürmüşüm gibi kokuyorum."

"Bu çok hoş," diyor Madison.

Harrison onun yerine kollarını anneme uzatıyor ve o da anneme sarılıyor, sıkarken sırtını sıvazlıyor. Onun kollarında minyatür görünüyor. Boyu 1.80'le hepimizi cüce gibi gösteriyor. Boyu ve üstün el-göz koordinasyonu ona Charleston Cougars basketbol takımında bir yer kazandırdı ve bunu göstermek için hala kasları var. Muhteşem ve çok tatlı biri. Maddie şanslı bir kız.

"Dükkâna gidip yeni bir musluk alabilirim," diye teklif ediyor. Bordo Izod gömleğinde anne boyunda bir ıslak leke var.

"Yağ hazır," diyor Nana. Fırının kulpundan el havlusunu kapıyor ve yüzünü siliyor. "Akşam yemeği on beş dakika içinde. Eğer çaresiz kalırsak arkadaki hortumu kullanabiliriz."

Madison akşam yemeği hazırlıklarına bir bahçe hortumu dahil etme ihtimalinden hoşnut görünmüyor. Madison'ın düşüncelerini paylaşıyorum ama büyükanneimin kararlılığını anlıyorum. Mükemmel sıcaklıktaki bir tencere yağ dikkat ister.

"Git büyükanneini meşgul et. Her şey kontrolüm altında." Nana bizi mutfaktan kovdu, annem de dahil.

Madison çıkarken "Yağın içine ter damlamasına izin vermeyin" diyor. "Yağ ve su birbirine karışmaz."

"Ayrıca bu iğrenç olurdu," diye ekliyorum.

Nana durdurulamaz. Doksan derece sıcakta ev yapımı kızarmış tavuk. Güneyli rahat yemeklerini almak için her şeyi yapar.

Hazır tatlı çay getirmem için neredeyse kolunu büküyordum. O buna iğrenç dedi. Ben de romatizmalı ayakları için çok ihtiyaç duyduğu bir mola dedim.

Bu sabah mabetten çıkarken, "Tatlı çay beş dakika sürüyor," dedi.

"Bundan daha uzun sürer," diye karşı .

"On."

"Bırak da yardım edeyim nine."

"Büyükbaban mezarında ters dönecek."

"Sadece çay, büyükanne."

"Tamam. Su içeceğim."

"Sade su içmekten nefret ediyorsun."

"Çayında kimyasallardan hoşlanmıyorum."

"Evet, ama şurup gibi koyu içeceksin."

"Allen böyle severdi."

İçimi çektim, ona sarıldım ve "iğrençliği" satın almak için mağazaya doğru yola çıktım.

Şu anda soğuk bir bardak çay içebilirim. Islak gömleğim artık beni serinletmiyor. Altındaki tabakası da dahil olmak üzere bir fokun paltosu gibi hissettiriyor.

Oturma odasına çekiliyoruz ve büyükannem bize uzaylılarmışız gibi bakıyor.

"Neden buraya geliyorsunuz?"

Büyükannemin koltuğunun yanındaki kanepeye yerleşirken, "Büyükannem bizi kovdu," diyorum. Madison ve Harrison benim yanımdaki kanepeyi seçtiler. Annem büyük büyükbabam Charles'ın ahşap sallanan sandalyesine yerleşti, muhtemelen en akıllıca dahili havalandırma delikleri ile seçim.

"Maçımı izliyorum," diyor büyükanne.

"Seni rahatsız etmeyeceğiz büyükanne," diyor annem.

Büyükanne bir şeyler mırıldanıyor. "Gürültü" ve "gençlik" kelimelerini duyuyorum. Çoğunlukla sessiz olan söylevi onu tatmin etmiş gibi görünüyor ve yeniden televizyona odaklanıyor.

Sabahki kilise ayini hakkında konuşuyor, diğer cemaat üyeleri hakkında yorumlarda bulunuyoruz. Fran Pooley'nin torununun ergenlik çağındaki hamileliği ana tartışma konusu. Bebek partisinin tarihi ve saati konusunda anlaşıyoruz. Ben gelecek Pazar saat 1'de olduğunu düşünüyorum. Madison beni düzeltiyor ve Pazar günü saat dörtte diyor. Annem iki Pazar saat ikide olduğunda ısrar ediyor. Hiçbirimiz kilise takvimine bakma zahmetine girmiyoruz.

"Oh," diye araya giriyor annem. "Fran cinsiyet ayrımı gözetmeyen bebek kıyafetleri ve aksesuarları almamızı söyledi. Torununun isteği üzerine."

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve sonra arkamıza yaslanıp bir süre düşünüyoruz. "Yeşil kurbağalar işe yarayabilir," diyorum.

"Ya da sarı ayçiçekleri" diyor Harrison.

Başımı salladım. "Ya da sarı muz tutan kahverengi maymunlar."

Tüm bunlar büyükannemin susturma sesleri ve Tanrı aşkına borudan iner misin sesleri eşliğinde oluyor.

Bu sırada Nana yemekleri yemek odasına taşıyor ve bir yığın kâğıt tabak ile Dolar Ağacı'ndan alınmış birkaç çatal bıçak takımını yere atıyor. "Gelin ve yiyin."

Masanın etrafındaki geleneksel yerlerimizi seçiyoruz; ben ve Madison bir tarafta, büyükannem ve annem diğer tarafta, büyükannem ve Harrison da iki baş köşede oturuyor. Hızlı bir duadan sonra sıcak yemeklere yumuluyoruz. Tabağıma cömert bir kaşık dolusu lahana salatası koyuyorum, kaseden bir kanat ve bir bacak seçiyorum ve bardağımlı Milo'nun iğrenç tatlı çayıyla doldurmadan önce buzla dolduruyorum. Nana da bardağını çayla dolduruyor. Ben ovalamıyorum.

Bolca yemek yedikten ve tipik Pazar öğleden sonrası şakalaşmalarından sonra tabaklarımızı çöpe, bıçak takımlarımızı da lavaboya atmaya hazırız - hayır lavaboya değil, Nana ısrar ediyor. Alt dolaplardan birinden bir küvet çıkardı ve çatal bıçaklarımızı atmamızı söyledi.

"Onları arkada yıkayacağım."

Madison burnunu kıvırıyor. Harrison'a, "Belki de gidip Nana'ya o musluğu almalısın," diyor.

"Yapacağım. Ama tatlıdan sonra."

"Döndüğünüzde tatlı burada olacak."

Boğazını temizliyor. "Julie?" diyor, annemi kastederek.

"Evet, tabii ki," diyor annem.

Şimdi annem bizi mutfaktan kovuyor. "Kendi keklerimizi alabiliriz," diyorum.

Annem bana sertçe bakıyor. Bir şeyler dönüyor. Tamam o zaman. Yemek odasına dönüp yerime oturuyorum. Porselen dolabını açıp özel tatlı tabaklarını çıkaran Nana dışında herkes aynı şeyi yapıyor.

"Bunlar tozlu değil mi?" Madison öyle diyor.

"Onları yıkadım." Nana onları masanın üzerine koydu. "Oh." Madison'ın kafası karışmış görünüyor.

Harrison'a bakıyorum. Terliyor. Tabii ki terliyor. Burası 90 derece. Beş dakika göre daha fazla mı terliyor? Daha kıpır kıpır. Kesinlikle.

Annem elinde bir pastayla odaya girer. krema sürülmüş bir kutu pasta değil. Bu, bir profesyonel tarafından fondanla süslenmiş gerçek bir pasta. Pastanın üzerinde el ele tutuşmuş biri kadın biri erkek iki figür var.

Pastayı Madison'ın önüne koyuyor ve bıçağı ona veriyor. "Herkese servis yapabilir misin?"

Madison kıkırdıyor. "Tabii."

İlk dilimi keserken elleri ve yarısına kadar dirençle karşılaşıyor. Yine de temiz bir kama kesmeyi başarıyor ve dikkatlice

Nana'nın en iyi porseleni üzerine çeviriyor. Konfeti pastanın ortasında yenmeyen kırmızı bir kutu duruyor.

Harrison kutuyu kaydırarak çıkarır, tek dizinin üzerine çöker ve kutuyu açar. Avizenin ışığında pırlanta bir yüzük parlıyor.

Madison dudaklarını yalıyor, birbirine bastırıyor ve bir gülümsemeyi bastırıyor.

"Maddie," diyor Harrison, "işlerin tam olarak böyle gitmesini beklemiyordum. Yani, klima bekliyordum. Ama diğer her şey mükemmel. Sen mükemmelsin. Birlikte mükemmeliz. Seni sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum. Seni inişlerde ve çıkışlarda, gençlikte ve yaşlılıkta, hastalıkta ve sağlıkta sevmek istiyorum." Boğuluyor. Boğazını temizler.

"Madison, benimle evlenir misin?"

Madison'ın heyecanı patlıyor. Bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve ciyaklıyor. "Evet. Evet, seninle evleneceğim!"

Harrison ayağa fırlıyor ve Madison'ın belini kavıyor. Onu fırlatıyor Kollarını onun boynuna doluyor ve hepimiz bağırıp çağırırken uzun bir öpücüğü paylaşıyorlar. Çatalını bardağına vurarak gürültü patırtı.

Madison ve Harrison kendilerini ayırdıktan sonra ayağa fırlayıp ikisine de sarılıyorum. Onlar adına mutluyum. Çok mutluyum. Ve yine de...

Pastamızı yiyoruz, önce fondanını soyuyoruz. Madison yüzüğüne, altın ve pırlantanın teninde nasıl parladığına hayranlıkla bakıyor. Tırnakları tertemiz. Sanki bu anın gelmesini bekliyormuş gibi.

Pastadan sonra büyükannem futbol maçına , Harrison musluk almak için hırdavatçıya koştu ve ben de büyükanneme elimden geldiğince temizlikte yardım ettim

çalışan bir mutfak lavabosu olmadan. Bulaşıkları hortumla yıkamak istiyor. Ona hiçbir koşulda yapmamasını söyledim. Ofladı. Kıkırdıyorum. Ve yine de...

Eve dönerken göğsümdeki donukluğu düşünüyorum. Serin dairemde Wendy's salatamı yerken, arkamı kaşırken bunu düşünüyorum.

Pudge'ın kulakları, ben yangın merdivenine tırmanırken. Nem hâlâ yoğun, hava ise öğleden sonraki tepe noktasından sadece birkaç derece daha serin. Gölge

ve esinti sıcaklığı daha da azaltarak beni rahatlatıyor.

Şehrin sesleri. Geçen bir siren sesi, şehrin caddelerinde olması gerekenden daha hızlı gidip gelen arabaların sessizliği. Arkamdaki camdan bir kedi miyavlıyor.

Nana'nın bozuk kliması ve onu bir an tamir etmek zorunda olmanın stresi dışında bugün mükemmeldi. Titiz bir büyükanne ve kararlı bir nine

-Başka türlüünü istemezdim. Pastanın içinde bir alyans. Kuzenim muhteşem bir şekilde mutlu.

Ve yine de...

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum.

Michael asla tek dizinin üstüne çökmedi. Bana Fransız Mahallesi'nde evlenme teklif etti. Tüm o tarihin ortasında durmak yeterince romantikti. Michael beni tanıyordu. Ama beni hiç *tanımadı*. Beni Michael'dan daha iyi tanıyan Luke gibi değil.

Luke sadece onu affetmem için yalvarmak için diz çöktü. Madison'ın pastoral anından çok farklı. Elimdeki tek şey bu.

Hayır. Benim işlerim var. Ve

Pudge.

Çoğunlukla işlerim.

Bu kadar yeter. Eninde sonunda bir erkek bulacağım. İşlerim . Daha fazla zamanım olduğunda. Otuzumu geçtiğimde. Yavaşlamaya hazır olduğumda.

Ne zaman?

Pudge arkamdan miyavlamaya devam ediyor. engeli parçalamaya çalışırken pençeleriyle camı tırmalıyor. Ona bakıyorum ve çabasının yoğunluğuna ve gözlerindeki çaresizliğe gülmekten kendimi alamıyorum.

"Seni hissediyorum, Pudge. Seni hissediyorum."

Pencereyi açıp tekrar içeri giriyorum ve Pudge'ı kollarıma alıyorum. En azından birbirimize sahibiz.

Yüzümü onun kürküne gömdüğümde, düşüncelerim Luke'a kayıyor. "Yeni ve

Luke. Beni özleyen, annesine aradığının ben olduğumu söyleyen.

"Onu düşündüğüme bile inanamıyorum," diyorum Pudge'a. "Bana deli olduğumu söyle."

Pudge bana bakıyor ve masumca miyavlıyor.

"Evet. Ben de aptalı oynardım."

İç çekiyorum, saçımı kabartıyorum ve geriniyorum.

Yatma vakti. Yarın yapacak çok işim var.

Chapter 15

Cassie

Hafta, pervasız bir gencin elindeki Lamborghini gibi kükreyerek geçiyor. Pazartesi günü Bethany konferans odama yerleşti ve o günden beri beyaz tahtanın başında Güney Carolina ve komşu eyaletlere açılmak için pazarlama fikirleri üzerinde beyin fırtınası yapıyoruz. İş planımda bir yayılma stratejisi belirledim ancak Instagram'da viral olmak buna dahil değildi. Yapamazsın Bir sosyal medya çılgınlığının ürününüzü ulusal bilince taşıyacağını varsaymak. MatchAI'nin ulusal çapta yayıldığından değil ama Luke'la canlı yayın randevularımın toplamda üç milyondan fazla görüntülenmesi var ve bunların çoğu Luke'un Sonja'nın göğüsleriyle karşılaşmasından geliyor.

Bethany ve ben konferans odasında saklanırken, Sarah Her iki işime de gereken ilginin gösterildiğinden emin oluyor, ara sıra gelen şikayetler de dahil olmak üzere müşteri hizmetleri çağrılarıyla ilgileniyor ve tur rehberlerimin mutlu olduğundan emin oluyor. Luke'un komşularından gelen olası turumla ilgili yanıtlar da dahil olmak üzere e-postalarımı da ilgileniyor. Birkaç hayalet hikayesi dikkatimi bekliyor, ancak şu anda onlara bakacak vaktim olmadığından, nefesimi tuttuğumda incelemem için onları bir klasöre yerleştiriyor.

"Facebook reklamlarının metnini sen yazacaksın, ben de Makaralardan sorumluyum," diye onayladım.

Sırtım cam bölmeye dönük. Bethany , sırtı açık tuğlaya dönük, aramızda bir yığın defter ve karalama kağıdı var.

Reddedilen reklam metinlerinin ve atılan TikTok senaryolarının kalıntıları. Son taslaklar bilgisayarlarımızda güvenli bir şekilde saklanıyor ve dünyaya açılmaya hazır.

İkimiz de günlerdir saçlarımızı yıkamadık. O kendi saçını özensiz bir topuzla saklıyor. Ben de benimkini gevşek bir at kuyruğu yapmışım.

"Evet," diyor Bethany. "Videolar tamamen senden oluşuyor. Yüzünüzün sattığını zaten tespit ettik. Benimkinin mi? O kadar da değil." Nefesini içine çekerken pembe dudakları büzülüyor. Evet, yorgun olduğunda bile ruj sürüyor. Söyleyemem

Aynı şey için de geçerli. Dudaklarım bir haftadır ruj yüzü görmedi.

"Yüzünüzün pazarlanabilirliğini hafife almayın." Yüzümü daire içine alıyorum

parmağım ile vurguladım.

"Ara vermek ister misiniz?" Sarah konferans odasının kapısından sesleniyor.

"Evet. Kesinlikle," diyorum. "Üç gündür sadece sekiz saat uyuduk."

Sarah yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bir müşteri hizmetleri temsilcisi tutmanız gerekecek. Bütün öğleden sonra telefonda insanlara bilgisayarlarını kapatıp tekrar açmalarını söyledim. Bu bir web uygulaması millet. Sadece tarayıcıyı kapatıp yeniden açın."

"Uygulama hata mı veriyor?" Endişeyle sordum. İhtiyacım olan son şey daha fazla teknik sorun.

"Çoğunlukla bilgisayar kullanmayı bilmeyen insanlar. Ayrıca, BT yardım masası olmak için kaydolmadım."

"Biliyorum," diyorum. "Özür dilerim. I-"

"Şaka yapıyorum," diye araya giriyor Sarah. "Benim için etmez." Bacak bacak üstüne atıyor. Açık mavi, puf kollu bir bluz, gri bir pantolon, gerçek bir saç modeli ve tam

Makyajlı yüzüyle Sarah, fazladan bir gün daha çalışmak için Salı günü derslerini kaçırmayı kabul etmesine rağmen benden daha derli toplu görünüyor. Bethany ve ben işlerimizi yakarken, onun makul saatlerde gelip gitmesine izin veriyordum.

İki ucunda da mum var.

"Gerçekten insanlara bilgisayarlarını kapatıp yeniden başlatmalarını mı söylüyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Sadece birkaç kez. İşe yaradı. Çoğu insan uygulamayı telefonlarında kullanıyor, bu yüzden onlara sadece büyük Seç düğmesine tıklamalarını söylüyorum. Bu genellikle işe yarıyor."

Bethany, "Bir çağrı merkeziyle anlaşmaya çalışacağım," diyor. Neon dolar işaretleri zihnimde vızıldıyor. "Bunu karşılayabilir miyim?"

"Üç eyalete yayılıyorsanız, bunu yapmamayı nasıl göze alabileceğinizi anlamıyorum."

Ne demek istediğini anlıyorum. Hızlı hareket ediyoruz. Planladığımdan daha hızlı. Luke sağ olsun.

Bir de ben.

Aklıma gelmişken, Luke'tan bütün hafta haber alamadım. Bana mesaj atmasını ya da bisikletiyle kazara uğrayıp ter içinde duşumu ödünç istemesini bekledim ama çıt çıkmadı. Sanki kendini tutmaya çalışıyor gibi.

İnledim.

Bethany ve Sarah bana odaklandılar.

"Yeterince yatırım sermayemiz var," diyor Bethany. "Sadece-" "Hayır.

Instagram'a Luke'la bir randevuya daha çıkacağıma söz verdim. Dördüncü bir tarih."

Bethany kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Bu neden bir sorun olsun ki?"

"Çünkü Cassie Luke'u beğenmek ve alt etmek için kullanıyor," diye cevaplıyor Sarah benim yerime. "Ve ona tavşan kulağı tekniğini kullanarak ayakkabısını nasıl bağlayacağını gösterdi."

Bethany koltuğunda geriye doğru yaslanıyor, şaşkınlığı özenle alınmış kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşturuyor. "Yetişkin bir adama ayakkabılarını nasıl bağlayacağını mı öğrettin?"

"Onu neredeyse öpmeden hemen önce," diye ekliyor

Sarah. "Onu neredeyse öpmüyordum," diye karşılık veriyorum.

Bethany'nin kaşları kalkarken gözlerinin arasındaki deri düzleşiyor.

"Neredeyse birincil yatırımcını mı öpüyordun?"

Sandalyeme gömüldüm ve omuz silktim. "Hayır mı?"

"Bana ikinizin Instagram'a abone toplamak için rol yaptığınızı söylemişsiniz."

"daha fazlası var," diyor Sarah.

Gerçeği söylemeden önce kollarımı kavuşturdum. Bethany'ye Luke'la olan geçmişimi, lansmanıma nasıl dahil olduğunu, hala nasıl hisleri olduğunu, nasıl... Ben bile bilmiyorum.

Bethany'nin bir an için nutku tutulur. "Şey... Tanrım," diyor sonunda. "Bu biraz karışık."

"değil mi?" Cevap veriyorum. "Pek profesyonelce değil."

Bethany, "kaçırdı," diyor. "Bu hiç profesyonelce değildi."

Sarah ve ben başımızı salladık.

Belki de üç eyalete yayılmamalıyım. Belki de canlı yayınlar ve küçük gösterimize zaman ayıran herkese karşı temize çıkmak. Bu şimdi durabilir. Yavaş, yönetilebilir bir yayına devam edebilirim.

Nana ve Granny etraflarında yıkılmak üzere olan evlerinde kaynarken kendimi çıldırtıyorum.

"Belki de dördüncü randevuyu iptal etmeliyim," diyorum. Bethany bana sanki saç yerine yılan yetiştirmişim gibi bakıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Son abone sayınızı gördünüz mü? Neredeyse üç bine ulaştınız." "Bu çok fazla değil," diyorum.

"Bu üstel bir büyüme. ilerliyorsunuz. Artık duramazsın." Sarah'ya odaklanıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence buraya kadar geldin, neden olmasın? Ayrıca, onu neredeyse öpüyordun." "Şunu söylemeyi keser misin?"

Sarah sırtıyor.

Tekrar inledim.

Luke haklıydı. Instagram izleyicileri için yapılan bu küçük egzersiz çökebilir ve yanabilir. Luke'a yeniden aşık olabilirim -eğer olmadıysam- ve o da beni aldatabilir. Ya da beni terk edebilir. Ya da bana daha derinden aşık olur. Hangisi daha kötü bilmiyorum.

"Nasıl görünüyorum?" Ben soruyorum.

"Sanki üç gündür uyumuyormuşsun gibi," diyor Sarah.

"O kadar kötü, ha?"

"Belki de ışıktandır."

Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı alıp pencereye doğru yürüyorum. Orada fazladan bir koltuk beni bekliyordu, ben de oturup dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerinde dengeledim ve uyandırmak için fare altlığına dokundum. Luke ile yaptığım son canlı yayının URL'sini kopyalıyorum ve zaten yer imlerine eklediğim Instagram yorum seçicisine yapıştırıyorum. Ardından telefonumda Instagram'ı açıyorum ve bir canlı yayın başlatıyorum.

Sarah yalan söylemiyordu. En iyi halimle görünmüyorum. Kıvrıcık saçlarımın bir kısmını düzeltiyorum ve gözlerimin altındaki torbaları kamufle etmek için yüzümü ışığa doğru çeviriyorum.

"Selam, millet. Başka bir Live zamanı. Herkes nasıl?"

Yorumlara yanıt verirken heyecanlı ve enerjik olduğumu taklit ediyorum.

Beş

dakikalar sonra konuya giriyorum. "Luke'la dördüncü randevu için söz verdim ve senin seçebileceğini söyledim." Seyircilerin dizüstü bilgisayarımın ekranını görebilmesi için telefonumu çeviriyorum. "URL'yi çoktan girdim. İşte başlıyoruz." Enter tuşuna basıyorum ve yorumlar yuvarlanıp sonunda bir seçimin üzerine geliyor.

"Tidewater Adası Sahil Ekoloji Turu," diye okudum. Telefonu . "Çok rahatladım. Eğer tüplü dalış dersleri alsaydık, ."

Herkese yeni duyurular için gözlerini dört açmalarını, uygulamama göz atmalarını söylüyor, satış konuşmamı dengelemek için birkaç güzel söz söylüyor ve ardından kapatıyorum.

"Tanrıya şükür sözcü sensin, ben değil," diyor Bethany. "Bu benim şirketim. Pis işleri ben yapıyorum."

Sarah elini kaldırır. "Ben de öyle."

"Evet, çünkü benimle geliyorsun." Talebimi yumuşatmak için bir gülümseme ekliyorum.

"Ben mi?"

"Bunun için kameramana ihtiyacım var."

"Vay canına, özgeçmişim büyümeye devam ediyor."

Bethany ve ben akşam yedide işi bitiriyoruz. Daireme çekiliyor, küveti sıcak su ve köpüklerle dolduruyor ve yarım saat boyunca ıslanıyorum. Sonra bir şeyler atıştırıyorum ve elimde telefonumla koltuğuma yerleşiyorum.

Tidewater Adası Sahil Ekoloji Turları, Luke'a mesaj atıyorum. Birkaç dakika sonra mesaj geldi: ???

Bir sonraki

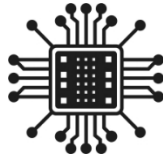
randevumuz bu. Oh.

Evet. TAMAM.

Ona turu planlayacağımı ve ne zaman ve nerede buluşacağımızı bildireceğimi söyledim.

Tamam, bana haber ver, diye cevap veriyor, beni şaşkın şaşkın telefonuma bakarken bırakan çok ölçülü bir şekilde.

Daha sonra yatağıma yattığımda, Charleston Limanı'na bakan iskelede o anı tekrar yaşıyorum. Bu kez uzaklaşmak yerine onu öpüyorum ve kalbim dalgalarla birlikte şarkı söylüyor.

Seagrove Plajı giriş meydanındaki kalabalık bu saatte - çocukların okula döndüğü bir Cuma günü sabah saat dokuzda - hafif.

Çoğunlukla yaşlıların yararlandığı bu renkli tesislerde tuvaletler, soyunma odaları ve hepsi yükseltilmiş bir güvertede yer alan bir imtiyaz standı bulunuyor. Tur rehberimiz imtiyaz standının şemsiyesinde buluşmamızı söyledi.

Sarah ve benim park ettiğimiz, Luke da dahil olmak üzere tur grubunun geri gelmesini beklediğimiz yer.

Tur grubu iki emekli çift ve küçük bir sınıftan oluşmaktadır. Charleston Koleji'nin deniz biyolojisi programı. Yaşlı çiftler bir masada oturuyor.

Yanımızdaki masada oturan iki kadın da çiçekli pamuklu bluzlarının yanında bel çantaları taşıyordu. Ohio'da emeklilik fonlarıyla bir malikane inşa eden bir adam hakkında konuştuklarına bakılırsa, tanıdık olmanın ötesindeler.

Luke yaklaşırken kulak misafiri olmayı bırakıyorum. Onu mavinin üç tonuna sahip geniş çizgili mayosuyla gördüğümde beynim tüm faaliyetlerini durduruyor, dizinin hemen üstünden kıvrılmış, iyi tanımlanmış dörtlülerinin başlangıcını ve yontulmuş baldırlarının dolgunluğunu gösteriyor. Bir çift ucuz köpük parmak arası terlikle ayakları bile seksi görünüyor. Beyaz kolsuz bluzu omuzlarını ve damarlı kollarını sergilerken, güneş kaslarının kıvrımlarını ve açılarını vurguluyor ve bronz tenine sarı bir parlaklık katıyor. Şaşırdım kaldım. Neden bayılıyorum? Çok çocukça geliyor ama yine de . Beni böyle göremez. Aşağı bakıyorum.

"Geç mi kaldım?" diye soruyor oturmadan önce. Beyin.

Çalışmıyor. Çalışmıyor.

zaman yapılıydı ama çıkmaya başladığımızdan beri spor salonuna gidiyor. Basit kelimeler ve cümleler bulmaya çalışıyorum.

"Um. Tur henüz- Bekliyoruz-"

"Tur rehberinin gelmesini bekliyoruz," diyor Sarah.

Luke'a bir göz atıyorum ve sonra sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışırken gözlerimi onun belirgin göğsünden kaçırıyorum.

"Sarah, değil mi?" Luke soruyor.

"Benim," diye yanıtlıyor Sarah.

"Bunun bir üçlü olduğunu fark etmemiştim."

Derin bir nefes alıyorum. Sanırım yetişkinliğe devam etmeye hazırım. "O bizim kameramanımız," diyorum.

Sarah telefonumu eline aldı. Havada cam ekranında güneş parıldıyor.

"Ah," diyor Luke. "Evet. Canlı yayın. ." "Kulağa alaycı geliyor," diyorum.

Luke neşeyle, "Öyleydi," diye yanıtlıyor.

Onunla tartışmam, gerçekten. Meraklı gözler için eğlenceli olma fikri, bir Cuma sabahı yapılacak eğlenceli şeyler listemde alt sıralarda yer alıyor. Umarım,

Tur rehberi bizi eğlendirecek. Turu yayınlamamızın sorun olup olmayacağını sordum. Kesinlikle dedi ve ücretsiz pazarlama konusunda heyecanlıydı.

açılmışken, Steve Irwin'i andıran bir çift haki pantolon ve ten rengi düğmeli bir gömlekle, kollarında birkaç kova ve plaj temizleme aletleriyle dolu plastik bir kabı dengeleyen genç bir erkek asistanla geldi. Alev kırmızısı bukleleri hafif rüzgarda salınıyor ve güneşli Charleston'dan nefret etmesi gereken soluk tenini çerçeveleyiyor, ancak teni taze, çilli ve kırışksız. Bize gülümseyerek hoş geldiniz diyor ve turu neden bu kadar garip bir saate ayarladığını açıklıyor.

"Turlarımızı her zaman gelgit zamanına denk çünkü en çok yarattığı o zaman sürünürken ve kıpırdanırken buluyoruz."

Sarah'nın koluna dokunuyorum. "Sanırım kayda başlamalıyız."

Instagram hesabıma giriyor ve canlı yayını başlatıyor. Tur rehberimiz hoş geldiniz konuşmasına devam ederken ben telefona fısıldıyorum.

"Pekâlâ çocuklar. İşte geldik. Dört numaralı randevu." Dört parmağımı kaldırıyorum.

Neden hep bunu yapıyorum? "Luke benimle birlikte burada ve bu sefer bir kameramanımız var. Ben Sarah, millet." Telefonu Sarah'ya doğru çevirdim, o da hemen geri çevirdi. İsteyip istemediğini sormayı unuttum.

Yüzünü göster. Az önce cevabımı aldım.

Kendisini Alice olarak tanıtan tur rehberimiz bize Tidewater Adası'nın plajlarının bazı benzersiz özelliklerini başladı.

"Turlarımızı Seagrove Plajı'nda yapıyoruz çünkü en fazla hayvan çeşidini burada görüyoruz, özellikle de gelgit olduğunda havuzların oluştuğu iskele çevresinde. Kumsalın etrafında dolaşabileceksiniz, Gelgit havuzlarını araştırın ve neler bulabileceğinize bakın. Bir hayvan bulduğunuzda, onları dokunma tankına getirin. Size her bir yarattığı tanıtacağım ve onlar hakkında birkaç eğlenceli bilgi vereceğim."

Luke'a bakıyorum. Dikkatle Alice'e odaklanmıştı. Ben de onun geri dönüştürülmüş plastik masanın üzerinde duran damarlı ön koluna odaklanıyorum. Sarah beni yakalıyor ve kamerayı yüzüme doğrultuyor. Kaşlarımı çatmadan hemen önce kendimi durduruyorum ve gözlerimi tekrar Alice'e çeviriyorum.

Konuşmasının Instagram izleyicileri için ne kadar sürükleyici olduğundan emin değilim. Daha kaliteli bir eğlence sunmam gerektiğini düşünerek biraz huzursuz hissediyorum ama

Sanırım bunun için imza atılır.

Alice'in asistanı etrafta dolaşıp kürekleri ve daldırma ağlarını dağıtıyor ve sonra sahile gidiyoruz. Luke ve ben uzun sahil boyunca omuz omuza yürüdük.

Bizi çimenli kum tepelerinin üzerinden geçiren tahta kaldırım. Sarah bizi takip ediyor. Kameranın sırtımı deldiğini hissedebiliyorum.

Kuma ulaştığımızda dağılmaya başlıyoruz ama Alice bizi geri çağırıyor. Kumdaki tümsekleri ve topakları işaret etmek için birkaç dakikasını ayırıyor, ve bize gömülü hayvanları küreklerimizle nasıl çıkaracağımızı gösteriyor.

Plajın ekolojisi hakkında birkaç ilginç ayrıntıdan sonra, bizi ağlarımız ve küreklerimizle kazmaya, kurcalamaya ve yaşam arayışında dolaşmaya gönderiyor.

"mi?" Luke küreğini ve daldırma ağını okyanusa doğru tutarak beni de o tarafa yönlendiriyor.

"Önce kumu mu arayalım, yoksa-" Luke'un kasları yine dağıtıyor. Hiç bu kadar mükemmel şekillendirilmiş kollar görmemiştim. Çiğ yumurta ve protein tozu mu içiyor?

Sarah gözlerini bize diyor ve parmağını havada daireler çizerek birlikleri toplamaya çalışıyor. İyi bir eğlence sunmuyoruz.

Luke'a doğru yürüyorum, dirseğinden tutuyorum ve onu suyun kenarına doğru çekiyorum. "Belki de bu kötü bir fikirdi," diye fısıldıyorum. "Kendimi utangaç hissediyorum."

"Sen mi? Kendimi dokunma tankındaki bir yengeç gibi hissediyorum."

Gülüyorum. "Sadece kendimiz olmaya çalışalım, tamam mı?" Kolunu bırakıyorum ama elim onun teninin benimkine değdiği anın hatırasıyla sıcak kalıyor.

"Hey." Luke kumdaki bir deliği işaret ediyor. "Bir yaşam belirtisi. Kazalım mı?" "Elbette." Luke'u kameraya bakacak şekilde dürtüyorum ve kendimi Çekim. Luke deliğin yanını dikkatle kazmaya başlar. Bir buçuk metre aşağıda, tüpün etrafındaki kumu ufalıyor ve kırmızı, sümüksü bir solucan çıkarıyor. Bir ayak uzunluğunda.

Öğürüyorum. Luke bana gülüyor ve sonra o şeyi yüzümün önünde sallandırıyor.

"Solucana zarar vermeyin," diye sesleniyor Sarah kameranın arkasından. "Onu tutmak ister misin?" Luke soruyor.

Ellerimi göğsümle iğrenç yaratık arasında sallıyorum. "Hayır. Sadece hayır. Tanrı bunu asla yaratmamalıydı. Bir hata yaptı."

"Bence saçına çok yakışacak." Luke onu buklelerimin üzerine koymak için hareket ediyor.

"Hayır, yapamazsın. Burası ikinci sınıf değil. Burada hepimiz yetişkiniz."

"Kendi adına konuş," diyor Luke. Bana göz kırpmıyor ve sonra biraz ayılıyor, solucanı saklamak için ağına yerleştiriyor.

Alice'e geri dönüyoruz ve bulduğumuzu ona gösteriyoruz. Bize solucanın adını söyledi - "P" ile başlayan garip bir kelime - ve bize genellikle İki ila üç fit aşağıda yaşar ve geldiğinde planktonlarla beslenir. Yaratığı başkalarının görmesi için bırakıyoruz ve ardından gelgit havuzlarını aramak için iskeleye gidiyoruz.

Tuzlu su birikintilerinden birinde sıçrayan bir yengeç buluyorum. Bir kayanın altında, bu yüzden onu yakalamak için daldırma ağımlı kullanamıyorum. Luke elimi kullanmam için bana meydan okuyor.

"Delirdin mi sen? O şey beni ısırabilir."

"Isırdıklarını sanmıyorum."

"Ellerine bakın. Bir tırnağı bile kesebilir."

"Onlar kısa, el değil," diye kıkırdıyor Luke. Kayanın altına uzanır ve yengeci yakalar.

"Sen delisin." Kameraya bakıyorum ve Luke'u gösteriyorum. "Adam deli."

Parmakları kısa menzilden çıkmış olan Luke yengeci Sarah, Instagram izleyicilerine güzel bir bakış atıyor ve ardından yengeç türü ve çevresiyle nasıl etkileşime hakkında daha fazla bilgi edinmek için dokunmatik tanka geri dönüyoruz.

İskeleye döndüğümüzde biraz suya giriyoruz ve daha fazla buluntu için kayaların arasındaki yarıklara bakıyoruz. Luke bakmaya devam ediyor, ama ben bir an duraklıyorum, inciklerime kadar suya giriyorum ve bir şekilde tatlı kokan çürüme ipucu ile tuzlu okyanus havasını emiyorum.

Son plaj gününden bu yana epey zaman geçti. Ne zaman gelsem, alçak bir plaj sandalyesi getirip kıyı şeridine kuruyorum ve dalgaların gelip bacaklarımı yıkamasına izin veriyorum.

Dalgalar bu sabah yumuşak ve dalgalanmalar arasında uzun aralıklar var. Su geldikçe inciklerime çarpıyor ve çekildikçe kum ayaklarımdan uzaklaşıyor.

Luke'un ne görmek için döndüm. Hâlâ kayaların arasında deniz hayvanları bulmaya çalışıyor.

Yazları sık sık plaja gelirdik. Bir Cumartesi günü kaykay almaya ve yanımızda getirmeye karar verdik. O gün de dalgalar sakindi, bu yüzden sörf tahtalarına binmek pek de heyecan verici değildi. Küçük çocukların sörf tahtalarını suyun kenarına yerleştirdiklerini ve kumun çok gerisindeki bir noktadan onlara doğru koştuklarını gördük. Ayakları kaykay tahtasıyla buluştuğunda, dalgalara atlamadan önce bir süre suyun üzerinde süzülüler.

Aynı şeyi denemenin kimin fikri olduğundan emin değilim, ancak şunu hatırlıyorum

Luke önce davrandı ve tahtayı birkaç metre başarıyla sürdü, yüzüstü suya çakılmamak için ustalıkla zıpladı. Ben o kadar şanslı değildim. Ayaklarım strator tahtaya çarptığında kuma yapıştı ve yüzüstü suya çakılmadan önce okyanusa doğru birkaç beceriksiz adım attım.

Luke iyi olduğumdan emin oldu, ki iyiydim de, ama o gün saçımı ıslatmayı düşünmemiştim. Yanaklarıma ve sırtıma doğru bir paspas gibi sarkıyordu. Topuz yapmaya çalıştım ama nafi.

Aptalca, ikinci bir girişimde bulundum, kumdan koşarken hızımı arttırdım. Bu sefer sörf tahtam suya kaydı ama vücudumun ileri doğru ivmesi sörf tahtasınınkinden daha fazlaydı ve şekilde takla atmayı başardım. Sığ suya sırtüstü düştüm ve ciğerlerimdeki rüzgarı dışarı attım.

Orada uzanıp gözlerimdeki yıldızları kırıştırırken, Luke'un endişeli yüzü görüş alanımda belirdi.

"İyi misin?"

Kafa derimi ve yanaklarımı gıdıklayan dalgalar beni güldürdü. Kısa süre sonra karnımı tutmuş, histerik bir şekilde gülüyordum.

"Sanırım bu iyi olduğun anlamına geliyor," dedi Luke, hâlâ eğilerek. Su yanaklarından aşağı süzüldü ve yüzüme düşen damlacıklar oluştırdı.

"Kimin fikriydi bu?" Sonunda ama hâlâ nefes nefese olduğumu söyledim.

"Sanırım takla atmak senin fikrindi," dedi Luke gülümseyerek. Bir kolunu iki yanıma , geniş göğsüyle beni güneşten koruyordu.

"Isaac Newton'a şikayette bulunmalıyım."

"Yerçekimini o yaratmadı, sadece keşfetti."

"Pislik herif."

Luke tekrar gülümsedi ve sonra yerçekimi vücudunu benimkine doğru çekti. Dudaklarımız buluştu ve öpücüğünde tutku ağır bastı. Su bedenlerimize çarparken o anın tadını çıkardım. Bedenim eridi ve okyanusla bütünleştim, özüm tuzlu suyla karıştı.

Geri çekildiğinde sırttım. "Halkın içindeyiz."

"Uzun sürmeyecek," dedi muzipçe. Ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı ve kucakladı. "Hadi eve gidelim ve saçındaki kumları temizlemek için bir duş alalım."

Yoldan geçen bir martının gırtlaktan gelen sesi beni hayallerimden uyandırıyor. I

Luke'a baktığımı fark ettim. Ne süre için? Sarah'ya baktım ve

Kameranın objektifi bana çevrilmişti. Genişçe gülümsüyor ve bana başparmağıyla işaret ediyor. Utanç ateşi yanaklarıma yayılıyor.

Aceleyle Luke'un yanına yürüyorum ve sıcaklığın azalmasını beklerken gelgit havuzundan etkilenmiş gibi yapıyorum.

"İmkânı yok," diyor Luke.

Benim hüzünlü bakışlarımı fark ettiğini sanmıyorum. Belki daha sonra videodan .

"Ne buldun?" Omzunun üzerinden bakarken sordum.

"Emin değilim ama sanırım..."

İki büyük kayanın arasındaki bir yarığa ulaşmak için hem elini hem de daldırma ağını kullanıyor. Çıkardığı şey ikimizi de şaşırtıyor. Yaratık küçük, çok tırnaklı ve ağına doğru düzleşen şişkin bir vücuda sahip.

"Bu acayip bir ahtapot," diyor.

Elimi ağzıma bastırıyorum. "Aman Tanrım. Dokunmatik tanka götürün, çabuk!"

Koşarak Alice'in yanına gidip ona bulduğumuzu gösteriyoruz.

O da en az kadar şaşkın. Luke ahtapotu dikkatlice tuzlu suya indiriyor ve dokunaklarının suyun içinde dalgalanışını hayranlıkla izliyoruz. Yaratığın gözlerine benzeyen şeyin önünde parmaklarını oynatıyor. İki dokunacını işaret parmağına doluyor ve emiyor.

"Bu çok garip hissettiriyor," diyor. "Dene Cassie."

Ahtapota ihtiyatla bakıyorum. "Bilmiyorum."

"Sümüksü değil."

"Ahtapotlar zeki yaratıklardır," diyor Alice. "Seni inceliyor."

Kırmızı solucan ayrı bir tavada sürünüyor. Bu tavada ahtapot ve birkaç küçük balık var. Çimdikleyen yengeçler ya da sokan denizaneleri yok.

"Peki," diye kabul ediyorum.

Parmağımı ahtapotun yanındaki suya, Luke'un elinin yanına daldırıyorum.

Parmağımı

Ahtapot varlığını fark ediyor ve bir dokunacını parmağıma doluyor.

Tutunduklarında tek tek vantuzları hissedebiliyorum. Yumuşak ve güven verici bir his. Bir an sonra, küçük ama güçlü ahtapot ikimizi bir araya getirirken elim Luke'un eline dolanıyor. Diğer tur üyeleri bu manzarayı görmek için etrafımıza toplanana kadar birkaç dakika boyunca şaşkınlık içinde oturuyoruz.

Elimi nazikçe çekiyorum ve bir başkasının izin veriyorum. Benim önderliğimde Luke ayağa kalkıyor ve grubun arkasına doğru çekiliyoruz.

"Hiçbir şeyin bunun üstüne çıkabileceğinden emin değilim," diyor.

Başımı salladım. "Aslında sevimli küçük bir adamdı." "Solucandan daha mı iyi?"

"Çok daha iyi."

Luke gülümsüyor, kolunu omzuma doluyor ve beni çekiyor. Donup kaldım. Bu kılavuzda yoktu. Kaçırmadıysam tabii.

Bu sabah sahilde Luke'la buluşmadan önce özenle hazırladığım Dört Numaralı Randevu el kitabını zihnimden geçiriyorum. Yan sarılmalar kesinlikle listede yok.

Luke şaşkınlığımı fark ediyor çünkü kolunu indiriyor ve "Özür dilerim" diye mırıldanıyor.

Neden bu kadar namuslu olduğumu merak ederek tek başıma kaldım. El kitabına tekrar baktım.

Oh, evet. Bu sahte bir randevu. Luke'a hala bir şeyler için kızgınım. Ne "şey" idi o? Hafızamdan siliniyor, belirsiz bir sisin içine gömülüyor. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama şekilsiz buharları kavıyorum.

"değil," diyorum.

Luke bana bakıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Yine de bana doğru uzanmıyor. Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Sarah'ya dönüp kameraya el sallıyorum. "Hey çocuklar, sanırım bu işi burada bırakacağız. Ahtapotun üstesinden gelebileceğimizi sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun Luke? Bitirmeye hazır mısın?"

"mıyız?" İkna edici bir şekilde söylüyor ama yalan söylediğini biliyorum. "Şarjım bitmek üzere," diyor Sarah.

"Oh, hayır." Hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum. "Güç kaybediyoruz."

"Cidden, ölmek üzere. Sadece sizi kurtarmaya çalışmıyorum çocuklar." Göz kapaklarımın aralanmaya başladığını hissediyorum ama kamerada olduğumu hatırlıyorum.

"Ha ha," diye idare ediyorum. Kulağa zorlama geliyor. "Bu canlı yayınları seviyoruz, değil mi Luke?"

Luke omzumun üzerinden eğiliyor. "Bunu tütsülenmiş pirzola gibi seviyorum."

Kameraya odaklanırken ona kaşlarımı kaldırmayı başarıyorum.

"Bu ciddi bir aşk," diyorum. "Ciddi. Tamam, randevumuzun yerini seçtiğiniz için teşekkürler, sahili keşfetmek harikaydı."

Tidewater Adası Sahil Ekoloji Turları ve MatchAI'yi de kapatıyorum.

"Her zamanki pazarlamacı kadın," diyor Luke gülümseyerek. "Çok mu fazla geldi?"

"Hiç de değil. Sen doğuştan yeteneklisin."

Kameranın dikkatli gözleri olmadan sabahımızın tadını çıkarmaya devam ediyoruz. Sarah geride durup kumu eşeliyor, okyanusta biraz sıçratıyor.

Tur bittiğinde ve hayvanlar yaşam alanlarına geri döndüğünde, arabalarımıza doğru yola çıkıyoruz. Luke bize benimkine kadar eşlik ediyor. Sarah'nın kendi kapısını açmasına izin veriyor ama beni sürücü tarafına kadar takip ediyor.

Elimi kapı koluna . Henüz içeri girmeye hazır hissetmiyorum. Sırıttırıyor ve ayaklarına bakıyor.

Sarah kaputun üzerinden bize bakıyor. "Sanırım yapmam gereken..." Gözlerini ben ve Luke arasında gezdiriyor. "Evet. İki Numara'yı yapmam lazım."

"Gerçekten mi?!" Haykırıyorum.

"Özür dilerim!" Başını eğiyor, etrafında dönüyor ve tuvaletlere doğru koşuyor.

"Vay canına," dedim. "Bu hiç de zarif değildi."

"Belki de gerçekten gitmesi gerekiyordur." Luke başparmağını çenesinde gezdiriyor ve güçlü kaşlarının altından bana bakıyor. Güneşin açısı yanaklarının iyi tanımlanmış düzlemlerini, kare şeklindeki çenesini vurguluyor.

"Elbette." Kollarımı kavuşturuyorum ve göz temasını kesmemek için kendimi zor tutuyorum. Fizliğini incelemek istiyorum: pazılarının kesimi ve göğüs kaslarının çekici kıvrımları. Ama bakışlarının yoğunluğu zihnimi onun teninin benimkine değdiği anılara sürüklese bile gözlerimin onda kalmasını emrediyorum.

"Seni daha önce yakaladığım için özür dilerim. Nerede olduğumu unutmuşum. Sanırım beynim bir an için birkaç yıl geriye gitti."

"Beni tutmadın," diye başarıyorum. "Yandan sarıldım."

Bakışları yumuşar. "Doğru. artık bunları , değil mi?" Elbette buna cevap veremeyeceğimi biliyor. Eğer yan sarılmaların kabul edilebilir olduğunu söylersem, o zaman başlar. Sonra bir öpüşüyor, keşfediyor ...

Omzumun onun kolunun altına mükemmel bir şekilde girmesini seviyorum. Sanki oraya aitim, onun bir parçasıyım, daha büyük bir resmi oluşturan iki yapboz parçasıyım.

"Hayır, sanırım değil," diyorum sonunda. Luke yere bakıyor.

"Komşularınızdan birkaç e-posta aldım," diyerek sohbeti uzatmaya çalışıyorum.

Ne istediğime karar vermeliyim. Luke'un bana sarılmasını mı, sarılmamasını mı? Luke'un ilgisi var mı yok mu? Sarah haklı. Onu . Onu kullanıyorum. Geçmişte bana ne yapmış olursa olsun, bunu hak etmiyor.

"Bu hafta sonu ve önümüzdeki hafta çok meşgulüm," diye ekliyorum. "Üç yeni eyalete açılıyoruz."

"Bunu kulaktan kulağa duydum. Bu cesur bir hareket. Ben de varım."

"Evet, beni diken üstünde tutacak. Ama işler hafıfleyecek, Mesela önümüzdeki perşembe ya da cuma? Belki bir araya gelip e-postaları gözden geçirebiliriz. Sokağınızda bir turun uygun olup olmadığına karar vermemde bana yardımcı olabilirsiniz."

Luke tekrar gözlerimin içine bakıyor ve midem bulanıyor. "Kameralar ve canlı yayınlar işin içine girer mi?"

"Biliyorsun..." Kollarımı arkamda kavuşturup arabama yaslanıyorum, çünkü bacaklarım eriyormuş gibi hissediyor ama aynı zamanda rahat görünmek için. Umarım Luke buna inanır. Şu anda aklımdan gerçekten neler geçtiğini bir bilse... "Sanırım canlı yayın anlaşmasını bitirmiş olabilirim."

Luke'un yüzü aydınlanıyor.

"Yani, Instagram'ı ara kontrol edebiliriz. Eğer senin için de uygunsa, devam edebilmek için bunu yapmak zorundayız."

"Elbette." Luke başını sallar. "O zaman evet, tanışmak isterim. Bir Joe seçip gidelim mi?"

"Kendi yerimi düşünüyordum."

Luke'un nefes alışını izliyorum. Duruşu rahatlıyor. "Bunu çok isterim."

"Tamam o zaman." Gülümsüyorum ve kendimi arabadan aşağı itiyorum.

Luke uzanıyor dönüyor ve bana kapıyı açıyor. Sürücü koltuğuna tırmanırken "Detayları sana mesaj ," diyorum.

"Dört gözle bekliyorum." Kapı kilitlenene kadar hafifçe itiyor. Frene basıp Start düğmesine uzanırken gözlerini üzerimde hissediyorum. Motor çalıştığında ve arabayı geri vitese taktığımda hâlâ orada duruyor. Ona bakıyorum.

Camı açmamı işaret etti.

"Birini özlüyorsun," diyor pencereyi biraz araladıktan sonra. Sarah.

Vay canına.

Hepsi burada değil.

"Evet. Teşekkürler," diyorum. "O dönene kadar burada oturacağım." "Tamam." Bana el salladı ve uzaklaştı.

Sanırım buraya kadarmış. Her şey gerçek oldu.

Chapter 16

Luke

Pazartesi sabahları çoğu yetişkin için işe gidip gelme zamanıdır ya da benim gibi tele-çalışma şansına sahip olanlar için bir fincan kahve koyma ve ev konforunda dizüstü bilgisayarlarımızı açma zamanıdır - benim gibi patron değilseniz, o zaman kendi kurallarınızı koyarsınız. Bu, Korg'sabah çışı için dışarı çıkardığımda çimenlerin çiğle ıslandığını, sokağı hafifçe örten bir sis tabakası ve beni kızarmış domuz pastırması gibi hissettirmeyen bir sıcaklık bulduğumda, biraz bahçe işi yapma zamanının geldiği anlamına geliyor.

Ön taraftaki kaya yataklarıyla başlıyorum. Çim , ölü yapraklar ve önceki çalı kırpıntılarından kalan çubuklarla kirlenmişler. Neyse ki elimde tam da aradığım şey var: Dün Lowes'tan aldığım üç yüz dolarlık 51cc Husqvarna sırt tipi üfleyici.

Güzel. Bahçe işleri için havaya girmemin asıl sebebi yaprak üfleyici. Bu şey bir canavar, yüksek dozda steroid almış bir saç kurutma makinesi. Çok güçlü. Çok gürültülü. Özellikle de sabah dokuz buçukta. Ed bana postayla bir uyumsuzluk mektubu gönderebilir, ama en azından peyzaj yataklarım enkazdan arınmış olacak.

Nehir taşındaki yaprakları üfledikten sonra, yüksek güçlü hava akımını Korg'un üzerine çeviriyorum ve saçlarını her yöne doğru ayırıyorum. Kendisini

Köpek spa'sı. Sevgi ve ilgi gösterilmesine bayılıyor.

En fazla on dakika . Üfleyiciyi güvenli bir şekilde kulübeme yerleştirip deri bahçe eldivenlerimi ve küreğimi çıkarıyorum.

Bahçem birkaç hafta öncesine göre daha iyi durumda ama de biraz çalışılması gerekiyor. Bir an için yabancı otları düşündüm ve ağır makineler kullanma zamanının geldiğine karar verdim. Bugün dikenli çalılara odaklanacağım, onlardan kurtulacağım ve sonra daha iyi huylu otları sökmek için bir kültivatör kiralayacağım. Ardından, filizlenmeye cesaret eden yabancı otları boğmak için kalın bir yıllık çavdar örtüsü sereceğim. Ben çiftçi değilim ama Google'daki bir makaleye göre işe yaraması gerekiyor.

Eldivenlerimi takıyorum ve daha sonra atmak üzere kenara ayırdığım küçük yapışkan çalılarla hızlıca uğraşıyorum. Bu iğrenç küçük böceklerle ilgili önceki deneyimlerim bana daha büyük olanların büyük kökleri olduğunu öğretti. Bu kez, derin kazmak ve çevredeki toprağı gevşetmek için küreğimle hazırım.

Gelecek yıl kabaklarımın dikenli olmasını istemiyorsam, tüm köklerini sökmem gerekiyor.

bahsetmişken, Macy dün gece beni arayıp daha fazla para istedi. Bu sefer şanzımanı için. Eski bir Ford Focus'un sonsuza kadar dayanamayacağını anlıyorum ama parça ve işçilik için beş bin dolar mı? Gerçekten mi?

"Bu yeni bir arabanın maliyeti," diye ağzımdan kaçırdım

telefonda. "Yeni bir araba bunun beş katına mal olur."

"Kullanılmış bir araba demek istemiştin."

Omuz silktiğini duyabiliyor musun? Çünkü ben onun omuz silktiğini duyduğuma eminim.

İşte burada . Şöyle diyebilirdim, "Bak, Macy. Bu biraz garip hissettirmeye başladı. Gabe benim oğlum değil ve beni aldatıp başka birinden bebek sahibi olduğun halde neden hâlâ sana para veriyorum? adam?"

Geriye dönüp baktığımda, yıllar önce bana bir nane likörü daha almayı teklif ettiğinde Macy'yi görmezden gelmeliydim.

Las Vegas'taki Waldorf Astoria'nın SkyBar'ındaydık. Oda arkadaşım Jen Potts'tan saklanıyordum. Teknik olarak, Jen benim randevumdu. Kız arkadaşım, sanırım. Hafta sonu için Las Vegas'a uçmuştuk. Onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalıp horladığını fark edene kadar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Yüksek sesle.

Daha önceki randevularımızda, onun dairesinden "Kal. bu sefer gece, Boo . Kaşığa ihtiyacım var." Neden onun iyi bir seyahat arkadaşı olacağını düşünmüştüm ki? Hâlâ Cassie'yi unutamamışken, yeniden birileriyle çıkmaya çalışıyordum. Düzgün düşünemiyordum.

O gece Jen, Love Island'ı izleyip Wii'nin tema şarkısını mırıldanırken ayak tırnaklarını boyamaya karar verdi.

beni havaya sokacağını düşünmüştüm. Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım,

Bu yüzden yapmak istediğim tek şey çılgılık atmaktı. Onun yerine bara karar verdim.

Kendime naneli bir julep söyledim ve küçük pipetimle karıştırdım, Jen fark etmeden Los Angeles'a dönmenin yollarını düşünmeye çalıştım. Benim somurtkanlığı Macy'nin dikkatini çekti. Bekarlığa veda partisi için oradaydı. Müstakbel karısı zengindi, yol paralarını ödemişti ve onlara pahalı içkiler ve bol miktarda kumar parası yağıdırmıştı. Arkadaşları sızmak için odalarına , Macy ise bana asılmak için kalmıştı.

Macy ve ben bütün gece barda oturup konuştuk. Ölmeden önce yapılacaklar listemiz, en çılgın hayallerimiz, geçmişteki ilişki başarısızlıklarımız gibi derin konular. Cassie'den beri ilk kez bir kadınla gerçekten bağ kurmuştum. Aramızda bir şeyler olduğuna kendimi inandırmıştım.

Otel odasına döndüğümde Jen'e karşı açık sözlü davrandım. Ona "Boo Boo" diye çağrılmaktan nefret ettiğimi, video oyunlarını, özellikle de Wii'yi sevmediğimi ve bu nedenle ayrılmamız gerektiğini söyledim.

Los Angeles'a döndüğümüzde, Macy ve ben tüm boş zamanlarımızı birlikte geçirmeye başladık. İlişkimizin sadece beşinci gününde ilk kavgamızı ettik. O gece yatak odasında barıştık. Çok güçlüydü. Kavgı ve barışma döngüsü.

Goril yapıştırıcı gibi yapıştırdık... şey... her şeyi. Başparmağınızı işaret parmağınıza güçlü bir GG ile yapıştırdığınızı düşünün. Aynen öyleydi. Ben ve Macy. Suyla aktive olan poliüretanla birbirine yapıştırılmış, ölümcül kimyasallar ve bir miktar acı olmadan parçalanması imkansız. Eğer Kulağa sağlıksız geliyor, çünkü .

Dokuz ay boyunca baba olacağımı düşündüm. Dokuz ay boyunca bebek kıyafetleri, oyuncaklar ve mobilyalar için alışveriş yaptım. Dokuz ay dekorasyon, planlama, isim seçme ve ebeveyn olmakla ilgili korkularıyla yüzleşme ile geçti. Yerleşmekle, evet, bunu yapabilirim, baba olabilirim demekle geçen dokuz ay. Ve sonra bebeği gördüm, kanlı ve rahimden yeni çıkmış, benim çocuğumu. Gözyaşı döktüm.

Ve sonra Macy onun benim olmayabileceğini söyledi. Neden çocuk kollarıma gelene kadar bekledi bilmiyorum. Zalimliği arttırmak için mi? Yaşadığım şokun, hayal kırıklığının, öfkenin ezici ağırlığı altında ölebileceğimi düşündüm. Keder.

Bebeği ona uzattım, yatağının yanındaki sert koltuğa çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Bunun ne olduğunu biliyordum. Karma. Ne etkiysem onu biçiyordum. Kendimi adamam gerekirken flört etmekten düpedüz aldatmaya kadar geçmişte kadınlarla yaptığım patavatsızlıkların ağırlığını hissediyordum. Bunu hak etmişim. Dünyaya ne verdiysem on katını geri aldım. Ben değildim

Bir baba. Arkamda bir dizi başarısız ilişki bırakmış, kimsenin ihtiyaç duymadığı bir adamdım. Belki de bu yüzden Macy'ye yardım etmeyi kabul ettim.

bana yapılan. Parama ihtiyacı vardı. En azından birinin bana bir şey için ihtiyacı vardı.

Ama iyileştim. Değiştim. Hayatıma devam ettim. Şimdi, beni aramayı, bana güvenmeyi ve benden para istemeyi bırakmasını istiyorum. Bunların hepsi çok sağlıksız olmaya başladı. Bu yüzden dün gece benden beş bin istediğinde, "Sanırım" dedim.

, self. .

Bunu iyice düşünmeliyim, yapmam gereken bu. Net bir çıkış planı geliştirmeliyim, paralarımı onun ceplerinden kusursuz bir şekilde boşaltmalıyım.

Macy'den kaçışımı planlarken bahçeyi sistematik olarak temizlemeye, dikenli bitkileri bir bir sökmeye devam ediyorum. Çok geçmeden, kalça hizasına kadar büyümeyi başarmış ve tohuma dönüşme sürecinde olan büyük, kötü bir canavarla baş başa kalıyorum. Dikenleri iki başparmak uzunluğunda. Kazığa oturtulması ciddi kan sızıntısına ve acıya neden olur. Bu emici gitmeli. Kökün etrafını kazıyorum, hayal ettiğimden daha derine indiğini görünce cesaretim kırılıyor.

Korg gelip bir kokluyor. Keşke pençelerini de bu çabaya katsaydı, ama sadece ben ona yapma dediğimde kazıyor ve her zaman Bahçede. Neyse ki açıktaki kökün dikenini yok, bu yüzden sıkıca tutup çekiyorum. Ağırlığımı verdim, daha fazla toprak gevşetmek için bitkiyi bir o yana bir bu yana oynattım. Son bir hamleyle bir şey serbest . Kendi gücümün verdiği ivmeyle sırtüstü yuvarlanıyorum, elimde devasa bir ot, sanki ödüllü bir eyalet fuarı girişiymiş gibi.

Korg yüzümü çabucak hallediyor, önce alnımı sonra yanaklarımı yalıyor ve sonra da ağızma veriyor.

"Korg! Hayır!" Yan dönüyorum ve elimin tersiyle siliyorum. Kirli toprak yüzüme bulaşıyor. Muhtemelen bir kömür madencisine benziyorum. Ama ödülüm dikkatimi dağıtıyor. Otun tamamı, kökleri ve her şeyiyle birlikte cömert bir toprak parçası, elimde gevşekçe asılı duruyor.

Toprağın bu kadar ödüllendirici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Annem çocukken hiç oynamama izin vermezdi. Mikroplar, tenyalar ve karıncalar hakkında bir şeyler. O izin verdi

Patates kutuları son kullanma tarihlerinin üzerinden on yıl geçtikten sonra rafta durur, ama parkta oynadıktan sonra tırnaklarımın altında kirle içeri girersem, doğrudan sabun ve fırça ile lavaboya giderdim.

Ayağa kalktım ve büyük kötü canavarı çıkarttığım çıkartma yığınının üzerine attım.

çalıların arasına girip ellerimi kalçalarımaya dayayarak işimi gözden geçiriyorum.

Gevşek

Siyah toprak yığınları bahçenin her yerini kaplıyor, mikroplarla ve sonunda atacağım tohumları besleyecek besinlerle dolu, her küçük Biraz yağmur ve biraz da şansın yardımıyla tomurcuklanan bir bitkiye dönüşme sözü. Her biri taze başlangıçlar.

Bu, sanal toplantıdan sonra sanal toplantı için dizüstü bilgisayarımın önünde oturmaktan çok daha iyi.

İşimden memnun bir şekilde küreği ve eldivenleri kulübeye geri koyuyorum ve Korg'u yanıma çağırıyorum. Birlikte mutfağa gidiyoruz. Ona yeni bir kase soğuk su dolduruyorum ve sonra duşa giriyorum. Doğum günü kıyafetimi giymiştim ki

Telefon çalıyor.

Cassie'nin adını görüyorum ve telefonumla havlumu almak için el yordamıyla ilerliyorum. Çıplak mesajlaşmak uygunsuz geliyor. Havluyu belime dolayarak telefonu yukarı kaydırıyorum ve Cassie'nin mesajını okuyorum.

Bugün 5K'ya ulaştık. Mesajında şöyle yazıyor.

Tuvaletin kapağını indiriyorum ve porselen tahtıma tünüyorum. Donuk, beyaz fayanslar banyoyu çevreliyor. Kirli, küflenmiş harç, bir balyozla acısına son vermem için bana yalvarıyor. Cassie'nin mesajına hayret etmekle o kadar meşgulüm ki dikkatimi veremiyorum.

İlk kez lojistik dışında bir nedenle bana mesaj atıyor. Belli ki onunla kutlama yapmamı istiyor, ben de dikkatlice "Sorun değil" yazıyorum. Cevabıma bir an bakıyorum ve bunun aptalca olduğuna karar veriyorum. Onun yerine büyük kelimelerimi kullanmaya karar : **Bu harika.**

Bu da iyi değil. Ben de karar : **Ciddi misin?**

Bu, onu mesaj atmaya edecek bir soru.

Evet, Cassie mesaj atıyor. **Kusura bakmayın. Daha fazla randevuyu canlı yayınlamamız gerekebilir.**

Instagram ahtapotuna bayıldı.

Ahtapotumuz, doğru.

Cassie: <smiley emoji>

Kırmızı sümüksü solucanın hakkında ne düşünüyorlar? Konuşmayı devam ettirmeye çalışıyorum.

Cassie: <barfing emoji>

Birkaç satır yukarı kaydırıyorum ve Cassie'nin daha fazla canlı yayın hakkındaki yorumunu değerlendiriyorum. Umarım takvimlerimizde resmi olarak işaretlemediğimiz bu haftaki "randevumuzu" kastetmiyordur. Şansımı denemeye karar veriyorum.

Araştırma seansımız ikimizin arasında kalmalı, meraklı gözler olmamalı. Perili evimi öğrenmek , tur için para ödemeleri .

Yazmayı bitirdiğimde, tekrar okuyorum ve gönder tuşuna basıyorum. Noktalar bir dakika boyunca telefonumda dönüp duruyor. **Kesinlikle**, sonunda cevap veriyor.

Bir kelimeyi yazması neden bu kadar uzun sürdü? Yine de güçlü bir kelime, kararlı, kesin. Canlı yayın yok. İkimiz de aynı fikirdeyiz.

Cuma günü zaman ayırırım, diye mesaj atıyor.

Zaman yaratabiliyor musun? Ne tür bir büyü bu? Nadir orman bitkilerinden oluşan bir kazan mı gerektiriyor?

Cassie: <gülme emoji>

Semenderin gözü ve cırcır böceğinin kalbi, diye ekliyor.

Cırcır böceklerinin kalbi mi var?

Elbette. Öyle olmalı, diye cevaplıyor.

Eminim çok küçüklerdir.

Bir sivrisineğin kalbinden

daha büyük. Ben: <zihin üfleme emoji> Nokta, nokta, nokta. Nokta, nokta, nokta.

Sanırım hala benim . **Ketçap ve hardalla birlikte dört saat sipariş etmek istiyorum.**

Dört mü? Cassie hemen cevap verir.

Çok mu az?

Beni ne kadar kızdırdığına bağlı.

Telefonuma gülümsüyorum. Şaka yapan bir Cassie, mutlu bir Cassie'dir. Ve tek istediğim de bu.

Sadece biraz sinir bozucu olacağım, diye cevap yazıyorum.

Cassie: **O zaman nasıl gittiğine bakarız. Altıda benim evimde mi? Yemeğe ihtiyacım olacak.**

Ben de öyle.

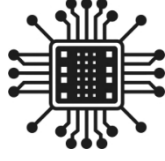
Mükemmel, Cassie cevap veriyor. **DoorDash'e gidelim. Güzel**, mesaj atıyorum.

Misafirlerimi nasıl memnun edeceğimi bilirim. Bunu yanlış . Ne demek istediğinizi anlıyorum. Hey, beni istatistiklerden haberdar et.

Olur, Cassie cevap verir.

Başka nokta yok. Burada bitiriyoruz. Havlumu bırakıyorum ve kirden arınmak için duşa giriyorum.

Cuma yeterince erken gelemez.

Çarşamba günü, daha da ötesine geçmem gerektiği aklıma geldi. Cassie tarihe bayılır. Bu onun sevgi dillerinden biri.

Charleston Tarih Vakfı'numarasını buldum ve aradım. Kimse cevap vermiyor, ben de onlara sokağımdaki evlerin tarihi hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğimi belirten bir mesaj bırakıyorum ve soruyorum nasıl yapabileceğimi düşündüm. Sonra ofisime gidip e-postalarımı göz gezdiriyorum.

On iki buçukta kapı zili çaldı. Korg watchdog moduna ve Ben ona *sakin* olmasını söyleyene kadar havlıyor, *sadece UPS elemanı*. "UPS" deyince kulakları . Bunun ödül anlamına geldiğini biliyor. gibi, paketimin üzerinde iki köpek kemiği var. Ön verandadan kutuyu alıyorum, kemikleri Korg'a atıyorum ve ofisime geri dönüyorum.

Amazon'a sipariş vermedim, bu da paketin işle ilgili olması gerektiği anlamına geliyor. Haklıyım. Bir tarafı erkek sabunu ile dolu. IronForge'un ki diğer tarafta. Sonraki on beş dakikayı koklama testi yaparak geçiriyorum ve IronForge'un sunduklarından yeterince etkilendiğime karar veriyorum. IronForge'un kokular daha keskin, daha cesur, daha az *ormanda bir hafta geçirdim* ve daha çok *çıplak ellerimle metal şekill*.

Telefonum çaldığında ortaklarıma bir rapor vermek üzere dizüstü bilgisayarımın başına geçiyorum. Numarayı tanımıyorum, bu yüzden iş sesimi kullanıyorum.

Charleston Tarih Vakfı'ndan bir bayan. Bana bir arşivleri olduğunu ve istediğim zaman bakabileceğimi söyledi. Zamanım var ama ofise girmeme izin vermek zorunda çünkü hepsi gönüllü ve sekretere para ödeyecek durumları yok ve ondan başka kimsede anahtar yok çünkü bugünlerde insanlara güvenilmiyor. Ona artık özgür olduğumu söyledim.

Yarım saat sonra benimle orada buluşmayı kabul etmeden önce bir süre mırıldandı.

Ofisi beş dakikadan daha kısa bir mesafede olduğu için, iki dilim kepekli tostun arasına jambon ve peynir koyarak zaman öldürüyorum. Mutfak sanatımın tadını çıkarmak için oturmadan önce bir avuç kraker alıyorum.

Arşivde ne arayacağımdan emin değilim. Umarım, Charleston'ın tarihi ile Benton Sokağı'nın geçmişinden parçalar göze çarpar

bana bakıp *Cassie'nin bunu sonsuz derecede büyüleyici bulacağını* söyledi. Tarihi yapılara karşı özel bir ilgisi var - onları kim inşa etti, içinde kimler yaşadı, orada neler oldu. Ayrıca tarihini tanıdığım herkesten daha iyi biliyor.

Chicago Tarih Müzesi'ne gittiğimizde, sanki müze için çalışıyormuş gibi rastgele bilgiler paylaştı. Büyük 1871 Chicago Yangını sergisinde bana detayları öğretti.

"Pankartları bile okumuyorsun," dedim. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Son sınıf Amerikan Tarihi dersim için bu konuda bir ödev yazmıştım."

Saat beş olduğunda ayaklarımız yer sucuğu gibi hissediyor ve bacaklarımız çığlık atıyordu

ve ağır kesici Pinot Noir kadehleri için. O gün şehir, tükürüp tükürmeyeceğine karar veremeyen alçak, nem yüklü bulutlarla fırtınalıydı.

Yağmur ya da kar, tipik bir Chicago Aralık ayı. Noel'den önceki hafta sonunu ailemle geçirmek için Charleston'dan yola çıkmıştık. Cassie'ye verdiğim Noel hediyesinin bir parçası da Chicago'nun en iyi tarihi yerlerini gezmekti.

onunla müzeler. İkinci bölüm daha sonra gelecekti.

"L" ile mahalleme döndük. Deri montumun yanına sokuldu, vücudu benimkinin yanında rahat ve sıcak hissediyordu. Tarihle ilgileniyormuş gibi yaptığım için bana teşekkür ettiğinde, parmağımı çenesinin altına dayadım, yüzünü kendime doğru kaldırdım ve koyu kahverengisinin tadını çıkardım. Ona numara yapmadığımı söylemeden önce gözlerime baktı. Onun sevdiği her şeyi ben de seviyordum ve sonra dudaklarımı onunkilere bastırarak otuz saniye boyunca kendimi onun yumuşaklığına bıraktım.

Ayrıldığımızda, karşımızda plastik bir baş örtüsü takmış ve elinde bir baston tutan yaşlı bir kadın bize kaşlarını çatarak baktı. Cassie'nin kalçasına uzanan elime yüzünü buruşturarak, "Halkın içindeyiz," dedi. Yeterince makul. Nerede olduğumu unutmuştum. Cassie kolumun altındayken bunu yapmak yeterince .

Trenden inip çocukluğumun geçtiği eve doğru altı blok yürürken onu orada tuttum. Bulutlar, yanaklarımıza ve alnımıza yağan küçük topaklar halindeki karın üzerine yerleşmişti. Verandalardaki ve saçaklardaki Noel ışıkları erken gelen karanlıkta eğlence sağlıyordu.

Eve döndüğümüzde annem akşam yemeğini çoktan hazırlamıştı. Babam oğluya vakit geçirmek için her zamanki gezintilerine ara vermişti, yine de neredeyse yokluğunu dileyecektim. Annem onun aldatmasına katlanıyordu ama bu konuda doğal değildi.

Babamın yanında kaskatı kesildi, sesi sertleşti ve çifte anlamlarla yüklü kısa cümlelerle konuştu.

İkisi de merhametli bir şekilde yattıklarında, babam alt kattaki yatak odasında, annem de üst kattaki ana süitte, Cassie ve ben ateşin önünde oturduk. oturma odasında ikinci kadeh Pinot Noir'ımızı içiyorduk. Ayaklarım ve bacaklarım yeterince uyuşmuştu ama geri kalan her yerim odunları yalayan alevler kadar sıcaktı.

"Neden kaldığını anlamıyorum," diye fısıldadı Cassie, sanki annem odunlukta saklanıp bizi dinliyor olabilirmiş gibi, ki bu gayet mümkündü.

Omzumun üzerinden baktım, yemek odasını kontrol ettim ve annem büyüklüğünde gölgeler . Temiz olduğumuzdan oldukça emindim.

"Karışık bir durum," diye cevap verdim. Cassie kaşlarını çatı.

"O yalnız. Ailesi gitmiş. Kız kardeşi Seattle'a taşındı. Yat kulübündeki bayanlar grubu dışında dışarı çıkmıyor ve eve gelir gelmez hepsinin sahtekar olduğundan şikayet eder."

Cassie bardağının uzun sapını parmaklıyor, pembe tırnakları ateş ışığında . Kolumun hemen altında bana daha da sokuldu. Yarı saydam turuncu ve kırmızı alevleri düşünürken omzunu okşadım.

bir şekilde, gizemli bir kimya olayıyla, bizi sıcak tutuyordu.

Cassie, "Onun aldatmasına neden katlandığını hâlâ anlamıyorum," dedi.

Daha önce verdiğimden daha iyi bir cevabım yoktu, bu yüzden ateşi incelemeye devam ettim, her alevin sadece bir milisaniye sonra kaybolmak üzere sıçrarken geçiciliğini düşündüm.

"Neden hile yapıyor?" Cassie sordu.

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "İşte milyon dolarlık soru bu." "Bilmen gerekir. Onun ayak izlerini takip ettin."

Kaslarım gerildi. Cassie'ye baktığımda bana baktığını gördüm, yüz hatlarında güvensizlik ifade eden bir sertlik vardı.

"Ben babam değilim," dedim.

"Ama sen kız arkadaşlarını aldattın."

Cassie'den uzaklaştım, sadece dönüp ona doğru odaklanmasını sağlayacak kadar. "Babam büyürken büyükbabam kayıptı. Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Kendisi. Kendi "mutlu" tanımını yarattı. Ama onu tatmin edecek bir mutluluk bulduğunu hiç sanmıyorum. Hâlâ arıyor. Mutluluğu bir kadında bulacak ve sonra mutluluğu bayatlayacak. O zaman da bir sonrakine ."

"Bu yüzden mi aldattın?"

Çenemi sıktım. Endişe kaşlarımı içe doğru çekti. Geçmişimin Cassie'yi şimdiki zamanda güvensiz yapmasından nefret ediyordum. En kötüsü, ona verecek bir cevabım yoktu. Derinlere inebilir, baba oğul gibi diyebilirdim. Ya da daha doğru bir gerçeği, sadece aptal bir çocuk olduğumu söyleyebilirdim. Ama her iki açıklama da onu tekrar, bu sefer onu aldatabileceğim korkusunu yatıştırır mıydı?

"Bencillik ettim," dedim. "Ve duyarsızdım. Ve çoğunlukla sadece aptaldım."

Cassie kadehine, şarabının derinliklerine baktı. Gördüğü şey onu tatmin etmemişti, çünkü bana tekrar baktığında yüz hatlarında hâlâ belli belirsiz bir güvensizlik vardı.

Şöminenin solundaki kitaplığa doğru yürüdüm ve İkinci hediyesini sakladığı kitabı. Kare kutuyu kanepeye geri götürürken Cassie bana dikkatle baktı.

"Bu ne?" dedi ona uzattığımda. "Noel hediyenizin geri kalanı."

"Hediyen hala ağacımın altında."

Elimi iki elinin üzerine koydum, vücudumu göğüslerimiz paralel olacak şekilde açtım ve sonra başımı eğerek gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirdim. "Seni asla aldatmam Cassie." Cassie sabit bakışlarım altında gözlerini kırıştırırken derin bir sessizlik cümlemi noktaladı. Derin bir nefes aldı. "Ben istiyorum ki

Sana inanıyorum, ama ben-"

Elimi onun elinin etrafında sıktım. "Seni seviyorum." Göğsü çöktü ve yanakları gevşedi.

Bu üç kelimeyi ilk kez söylüyordum.

Doğu halısına baktı, karmaşık desenini inceledi. Benim Kelimeler ona çarptı ve dengesini bozdu. İstedğim etki bu değildi.

"Um." Ellerini ve kutuyu benimkilerden kaydırdı. "Sanırım bunu açmalıyım?" Sesi mesafeli geliyordu.

"Cassie." Ellerimle boynunun her iki yanını kavradım, başparmaklarım yanaklarını sabitledi. "Bana güvenebilirsiniz."

Hafif bir gülümseme yüzünü ısıttı.

"Cevap vermen için sana baskı yapmıyorum," diye ekledim. "Sadece senin hakkında ne hissettiğimi bilmeni istedim. Bizim hakkımızda."

Başını salladı. "Tamam."

Ellerimi bıraktım ve dizlerimiz aynı hizaya gelene kadar ona yaklaştım. Kutuyu kucağına koydu ve çocuksu Noel Baba'yı yırtmaya başladı.

Claus kâğıdı, annemin bulabildiğim en iyi ambalaj kâğıdı. Paketi açtığında, elmas işlemeli haç ateş ışığında parlıyordu.

Cassie'nin nefesi kesildi. "Bu gerçek mi?"

Kıkırdadım. "Evet. Bu gerçekten bir haç kolye."

"Elmaslar. Onlar gerçek mi?"

"Tabii ki."

Cassie kolyeyi yavaşça kaldırdı ve ısıltılı inceledi. "Bunu yapmak zorunda değildin Luke."

"Biliyorum. Ben istedim."

Kolyeyi elinde dinlendirdi, başı titriyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Zincirin iki ucunun birleştiği yeri parmakladım ve sonra kolyeyi Cassie'nin elinden alıp kopçasını açtım.

"Alabilir miyim?"

Başıyla onayladı. Zinciri boynuna doladım, kollarımla onu sardım, bedenim ona doğru eğildi ve kopçanın her iki tarafını körlemesine bulup birbirine tutturdum. Sonra saçlarını dikkatlice serbest bıraktım ve zinciri haça değene kadar parmağımınla takip ettim.

Kolyeye uzandı ama onun yerine benim elimi tuttu. "Bu çok güzel." "Çok güzelsin," diye fısıldadım. Elimi boynundan yukarıya, saçlarına doğru çektim.

yanağımı okşadı, başını hafifçe eğdi ve derin bir öpücük için eğildi. Elleri göğsümü buldu, gömleğimin üst düğmesi kolayca çözüldü. Minderlerin üzerine indik, göğsü benimkine doğru hızla inip kalkıyordu.

Elim gömleğinin altındaki teni keşfederken Cassie çekildi. "Korkarım annen izliyor," diye fısıldadı.

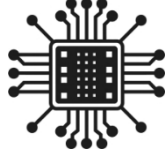
Dudaklarını tekrar yakaladım, yakınlığın tadını çıkarırken gülümsedim. "Muhtemelen öyledir," diye mırıldandım.

"Ayrıca." Cassie başının altındaki döşeme sıkıştırarak arkasına yaslandı. "Ben de seni seviyorum."

Havai fişekler göğsümü aydınlattı ve spreyleri kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı indi. Birbirimize burun buruna baktık, yüzümdeki gülümseme o kadar büyüktü ki herhangi bir palyaço seçmesinde başarılı olabilirdim. Cassie kıkırdadı.

"Hadi yukarı çıkalım," diye fısıldadım.

Kabul etti ve gıcırdayan merdivenleri parmak uçlarımızda çıktık, arzumuzu misafir yatak odasına , evi uyandırmayacak kadar evcilleştirdik.

Charleston Tarih Vakfı'na yaptığım gezi olumlu sonuçlar verdi. Eve birkaç eski gazete makalesi fotokopisi, beş sayfa not ve evim demeye karar verdiğim mahalleye dair yeni bir takdirle dönüyorum.

Daha fazla iş yapmak için çok geç olduğunu kendime söyledim; bu da gecenin geri kalanında topladığım tarih parçalarını Cassie'nin tur rehberinin başlangıçta okuyabileceği tutarlı bir konuşma haline getirmek için zamanım olduğu anlamına geliyor

Tur.

Saat on civarı, annem ofisimin kapısını çaldı. Bulaşık deterjanı ödünç alması . Ona bir dolara mal olacağını söyledim ve benimle alay etti. Elini burnunun önünde salladı ve kapıyı kapatıp beni rahat bırakmadan önce Korg'un pis koktuğunu söyledi.

Gece yarısı, son La Croix içkimi içiyorum ve uyuyan Korg'u ayak parmağımla dürtüyorum. Korg halsizce başını kaldırıyor, gözlerine yeni yaşlar doluyor ve ayağa kalkıyor.

Korg'u işini yapması için dışarı çıkarıyorum ve sonra ikimiz de yatak odama gidiyoruz. Rahatlatıcı bir gece uykusu bekliyorum ama üç saat sonra bedensiz inleme sesleriyle kan ter içinde uyanıyorum. O/o/o birkaç gündür sessizdi. Ya öyle ya da ben diğer dünyadan gelen seslerle uyuyordum.

Korg sızlanıyor ve tırmanmaya çalışıyor. Pençeleri karnıma, 1.80'lik bir mankenin 5 santimlik topukları gibi saplanıyor.

"Korg. Hayır. Beni acil servise göndereceksin."

Ürpertici inilti deva m ederken ona güven verici sunuyorum.

Köpeklerin insanlara bakması gerektiğini sanıyordum, tam tersi değil.

"En azından iblis kedi bu gece de cehennemin kapılarını kırmaya karar vermedi," diyorum Korg'un başının üstüne.

Ve işte böyle, kendime uğursuzluk getirdim. Kedigillere özgü keskin bir ses duyuyorum, tonu hem kederli hem de bölgesel, başlangıçta alçak, tepede yuvarlanıyor ve geri iniyor.

Evimin çevresinde el feneri sallayarak dolaşmak için pazen pijama pantolon giymeyi reddediyorum. Bunu daha önce de yaptım.

"Hadi yukarı çıkalım," diyorum köpeğime, duymayacağımı umarak Evin uzak köşesindeki misafir odasından yeraltı dünyasına. Haklıyım ve ikimiz de kısa sürede uykuya dalıyoruz.

Ertesi sabah, Moany Marony'nin iç yüzünü öğrenmeye kararlıydım. Kilerdeki ilan panomdan kartviziti aldım.

Bir tanesi bana bu evi satan adama ait. Karttaki numara sekreterine gidiyor. Konunun acil olup olmadığını sorduğunda, ona evet diyorum, bir musallat var ve hayaletin dost canlısı mı yoksa ruhumu çalmaya mı geldiğini bilmem gerekiyor. Sesi yeterince endişeli geliyor, ben de ona hikayemi ve patronuyla olan ilişkiyi anlatıyorum.

"Bunu yapmam gerektiğinden emin değilim," diye fısıldıyor telefona, "ama onun aldıracağını sanmıyorum."

"Kovulmanı istemiyorum," diyorum.

"Oh," diye gülüyor. "Eğer kovulursam, bu size karısının numarasını verdiğim için olmayacak."

Ona baltayı almak için ne yapması gerektiğini sormuyorum. biraz meraklı. Karısının numarasını not aldım ve sekreterle telefonu kapattıktan sonra hemen onu aradım.

"Ben Janice," diyor hattın diğer ucundan bir ses.

"Merhaba, Janice. Bu Luke. Luke Curtis. Benton Sokağı'ndaki evinizi satın aldım."

"Evet! Luke." Sesinin yüksek tınısı tanıdığını gösteriyor. "Seni kapanıştan hatırlıyorum. Evi beğendin mi?"

Kollarımı kavuşturup ofis sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Evet, evet. Çoğunlukla." "Oh hayır."

Boğazımı temizliyorum. "Küçük bir şey var-"

"Betsy."

", kim?"

"Betsy karıştırıyor, değil mi?" "Um."

"Dur tahmin edeyim. Geceleri sesler duyuyorsunuz. Dolabınızın kapağı kendi kendine açılıyor."

Boştaki elimle gözlerimi kapatıyorum. "Evinin perili olduğunu biliyordun ve yine de bana mı sattın?"

"Burası eski bir ev. Bölgeyle uyumlu." "Zillow'da bundan bahsedebilir miydin?"

"Evi satın alır mıydınız?"

Gözlerimi ovuşturuyorum ve eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Belki mi?"

"Betsy zararsızdır. Sadece Joey'i arıyor." "Joey kim? O da mı burada kalıyor?"

"Kocasını Joey. Yaşlı bir çifttiler. Joey kanserdi ve bakımevine yatırılmıştı. Betsy merdivenlerden düşüp boynunu kırana kadar onun bakıcısıydı."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. Birkaç sonra "Koptu mu?" diyebildim.

"Sanırım bunu daha nazikçe söyleyebilirdim. Boynu *kırıldı* ve anında öldü."

Az önce duyduklarımı sindirmeye çalışıyorum. Boynu titreyen bir büyükanne koridorunda dolaşıyor. Bu. Sadece. Harika. Halıma kaşlarımı çatıyorum. "Bunu biliyorsun?" diye soruyorum.

"New York'tan paranormal araştırmacılar getirdik. Gerçekten tatlı bir çift. Kadın ölümlere sorular sorarken adam gözlerini bağlıyor ve gürültü önleyici kulaklık takıyor. Ölüler onunla konuşuyor, o da mesajı iletiyor."

"Ölü" kelimesini duyunca ürperiyorum.

"Betsy çok konuşkandı. Joey'e ilacını getirmesi gerektiğini söyledi. Sürekli tekrarlayıp durdu." "Sana nasıl öldüğünü söyledi mi?"

"Hayır. Öldüğünü bilmiyor. Evi aldığımızda, gerçek Emlakçı eski sahiplerden birinin öldüğünü söyledi ve bize ölüm şeklini anlattı."

"Ve yine de evi satın aldınız?"

"O hâlâ buralarda olduğunu bilmiyorduk."

"dolaşmamasını nasıl sağlayabilirim, bir fikrin var mı? Uykumu bölüyor ve köpeğimi bir puding yığınınna dönüştürüyor."

"Paranormal araştırmacılar ona Joey'nin uykusunda huzur öldüğünü söylediler, bunun onu tatmin edeceğini ve ölüme son yolculuğunu yapmasına yardımcı olacağını umuyorlardı, ama Betsy inatçı bir kadın."

"Harika."

"Yine de kötü bir kiracı değil. Tuvaletleri tıkamıyor, çamaşır odasını basmıyor ya da kirli tabaklarını ortalıkta bırakmıyor."

"O da kira ödemiyor," diyorum.

"Hayır, ama çoğunlukla sizi yalnız bırakacaktır."

"Peki ya kedi? Onun da boynu kırıldı mı?"

"Hımm," dedi Janice beceriksizce. "Kedi hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Bedensiz bir kedinin kutsal olmayan miyavlamalarını duyup duruyorum."

"Oh..." Janet duraklar. "...canım."

Bu ses hoşuma gitmedi. Devam etmesini bekliyorum.

"Evde vefat eden bir kedimiz vardı. Veteriner muhtemelen kalp rahatsızlığı olduğunu söyledi. Ama Lou Lou'nun hayaletini hiç duymadık."

"Dur tahmin edeyim. Bileğinize bağlı, çok sevdiğiniz bir kediymiş. Ve şimdi sen gittiğine göre, seni özölüyor."

"Bunu teyit edemem. Umarım Lou Lou buralarda değildir. Köpeğim Charlie'nin yanına gitmek için gökkuşağı köprüsünü geçtiğini sanıyordum."

"Sanırım binlerce ölü örümceğin takılmak için dehlize inmiş."

"İsterseniz size paranormal araştırmacıların adını verebilirim."

Ölü bir kedinin hayaleti beni Betsy'nin Joey ve ağrı kesici ilaçları hakkında inlemesinden çok daha az korkutuyor. Ama hayalet hayalettir ve yine de tüylerimi ürpertiyor.

"Hayır. değil," diyorum. "Ben sadece... Bir rahip çağırırım."

Janice'in nefesi kesilir. "Betsy'nin şeytan çıkarılmasına ihtiyacı yok. Sadece anlaşılmasına ihtiyacı var."

"Bunu görecekiz," diyorum, çenem gergin. Acaba Betsy'yi vergilerimde bakmakla yükümlü olduğum kişi olarak gösterebilir miyim? "Her neyse, bilgi için teşekkürler. En azından deli olmadığımı biliyorum."

"Hiç de değil. Evle ilgili başka sorularınız olursa bana söyleyin. Bahçe aletlerimizi sizin için kulübeye bıraktık. Burada, dairesinde onlara ihtiyacımız yok."

"Onları buldum. Teşekkürler."

"O eski evi özöluyoruz. Ona iyi bakın."

"Tabii ki." İki hafta içinde müteahhitlerin balyozlarla tüm mutfığa bahsetmiyorum. Betsy'nin nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Joey'nin ecza dolabını çöp kutusuna attığımda. Umarım lambalarımı ve Funko Pops'larımı devirmez.

Vedalaştık ve kapattım. Korg köşede horluyor, bir poltergeist ile yaşadığımızın farkında değil.

Burada gördüğüm tek olumlu şey, evimin Cassie'nin hayalet turunda bir durak haline gelmiş olması. Eminim bu onu mutlu edecektir. Ve eğer o , ben de takım için bir tane almaktan mutluyum.

Sanırım.

Umarım Betsy ve Lou Lou da mutludur, böylece bu gece biraz uyuyabilirim.

Chapter 17

Luke

Elimde bir şişe şarapla Cassie'nin ofisinin zilini çalıyorum. Kalbim bir kırıcı gibi çarpıyor, soğukkanlılığımı korumaya ve çaresizliğimi belli etmemeye kararlıyım. Sabırlıydım, centilmendim (lansmanına sinsice girdiğim kısım hariç), canlı yayınlara ve herkesin önünde aşağılanmaya razıydım. Bu gece, nihayet Cassie tamamen benim olacak. Bu iki şekilde olabilir: 1) Kendimi tutarım ya da 2) Kendimi kaybederim ve Cassie'ye ayrıldığımız geceden beri söylemek istediğim her şeyi ağzımdan kaçırırım.

Heyecanımı yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Saniyeler sonra Cassie kilidi açıp beni içeri aldı.

Gözlerini hemen şarap şişesine dikeyor ve kaşlarını çatıyor. "Umarım pahalı değildir."

"On dolar. Senin için daha fazla para harcamayacağım." Bunun bir şaka olması gerekiyordu, ama kötü oldu.

"Güzel," diye yanıtlıyor Cassie. Alınmış gibi görünmüyor. "Zaten sana yeterince borcum var."

Şişeyi aldı ve beni dairesine götürdü.

Stüdyosu sıcak ve davetkâr, modern tasarım ve rustik şıklıkla harmanlanmış biraz boho tarzı. (İç mimarımdan çok şey öğrendim.) O şarabı kasap bloğu adasına koydu ve beni yanına çağırdı. Bar taburelerinden birine kayıyorum ve ellerimi tezgâhın üzerinde birleştiriyorum.

"Önce yemek konusunda karar verelim" diyor.

Papa Macaroni's'ten pizza konusunda anlaştık, benim için Sonsuz Şölen, onun için de jambon ve soğan.

Her şeyi telefonuna girdikten sonra, "Otuz dakika içinde burada olur," diyor. "Harika. O zamana kadar bir şeyler içelim mi?" Şarap şişesinin boynunu tutuyorum. "Sadece biraz," diyor. "İçkiyi azaltmaya çalışıyorum." "Akıllıca. Bunun yerine su içmeliyiz."

Cassie arkasını döner ve çekmecelerinden birini karıştırır, ki sesinden anlaşıldığı kadarıyla aşırı doludur. Bir çift maşa ve bir spatulayla mücadele ediyor ve sonunda çekmeceyi kalçasıyla iterek kapatmayı başarıyor.

"Geçirdiğim haftadan sonra biraz şarabı hak ettim." Tirbuşonu elime tutuşturdu ve ben de işe koyuldum.

Dolu bardaklarla merdivenin yanındaki küçük yemek masasına gidip oturuyoruz. Cassie dizüstü bilgisayarını önüne çekiyor ve tuşlara tıklamaya başlıyor.

"Komşularınızdan dokuz e-posta aldım," diyor. "Hiçbirini okuma şansım olmadı."

Cassie patron modunda. Çenesi sabit, gözleri ekranın mavi ışıltısıyla parlıyor ve gözyaşı çukurları belirgin.

"Dün gece ne kadar uyudun?" Ben sordum.

Omuz silkiyor, gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Dört mü, beş mi?"

"Saatler mi?"

"Dakikalar."

Çenem düştü. "Bütün gece çalıştın mı?" "Öğleden sonra biraz kestirdim."

"Bu gece bunu yapacak enerjin olduğuna emin misin?"

Bana bakıyor. Dizüstü bilgisayarının tuşları sustu. "Neden?"

Şarap kadehini ona yaklaşıtıyorum.

Bir an şarabı düşünüyor, derin bir nefes alıyor ve sonra kadehi alıp bir yudum içiyor. Ve sonra bir yudum daha.

"Whoah." Ellerimi dur işareti gibi kaldırdım. "Rahat olsan iyi ." "Ben iyiyim," diyor ve bilgisayarına yeniden odaklanıyor.

Dizüstü bilgisayar geniş bir açı yapana kadar ekranını çekiştiriyorum.

"Cassie. Sanırım çok çalışıyor olabilirsin."

Bana bakıyor, bu sefer sadece sağ omzunu silkiyor.

"Neden bir dakika dinlenmiyorsun?" diyorum. "Şu e-postalara birazdan bakabiliriz."

"Araştırmama yardım etmek için buradasın."

Onun yorumunun kırmasına izin vermedim. Hala bunu bir randevuya dönüştürmeye kararlıyım.

"Ve aslında..." Herhangi bir yoksunluk semptomunu tetiklememek için dizüstü bilgisayarını tutup yavaşça kenara itiyorum. "Ben zaten biraz araştırma yaptım. Sana göstereyim."

Arka cebimden telefonumu çıkarıp Pages uygulamasına tıklıyorum. Yazdığım konuşma "ForCassie" adlı bir belgede. Açıyorum ve telefonumu ona veriyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor temkinli bir şekilde. "Oku şunu."

Sözlerimi yutarken gözlerinin sağa sola hareket edişini izliyorum. Yorgun yüz hatlarında bir gülümseme beliriyor. Kaydırdıkça daha da genişliyor.

İşi bittiğinde "Bu harika," diyor. "Tüm bu bilgileri nereden buldun?"

Ona Charleston Tarih Vakfı'na yaptığım geziyi, biraz huysuz gönüllüyle karşılaşmamı, saatlerce çalışmamı ve kaynak materyalleri derlememi anlattım.

Cassie sandalyesinde geriye düştü, kasları gevşedi. Bu gece onu ilk kez rahatlamış görüyordum. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," diyorum. "Ama hepsi bu değil."

Ona Janice'le olan konuşmamı, hayaletimle ilgili detayları anlattım, Betsy ve kedi Lou Lou'nun hayaleti olduğu varsayılan kişi. İşaret üzerine Cassie'nin kedisi masaya atlar ve kabarık kuyruğunu baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak tembelce Cassie'ye doğru yürür.

Kediye sokulduktan sonra "Bu Pudge," diyor.

"Gel pisi pisi." Sallanan işaret parmağımla kediye ikna etmeye çalışıyorum.

Cassie kıkırdıyor. "Tam bir köpek insanısın."

"Kedileri sevdiğimi biliyorsun. Sadece onlar beni her zaman sevmiyor."

Pudge bir-sekiz yapıp parmağımı kokluyor. Tatmin olmuş bir şekilde yanaklarıyla beni dürtmeye devam ediyor. Kendimi onun kişisel masözü gibi hissediyorum.

Cassie şaşırmış bir ifadeyle, "Sanırım senden hoşlanıyor," diyor.

"Fırlatma planlarınız nasıl gidiyor?" Pudge ikimizi de tersleyip masadan atladıktan sonra soruyorum.

Cassie arkasına yaslanıyor ve iki eliyle yüzünü kapatıyor. Yüzü yeniden görüldüğünde "Güzel," diyor. Kollarını iki yana açıyor ve esniyor. "Salı günü her şey hazır olacak. Salı günü her şey hazır."

Atlanta ve Tampa. Dün bütün günümü TikTok videoları hazırlayarak geçirdim. Otuz tane." İnliyor. "TikTok'tan nefret ediyorum."

"Bu bütün gününü mü aldı?"

"Dudak senkronizasyonunda iyi değilim. Ayrıca hazırlanmam gerekiyordu.

İzin veremezdim

İnsanlar beni böyle görüyor." Büyük bir jestle kendini bana sunuyor.

Yüz ifadem bozuldu.

"Ne?" diye soruyor.

"Bu gezegendeki kadınların yüzde doksan dokuzu senin gibi görünmek için ölürdü." Cassie başının tepesinde yaptığı saçlarıyla muhteşem görünüyor ve bu topuz yüksek elmacık kemiklerini vurguluyor.

Cassie, "Eğer bana benzemek için ölselerdi, sadece çürümüş cesetler olurlardı," diyor.

Kahkahayı patlatıyorum. "Bu karanlık bir aldı. Sanırım buna gelişi deniyor. Yani kelimesi kelimesine almamalısın."

"Resmen öğütülmüş kimyon gibi kokuyorum," diyor, "iki gündür duş almadım."

"Bana asılıyor musun?"

"Dana enchilada gibi kokmak istiyorsan, tabii ki."

Kulağımın üstünü kaşıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama duş almak isteseydin yemeğimizi tek başıma sabırla beklerdim."

Cassie gözlerini kaçırdı. "Gerçekten kokuyor muyum?"

Başımı hararetle sallıyorum. "Hayır, hiç de değil. Ama çukurların için endişeleniyorsan, kısa bir duş her türlü mucizeyi yaratır."

Burnunu koltuk altına sokuyor. Ayrı geçirdiğimiz onca yıldan sonra hâlâ benim yanımda rahat hissediyor. Bu iyiye işaret.

"Biliyorsun. Aslında. Seni bu konuda ikna edebilirim," diyor. "Yemeğin parası zaten ödendi ve onlara zili çalmalarını söyleyen bir not bıraktım."

Başımı salladım. "Ben ve Pudge bu zamanı birbirimizi daha iyi tanımak için kullanacağız." Pudge niyetimden habersiz kanepenin arkasında oturuyor.

"Sadece beş dakika sürer. Ya da on."

"Orada uyuya kalma. Seni uyandırmak için içeri girmeyeceğim." "Uyumasan iyi olur."

Üstünü değiştirmek için çatı katına çıkıyor ve bir çift eşofman ve bir havluyla aşağı iniyor. Kanepeye çöktüm ve zorla

Pudge kucağımda. Birkaç dakika sürtünmeme katlandı ve

Sonra pençelerini açıp kışını yüzüme vuruyor. ve onu uzaklaştırdım.

Cassie'nin on dakikası on beş dakikaya dönüştü. Kapı zili çalıyor ve pizzayı almak için ofise doğru ilerliyorum. Onu mümkün olduğunca uzun süre dizüstü bilgisayarından uzak tutmak için kutuları sehпасının üzerine koyuyorum. Bu şekilde kanepede rahatça yemek yiyebilir ve iş, canlı yayınlar, istatistikler ve lansmanlar hakkında konuşmaktan kaçınabiliriz.

Şarap kadehlerimizi sehpaaya taşıyorum, birkaç tabak ve peçete alıyorum. Koltuğa geri yerleşmeden önce Cassie'nin Bluetooth hoparlörüne bakıyorum ve başarıyla bağlanıyorum. Taylor Swift çalma listeme tıklıyorum Spotify'da, sonra oturup bekliyorum.

Birkaç dakika sonra Cassie kanepeye yerleşti ve ıslak saçlarını taramaya başladı. Topaklar yüzünü çerçevesiyor ve omuzlarında dinleniyor. Gri bir joggers ve ona uygun fermuarlı bir sweatshirt giymişti ama fermuarı belindeki bir çizgi teni ortaya çıkaran dar sarı bir bluz ortaya çıkardı. Gözlerimin bir an orada kalmasına izin verdim.

Cassie bütün gün bir şey yememiş gibi pizzaya daldı, ki yemediğini tahmin ediyorum. Biz çıkarken, bir proje üzerinde yoğun bir şekilde çalışırken sık sık yemek yemeyi unutturdu.

Üçüncü dilimden sonra "Bu harika," diyor. "Papa Mac pizzadan anlıyor."

Cassie başını sallar.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Cassie cömert bir ısırik almadan önce "Çok fazla," diyor.

Açıkçası daha önce onun kokusunu alamıyordum ama şimdi alabiliyorum, okyanus kokusuyla karışık yumuşak bir pudra kokusu. Gülümsüyorum. Old Spice deodorant kullanmayı bırakmamış. Palmiye Ağaçlı Fiji.

"Neden sırtıyorsun?" Cassie diyor ki. "Hiçbir şey.

Sadece yemek yiyorum."

"Sana güvenmemi istiyorsan, bana yalan söylemeyi bırakmalısın."

Yüzüm alçalıyor ve vücut ısım birkaç derece düşüyor. Cassie kolumu kaydırıyor ve gülüyor. "Yakaladım seni." Beni işaret ediyor.

Sıcaklık 98,6 Fahrenheit'a döner, belki biraz daha yüksek olabilir.

"İyiymi," diyorum ve kalp atış hızımın dengelenmesine vermek için yüzümü kapatıyorum.

Cassie dördüncü dilimini de bitirdikten sonra şarap bardağını boşaltıyor ve ayağa kalkıp mutfak adasındaki açık şişeyi alıyor. Onu kanepeye geri getiriyor ve bardağını yeniden doldurmayı teklif ediyor.

"Hayır," diyorum, "Yeterince içtim."

Omuz silkiyor. "Sen ." Sonra ince kadehini kadar dolduruyor. Şarabın bir kısmı kadehinden kaçıp spor ayakkabılarının üzerine düşüyor.

Cömert bir yudum aldıktan sonra, tadına bakarken yaslanıyor. Taylor Bluetooth hoparlörden şarkı söylerken sessizce oturuyoruz.

"Taylor Swift'i sevmiyorsun bile," diyor Cassie.

"Senin sevdiklerini seviyorum."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Onun sesinden nefret ediyorsun."

"Nefret güçlü bir kelime. Sadece sesinin on yaşında bir çocuk gibi çıktığını düşünüyorum." "Tuhaf müzik zevklerin var."

"Aerosmith klasiktir."

Cassie iğrenç bir yüz ifadesi takınıyor, sonra başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatıyor ve şarap kadehini kalbine yaklaştırıyor. Yine sessizlik içinde oturuyoruz.

Şarkı daha yavaş bir ritimle *Masum*'a geçiyor.

"Dans etmek ister misin?" diye sordum.

Cassie başını kaldırıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Dans mı? Seninle mi?"

baktım. "Betsy ya da Lou Lou'nun beni buraya kadar takip ettiğini sanmıyorum, yani evet."

Cassie dudaklarının bir köşesini kaldırıyor. "Senin bir pislik olmayabileceğine daha yeni karar verdim."

"Gururum mu okşandı?"

"Tamam. Dans edeceğim." Ayağa kalktı, şarap kadehi hâlâ elindeydi. "Yine de onu yere bırakmalısın."

Bardağa bakıyor. "Oh." Bardağı sehpanın üzerine koyuyor ve biraz sallanarak bana doğru yürüyor. Zaten çok fazla içmişti. Her zaman hafiftir.

Belki de onu tekrar oturtmalı, ona biraz kahve demlemeli ve bu geceyi sonlandırmalıyım. Taylor Swift'in tekrar tekrar söylediği "Yaptığın şey değilsin" sözleri beni cesaretlendiriyor. Ben eskiden olduğum kişi değilim. Ben yaptığım şey değilim. Umarım Cassie o.

"Bunu uzun zamandır yapmamıştım," diyor Cassie. Kollarını iki yana açmış, demir atmış duruyor.

Ona gülümsüyorum. "Sana hatırlatırım." Sağ elini sol elimle kavırıyorum ve uzanıp onu kendime çekerek aramızda biraz ışık bırakıyorum.

Çekingen bir şekilde ileri geri sallanıyoruz, bedenlerimiz sekizinci sınıf dansındaymışız gibi kaskatı. Cassie dairesinin yanındaki bibloları odaklanıyor.

ıslak saçları yüzümden birkaç santim uzakta. Şampuanının kokusu narenciye notaları içeren odunsu bir lavanta. Temiz. Taze. Büyüleyici.

Şarkı ilerledikçe ikimiz de rahatlıyoruz, kalçalarımız daha akıcı hale geliyor, müziğin nazik dalgalarıyla birlikte kendi kendilerine hareket ediyorlar.

Cassie'nin gözleri sola kayıyor ve göğsümde duraklıyor. Derin bir nefes alıyor ve nefes verirken kaslarında kalan gerginliğin kaçtığını hissediyorum.

"Bu çok güzel," diyor. Gözlerini benimkilere dikeyor.

"Öyle," diyorum. Başımı eğerek yüzlerimiz arasındaki boşluğun bir kısmını kapatıyorum.

Gülümsediğimde gözlerime bakıyor ve hafifçe

gülümsüyor. "Araştırma yapıyor olmamız gerekiyordu," diyor.

"Bunu daha çok sevdim."

Cassie dudaklarını yalıyor ve sonra şakağını göğsüme dayıyor. Nefesim kesiliyor. Gözlerimi büyük pencereye, eskimiş tuğlaları ve çiçeklenme çizgileriyle yandaki binaya dikeyorum. Şarkı bitene kadar böyle kalıyoruz, ben zar zor nefes alabiliyorum, Cassie ellerimin altındaki sıcak şekerleme gibi.

Bir sonraki şarkının ritmi daha hızlı. Cassie başını kaldırıp suçlulukla bana bakıyor. Hissettiği içsel kargaşadan onu uzaklaştırmak için, kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyorum ve onu dizimin üzerine yatırmadan önce döndürüyorum. İşe yarıyor, gülüyor ve hissetmiş olabileceği şüphe ya da suçluluk duygusu gözlerinden siliniyor.

Onu tekrar ayağa kaldırdıktan sonra göğüs göğüse duruyoruz, hâlâ el ele tutuşuyoruz. Cassie'nin gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oluyor. Çenesini kaldırıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Eğer sana tekrar yakınlaşmama izin vereceksen, her şeyi bilmem gerek."

"Sana her şeyi anlattım."

"Hayır. Ayrıntılara ihtiyacım var. Nedenini bilmiyorum. Sadece Rose ile nasıl öpüştüğünü, sekreterini neden neredeyse öptüğünü bilmek istiyorum."

" ertesı günü sana e-postada her şeyi anlattım. Sen bana hayalet gibi davranıyordun, ben de... E-postayı aldın mı?"

Cassie başını sallar. ". Ama sildim. Bilmek istemedim. Şimdi sanırım istiyorum."

Ellerimi Cassie'nin kollarına doladım. "Emin misin?" Hatalarımı yeniden anlatma düşüncesi beni pek rahatlatmıyor. Cassie'nin daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyorum. Onu uzaklaştırabilecek mahrem detayları paylaşmak istemiyorum.

"Evet. Eminim," diyor.

Ama patavatsızlıklarımın detayları iyileşmesine yardımcı olacaksa, onu reddetmeyeceğim.

Ben de ona Rose'un o lanet tişörtle geldiği geceyi anlattım.

O ucuz şarap kutusuyla. Ona gitmesini nasıl söylemem gerektiğini. Bunun yerine onun ayrılığı hakkında uyuşmuş bir şekilde ağlamasına nasıl izin verdiğimi ve rahatsızlığımı ve çekingenliğimi nasıl içerek yok ettiğimi. "Atleti düştü ve sonra bazı kötü kararlar verdim."

Cassie ve ben şimdi kanepedeyiz. Şarabını bitirdi ve bardağı yeniden doldurmak için hareket etti.

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde. "İnan

Ben, rahatsız edici durumlardan kaçınmak için kendinizi unutana kadar içtiğinizde neler olabileceğini biliyorum."

Cassie elini şişenin boynuna dolayarak duraklıyor. Bir an beni inceliyor ve sonra şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum alıyor. Şişeyi bana uzatıyor ama ben başımı iki yana sallayıp iki elimi de havaya kaldırıyorum. Omuz silkiyor ve şişeyi yüksek sesle sehpanın üzerine bırakıyor.

"Bana diğer şıfırtıdan bahset. Yani sekreterden."

Ona flört ettiğimi, bunun zararsız bir eğlence olduğunu düşündüğümü, Jani'ye de para verdiğimde hissettiğim suçluluk duygusunu nasıl görmezden geldiğimi anlattım.

bir iltifat. Kendim için bahaneler uydurmuyorum. Ona sadece gerçekleri . Jani beni öpmeye çalıştı ve ben de onu kovdum.

"Cassie, beni aldattığını öğrendiğin gece, ben-"

Cassie koltuktan atlar. Kollarını ovuşturuyor. "Biraz üşüdüm. Battaniyeye ihtiyacın var mı?"

Doğruluyorum. "Hayır. Böyle iyiyim." "Hemen döneceğim."

Beni orada bırakıp boş televizyona bakıyor ve aklından neler geçtiğini merak ediyor. Ona ihtiyacı olanı verdim mi? Kanlı, tatsız detaylar. Hayatımın en kötü kararlarının oyunlarını.

Çatı katında saklanmasını ve bir daha aşağı inmemesini bekliyordum. Beş dakika sonra elinde yamalı bir yorganla döndü.

"Bu büyükanneminkilerden biri mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Ninem büyükannemin yorganlarının çoğunu aileye yükledi. Tavan arasında güvelerin onları yiyeceğinden korkuyordu."

"Muhtemelen haklıydı."

Cassie kanepeye yerleşiyor, ayaklarını aramızdaki mindere koyuyor ve battaniyeyi üzerlerine seriyor. Kolçağa yaslanıyor, vücudu kanepenin köşesine iyice sokuluyor.

"Nana'nın evini tamir ettin mi?" diye sordum.

Cassie başını sallar. "Henüz değil. Ama yapacağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Yapacağını biliyorum." Sertleşmiş yüz hatlarını yumuşatmaya çalışmak için bir gülümseme sunuyorum. Patron Cassie'yi seviyorum ama henüz dönmesini istemiyorum.

"Biz ayrıldıktan sonra kimseyle çıkamadım," diyor. Bana sabit bir şekilde bakıyor. "Başka bir hilekâra aşık olmaktan korkuyordum."

Boş şarap kadehime bakıyorum ve boğazımı temizliyorum. Belki de bir iki yudum daha içebilirim. Cassie'nin yanından uzanıp şişeyi alıyorum ve bardağımı dolduruyorum. "Ve sonra ıslak bir paçavrayla evlendim," diye devam ediyor Cassie. "Michael harika bir ama birlikte sıkıcıydık. Bir kıvılcım yoktu. Güvenli hissettiriyordu. Ders kitabı gibi. Ama bu bir hataydı."

"Özür dilerim."

Cassie elini alnına bastırır. "Özür dilemek bunu düzeltmez."

"Biliyorum. Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sadece deniyorum-"

"Durun. Bu kadar yeter. Daha fazlasını duymak istemiyorum. Sadece müziği miyiz?"

"Elbette."

Ama Cassie'ye ayrıldıktan sonra kendimi işime verdiğimi, bazen kendi yatağında yalnız uyumaya dayanamadığım için ofiste uyuduğumu anlatmayı tercih ederim. En çok da Cassie'ye Macy'yle yaşadığım tüm o karmaşayı, Macy'yle her gün nasıl kavga ettiğimizi, nasıl perişan olduğumu, ama kendime bağlanabileceğimi kanıtlamak için kaldığımı, Macy'nin çocuğunun benim olduğuna inandığımı, o küçük kalp atışına, iki eli ve iki ayağı olan küçük çocuğa aşık olduğumu anlatmak istiyorum. Ve Gabe'in benden olmadığını öğrendiğimdeki o ezici darbe. Beni nasıl ikiye böldüğünü, yaptığım her yanlışını nasıl ortaya çıkardığını ve her yalanın kefareti nasıl ödettiğini. Aylarca nasıl yas tuttuğumu ve sonunda diğer taraftan nasıl çıktığımı. Değişmiş bir adam. Benim olduğum adam
Şimdi.

Ama Cassie benim bölünmüş kalbime hazır değil. Onun uğraşması gereken kendi kalbi var, benim sebep olduğum bölünme. Özür dilemenin geçmişi düzeltmeyeceğini biliyorum ama belki bunu söylemeye devam edersem bana inanır.

"Cassie."

Şöyle bir baktım. Battaniyesinin altına sarılmış, yan yatmış uyurken battaniyeyi boynuna tutuyor. Huzurlu yüz ifadesinde öfke belirtisi yok. Nazikçe nefes alıp verişini izliyor, parmaklarını gözlerimle takip ediyorum, Ellerimi onun nemli, lavanta kokulu saçlarında gezdirdiğimi hayal ama burada oturup sonsuza dek ona bakamam. Gitme vaktim geldi.

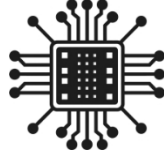
Onu uyandırmak yerine bir not yazmaya karar verdim. Mutfığa giriyorum ve bir kalem ve kağıt bulana kadar sessizce çekmeceleri açıp kapatıyorum.

Uyuyakaldın ve seni uyandırmak istemedim. İyi uykular, uykucu. Yarın sana mesaj atarım.

Notu adaya bırakıyorum ve sonra dönüp kanepeye doğru yürüyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Rüyasında beni mi yoksa bir oda dolusu tüylü kediye mi görüyor? Pofuduk kediler üzerine bahse giriyorum.

Yorgan beline kadar düşmüştü. Eğilip bağını tutuyorum ve omuzlarına kadar çekiyorum. Kıpırdıyor. Gözlerini açıyor.

"Hey, uykucu," diye fısıldıyorum.

Cassie

Luke üzerimde geziniyor, model özellikleri gerçekliğe meydan okuyor. Hiç kimse

bu kadar yakışıklı olamaz. Düşük ışık yanaklarının çukurlarına gölgeler düşürüyor, kahverengi gözlerinin yoğunluğunu derinleştiriyor, elmacık kemiklerine ve mükemmel yontulmuş çenesine vurgular yapıyor. Bilmiyorum, belki de şaraptandır, ama onu hiç bu kadar açık ve savunmasız görmemiştim.

Boynuna uzanıyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. Hiç direnmiyor, aramızdaki mesafeyi isteyerek kapatıyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ve kanım ısınıyor, kalbim onu kollarıma, parmaklarıma ve ayak parmaklarıma ucuna kadar pompalıyor. Luke'un öpücükleri her zaman çözülmemi neden , ama bu "çözülme"yi yeniden tanımlıyor.

Kendimi dik tutuyorum ve Luke yarattığım boşluğa oturuyor. Altımızdaki zemin düşecekmiş gibi birbirimizi kavırıyoruz ama sonra Luke çekiliyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Çakırkeyifsin," diyor.

Sarhoşluk seviyemi değerlendiriyorum. Evet, beynim dönüyor, neşeli bir balerin gibi pervasızca dönüyor ama bunun alkolden mi yoksa Luke'un dudaklarından mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Umurumda da değil. "Hayır, değilim." Sesim kısık çıkıyor.

"Aklın başında değil," diyor Luke. "Gitmeliyim."

O ayağa kalktığı anda, yerçekimi bana ağır bir şekilde baskı yapıyor. Bedenim havada süzülme"yi bırakıyor ve kafa karıştırıcı bir gümbürtüyle kanepeye düşüyor. "Gitme" diyebildim sadece.

Luke beni alnımdan öpüyor. "Biraz uyu, Cassie." Ve sonra kapıdan çıktı.

Chapter 18

Cassie

Gözlerimi açtığım anda irkildim. Yatağımdayım. Buraya sürünerek geldiğimi hatırlamıyorum ama Luke'la yaptığım öpüşme seansını yeterince hatırlıyorum ve bana ne olduğunu merak ediyorum.

Yuvarlanıyorum ve inliyorum. Güneş ışığı bu saatte binanın ön tarafına düşüyor, yatak odamın penceresi doğrudan saldırının dışında kalıyor. Yine de beyaz yorganımdan yansıyan parlaklık gözlerime fazla geliyor. Sadece iki kadeh şaraptan sonra nasıl akşamdan kalma ? Her zaman hafif biri idim, ama şimdi on katı oldu.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladığımda başım dönüyor. Beynimin içinde içinde bir düzine akvaryum balığı olan bir akvaryum var. Kan şakaklarıma hücum ederken kalbimin gümbürtüsünü hissediyorum, her pompa görüşümü yalpalıyor. Ardından ağrı geliyor, eşit aralıklarla ön loblarıma yayılıyor.

Pudge yatağa atlıyor ve kucağıma tünüyor. Birlikte boy aynamdaki yansımalarımıza bakıyoruz. Luke'un beni böyle görmediğine seviniyorum, bulanık ağzım, yanağımdaki yastık izleri ve az önce yıldırım çarpmış gibi görünen saçlarımla.

"Neden şarap içmeme izin verdin?" Pudge'ın kulaklarının arkasını kaşırken soruyorum. Burnunu kaldırıyor ve ben de çenesinin altını kaşıyorum. "Gerçekten mi? Luke'u evime almaya karar verdiğim anda tek başımdaydım. Daire mi? Sen böyle misin?"

Pudge cıvıldıyor ve sonra kucağımdan atlıyor. Sanırım onu doğru şekilde okşamıyordum.

Dün kendimi işe kaptırmaya çalıştım, Luke'un buraya geleceğini düşünmemeye çalıştım, internet izleyicisi olmadan tek başıma onunla olma ihtimalinin midemde yarattığı heyecanı fark etmemeye çalıştım. Şarap bir can simidiydi, duygu dalgalarına karşı bir şamandıra

Eşikten geçtiği anda üzerime çöken, bir yanımlı onu affetmek isterken, diğer yanımlı asla unutmak, asla affetmek istemiyordu. Ve işe yaradı. Şarap beni rahatlatmış, dengeledi, Rose'la karşılaşmasının ayrıntılarını anlatırken öfke dalgalarıyla karışan çekim dalgalarını tamponladı. Ne yazık ki çok işe yaradı.

Onunla dans ettim mi? Beni kollarına almasına, kalçalarımızın birlikte sallanmasına izin mi verdim? Ve sonra yüzünü kendime doğru çekti. Hamlemi yaptım ve o karşı konulmaz dudaklarını öptüm.

Avuç içlerimi yatağa sabitleyip mide bulantısı dalgasının geçmesini bekliyorum, Luke'u öptüğüm anı değil ama bu düşüncenin uyandırdığı duygu dalgası. Ve evet, akşamdan kalma. O hâlâ gerçek.

Midemin yerinde kalacağına ikna olmuş bir şekilde yatağımdan kalkıyor ve korkuluklara tutunarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Kahve, su, duş. İhtiyacım olan şey bu. Biraz kahve, bol su ve uzun bir duş.

Keurig'geçip taze bir yerleştiriyorum, yeterli su olduğundan emin oluyorum ve kahveyi koymak için bir kupa alıyorum. Tuvalet'e doğru giderken

buzdolabından bir bardağa su doldururken gözlerim mikrodalgaya takılıyor. Saat 11:30 olmuş bile. Hiç bu kadar geç uyumam.

Bir elimde taze bir bardak su, diğerinde sıcak bir fincan kahve ile adanın etrafını dolaşıp bir bar taburesine oturuyorum. Kasap tezgahının üzerinde üzerinde mor yazılar olan bir kağıt parçası duruyor. Aldım ve okudum. Luke'tan gelmiş. Dün gece sessizce gidecek ve benim uyumama izin verecekti.

Nota gülümsedim. Luke çok çaballıyor. Değiştiğini kanıtlamak istiyor. Güvende olduğunu. Buna inandığımdan hâlâ emin değilim. Bana değişmediğine dair bir kanıt sunarsa kendi çıkarlarım doğrultusunda hareket edeceğimden de emin değilim. Dün geceki karşılaşmamızdan sonra, belki de aptal bir kız olabilirim. Belki bu sefer onu değiştirebilirim, oysa gerçek şu ki, ona karşı koyamıyorum.

Gülümsemem kararlı bir kaş çatmaya dönüşüyor. Ben o kız olamam. Eğer verirse

Beni aldatma günlerinin bitmediğine dair herhangi bir belirti olursa, yani *herhangi bir* belirti olursa, ben yokum. Eğlence zamanı bitti.

Luke'un notunu buruşturup çöp kutusuna doğru fırlatıyorum. Duvardan sekip ahşap zemine düşüyor. Kahvemi yudumlarken ona bakıyorum.

Birbirimizin hayatına yeniden girdiğimizden beri tam bir beyefendi oldu. Bunu bir kenara yaz. Hayatıma el zorla girdiğinden beri. Bunu unutamam. Yoksa unutabilir miyim? İnliyorum. Ses kafatasımda yankılanıyor ve acı seviyemi yükseltiyor.

Gerçekten biraz Tylenol kullanabilirim ama bunun için hareket etmem gerekiyor ve henüz buna hazır değilim. Bu yüzden oturup bir şeyler yudumluyorum ve keşke telefonum yanımda olsaydı diyorum. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, muhtemelen kanepede, Luke'un pazılarını sanki beşinci boyuta geçecekmiş, bir kez daha benden uzaklaşacakmış, son bir umutsuz öpücük için ona sarılmak zorundaymışım gibi tuttuğum kanepede.

Aklımı başıma toplamak için avucumun içiyle alınma birkaç kez vuruyorum. Bu da ağrıyı artırıyor. İhtiyacım var Biraz Tylenol. Onun yerine kasap bloğuna yığıldım.

Telefonum odanın öbür ucunda, kanepemin yanında çalışıyor. Bir adrenalin atışı

başımı kaldırmama ve oturma odasına doğru yürümeyi düşünmeme izin veriyor. Çabucak geçiyor ve onun yerine kahvemden son bir yudum alıyorum.

Telefonum tekrar çalışıyor. Ve yine. Çöp kutusunun yanındaki buruşuk nota bakıyorum. Muhtemelen Luke'tur. Muhtemelen hâlâ hayatta olduğumu bilmek istiyordur.

Tezgahı kaldırıcı olarak kullanıyorum ve kendimi bar taburesinden itiyorum. Telefonum üzerindeydi. Onu alıp tabureye geri dönüyorum ve Tylenol şişesine doğru ilerliyorum. İki kapsül ekstra güçlü Asetaminofen'in verdiği güçle telefonumu uyandırıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Günaydın, uykucu. Şarap

içtiğine pişman mısın?

<gülme emoji>

Hiçbir şeyden pişman değilim, yazıyorum. Göndermeden önce mesaja bakıyorum. Hem yalan hem gerçek. Şaraptan pişmanım ama o sarhoş edici öpücüklerden pişman mıyım?

Utanmış bir emoji ekleyip gönder tuşuna basıyorum.

Luke başka bir utanmış emoji ile yanıt veriyor. Hemen ekliyor, "**Başın nasıl?**

Vidalanmış ve çalışıyor, diyorum.

Sanırım benimkini dün gece senin evinde unuttum, diye cevap veriyor Luke başka bir utanmış emoji ile.

Ben: **Bu talihsiz bir durum. Umarım ekstralarınız vardır.**

Luke: Hayır. Etrafta fazladan kafa yok. Ama modelleme kilim var. İşe yarar mı?

Umarım öyledir çünkü Pudge dün gece burnunu kemirdi.

Luke: <korkmuş emoji>

Telefonuma bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Hey, Luke devam ediyor ve beni kötü şakamı sürdürme yükünden kurtarıyor. **Eğer kendini iyi hissediyorsan, şakamızı bitirmek ister misin diye merak ettim.**

Bu gece araştırma mı?

Araştırmamıza hiç başlamadık, diyorum.

Heh. Doğru.

Nokta, nokta, nokta.

Seni arayabilir miyim? Luke sorar.

Elbette.

Telefonum çaldı. "Ağzın burada, evimdeyken nasıl konuşuyorsun?" Cevap veriyorum.

"Bu biraz ürkütücü olmaya başladı," diyor Luke.

"Akşamdan kalmalığımı suçluyorum."

Luke kıkırdıyor. "Demek akşamdan kalmasın."

"İki kadeh şarap içtim. Yani, evet."

"Her zaman hafif sıklet."

"Dün gece sen gitmeden önce biraz kafam iyiydi ve biraz karakterime aykırı davranmış olabilirim. Özür dilerim."

Luke bir an sessiz kalıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Olası Benton Street turunuz için araştırmamızı tamamlama fırsatımızı mahvettiğinizi düşünürsek, evime gelip o e-postaları komando gibi incelemeye ne dersiniz?"

Boğazımdan bir kahkaha kaçıyor. Başımı ağrıtıyor. "Ah. Beni güldürme."

"Komiklik yapmıyorum."

"Komando olmanın ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

"Askeri anlamda özel bir saldırı düzenlemek anlamına geliyor." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Elbette öyle."

Yüzümü ovuyorum ve sonra tırnağımı tezgâha vuruyorum. "İç çamaşırı giyeceğine söz verirsen gelebilirim."

"Kesinlikle iç çamaşırı giyeceğim." "Tanrıya şükür."

"Bu öğleden sonra gelebileceğini düşünüyordum. Folly Adası'nın arkasındaki bataklıklarda kanoya , eve döneriz, yemek yaparız, e-postalarımızı okuruz, Betsy ile takılırız, onun iniltilerini dinleriz."

Dirseklerimi tezgâha dayayıp onlara yaslanıyorum. "Anlattığın şey bir randevuya benziyor."

"Aslında bir gecelik. Betsy sadece geceleri inliyor ve senin de onu duymanı istiyorum. Araştırma amaçlı. Merak etmeyin. Ayrı yatak odaları. Fazladan beş tane var. İstedığınızı seçebilirsiniz. Komiklik yok."

"Ve sen iç çamaşırı giyeceksin?"

"Kano yaparken hariç. Bu durumda, her şeyimi koyabileceğim file keseli bir mayo giyeceğim-"

"TMI!"

"-Anahtarlar. Ne söyleyeceğimi sanıyordun?"

Luke'un sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Gülümsemem yüzüme yapışmış durumda, Luke'un mayo içinde çıplak göğüslü olduğu düşüncesi beni orada tutuyor. Onun evinde bir geceyi kaldırabileceğimden emin değilim. Kendime güvenebileceğimden emin değilim.

"Çok erken olmadığına emin misin?"

"Ne için çok erken?" diye sordum.

"Bir gecelik. Unutma, senin bir pislik olmayabileceğine daha yeni karar verdim."

Luke gülüyor. "Komik bir şey yok." Ses tonu ciddileşiyor. "Ciddiyim. Betsy ziyaret edene kadar ayakta kalacağız ve sonra ayrı odalarımıza gideceğiz."

Alnımı tezgâha koyuyorum.

"Sizin bile arada bir molaya ihtiyacınız oluyor," diyor.

Bethany ve ben geçen hafta çok çalıştık. Önümüzdeki hafta için TikTok videolarım taslak halinde, yayınlamamı bekliyor. Radyo Segmentler planlandı. Her şey planlandı. Beklemekten başka yapacak bir şey kalmadı.

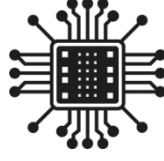
Belki de bir molaya ihtiyacım var.

Tylenol baş ağrımı geçirmeye başladı bile. Bol bol su içer ve duşta bir saat beklersem, muhtemelen kendime döneceğim - hayaletli olabilecek süslü bir evde mini bir tatile dayanabilecek stres yüklü benliğime.

"Beni pişman etme," diyorum.

"Pişman etmeyeceğim."

Bir zaman belirledik, vedalaştık ve ben arka arkaya iki bardak su içtim.

Luke'un garaj yoluna giriyorum ve Korg dilini sallayarak arabama doğru koşuyor. Luke da peşinden.

"Korg, buraya gel," diye .

Luke'un funda grisi tişörtü onu özellikle erkeksi gösteriyor, göğsünü doğru yerlerden sarıyor ve altın rengi kollarını ortaya çıkarıyor. Korg'a eliyle işaret ederken damarları patlıyor ve kasları esniyor.

Kapımı açtığımda, Korg bana doğru kıpırdanıyor, coşkulu merhabası birkaç baş okşamasını garanti ediyor.

"Korg!" Luke yaklaşıyor ve bir yandan kapımın üstünü tutarken diğer eliyle de başarısız bir şekilde köpeği yakalamaya çalışıyor.

"O iyi," diyorum. Korg coşkuyla kuyruğunu sallıyor.

Arabadan çıkarken çakıl taşları ayaklarımın altında çıtırdıyor. Luke kapıyı kapatıyor.

kapıyı arkamdan . Yolcu kapısını açtım, arka koltuktan çantamı aldım ve eve doğru yola çıktım.

Arka verandaya çıkan merdivenlerden çıkıyoruz ve beni çamurluğa götürüyor.

"Peki, bu kano macerası hakkında..." Diyorum ki. "Bir kaya kadar iyi yüzdüğümün farkında mısın?"

Mutfakta durakladı ve dikkatini bana vermek için döndü. "Güvenlik önlemleri alınacaktır. Ayrıca kalp masajı sertifikam da var."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Eğlenceli olacak. Güven bana."

"Kalp masajı mı?"

"Hayır. Kano." "Oh."

Yaklaştı ve koluma dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama kendini durdurdu. Gözlerimiz buluşuyor ve ben kızarıyorum. Yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum.

"Benimle güvendesin," diyor.

Birden fazla şekilde, umuyorum. İnanmak istiyorum.

"Üst katta beş yatak odası var. En beğendiğinizi seçebilirsiniz. Sana yataklı olanı seçmeni öneririm."

Gülüyorum. "Çok fazla yatak odası var." "Biraz aşırı, değil mi?"

"Yani, burada yalnız yaşıyorsun..."

"Betsy ile."

"Evet, Betsy ile."

Luke kalçasını adaya dayıyor ve elini tezgâhın üzerine koyuyor. "Onu cehenneme, yeraltı dünyasına ya da öbür dünyaya götürebileceğimi umuyorum. Burada olmayan bir yere."

"O zaman tüm boş odalarınızı ne yapacaksınız?"

Tezgahtaki bir çipi karıştırıyor ve yere bakıyor. "Onları çocuklarla doldurmak gibi çılgınca bir fikrim var."

"Beş çocuk mu?" Bu sayı ve çocuk istediğini itiraf beni şok etti. Biz çıkarken, asla baba olmamak konusunda kararlıydı.

"On mu? İkiye mi?" Bana bakıyor ve sırtıyor. "Bugünlerde çocuklar çok şımarık. Kendilerine ait bir odaları olması gerektiğini düşünüyorlar."

"Sanırım gri cevherinizin incelenmesi gerekiyor. Hiçbir modern kadın on çocuk doğuramaz."

Omuz silkiyor.

"Tamam. Sanırım gidip odamı seçeceğim. Yataklı olanı." "Islanmaya hazır ol."

"O suya girmeyeceğim. Bakacağım ama ." "Neden girmeyeceksin?"

"Timsahlar."

"Buraya taşındığımdan beri tek bir timsah bile görmedim."

"Pusuda bekliyorlar."

Luke güler. "Peki. Sen bilirsin. Gerçekten. Mayonu giy ve buraya geri dön ki gidebilelim."

Geniş merdivenlerden çıkıyorum ve kafamı her kapıdan içeri sokuyorum. Yatağın olduğu yere gel. İçinde pelüş bir yorgan ve dört kabarık yastıkla süslenmiş çift kişilik bir yatak, bir şifonyer, eski sarı perdeler ve başka hiçbir şey yok. Luke'un bu evi alırken ne düşündüğünden emin değilim. On iki kişilik bir aile için yeterince büyük olduğu kesin. Bir kişilik bir aile içinse çok büyük.

Birkaç dakika sonra, her şeyi içinde tutan turuncu bir tek parça -tutacak fazla bir şey yok- ve uyluğumun ortasına denk gelen büyük boy beyaz bir düğme ile mütevazı bir şekilde giyinmiş olarak mutfığa yeniden giriyorum.

"Hazır mısın?" Luke bana bir su şişesi uzatıyor. "Getir bakalım."

Ön dişlerini alt dudağına değdiriyor ve ılık çalıyor. "Korg. Gel oğlum." Korg mutfak masasının altındaki yerinden kalkıp Luke'un yanına koşuyor.

"Korg geliyor mu?"

"Bayılıyor."

Hızlıca Luke'un SUV'una ulaştık ve Folly Adası'na on beş dakikalık yolculuk için kemerlerimizi bağladık.

"Todd'un nehirde bir evi var. İstedğim zaman kanolarını ödünç almama izin veriyor," diyor Luke Benton Caddesi'nden dönerken.

"Ya onları kullanıyorsa?"

"Hafta sonu için şehir dışında. Biz iyiyiz."

Luke ve ben yolun geri kalanında iş konuşuyoruz. MatchAI istatistikleri, trendler, tahminler. Todd'un garaj yoluna girdiğimizde, "Hafta sonu boyunca iş konuşmak yok." dedim.

Luke bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten. Biraz ara verebilirim."

Belli belirsiz gülümsüyor. "Biliyorum." Şakağına vuruyor. "Çılgınlığının yöntemi var."

"Bu kesinlikle delilik," diyorum onu dürterek.

Todd'un evi, birinci katta garajı, ikinci katta büyük pencereleri ve üçüncü katta iki sürgülü verandası olan, tamamı siyah panjurlu beyaz tahta ve çıta dış cephe kaplamasıyla donatılmış, kazıklar üzerine inşa edilmiş etkileyici bir modern şaheserdir. İyi mülk, bataklığın ve dolambaçlı gelgit derelerinin nefes kesici manzarasına sahiptir ve evin fiyatını şüphesiz milyon dolar aralığına çıkarır.

Arabadan inip Todd'un arazisinin kenarına doğru yürüyoruz ve burada metal bir iskeleyi takip ederek kare bir güverteye çıkıyoruz. Kanolar yan tarafa yerleştirilmiş. Yanlarında ahşap bir açık hava saklama kutusu duruyor. Luke kutuyu açıyor ve iki can yeleği çıkarıyor, küçük olanı bana veriyor ve büyük kırmızı olanı kendine saklıyor.

"Sen de mi can yeleği giyiyorsun?" diye sordum. "Her zaman."

"Yüzme takımındaydın."

"Önce güvenlik," diyor. "Eğer bayılırsam, Korg'un beni sudan çıkaracağına güvenemem. Denerdi ama ben iki yüz kilo ağırlığındayım, yani..."

İki yüz kilo kas.

Ben mayomu giyerken o gri mavi, kısa kollu bir mayo ile deðiřtirdi. Hayal kırıklığına uğradım. O kasları çalışırken görmek isterdim.

Luke kanoları askıdan indirirken ben de kollarımı can yeleğinden geçirip tokalarını sıkıyorum. İkisi de güvertede otururken, rengimi seçmeme izin verdi. Ben limon yeşilini seçiyorum, o da bana çift uçlu bir kürek verdi. Kanomu suya indiriyor ve ayağıyla rıhtıma sabitliyor.

"Önce sen," diyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Sana yardım edeceğim." Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum, teni tenime değıyor. "Düşmeme izin verme," diyorum bir ayağımı sallanan tekneye koyarken. Ben dengemi bulurken bulanık suda dalgalar oluşuyor.

Güverte tahtalarını tutuyorum.

Luke elimi bırakıyor ve kalçalarımı sabitliyor, onun gücü sağ bacağımı sallamak için ihtiyacım olan güvenliği ve güveni sağlıyor. ama ben koltuğuma inene kadar beni destekliyor, sonra bana bir kürek uzatıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Kalçalarım onun yerde yanıyor, enerji imzası hücrelerime kazınıyor.

"Evet, ben iyiyim." Birden fazla şekilde.

Luke kanosuna binerken ben de etrafıma bakıyorum. Nehir boyunca uzanan rıhtımların uzunluğu tuzlu bataklığın genişliğine bağılı olarak değışiyor. Todd'un ki acı su, çamur ve kord otları arasında birkaç metre uzanıyor. Yemyeşil otlar sonbaharın ilk günlerinin ılık havasında hâlâ renklerini koruyor. Yakında yapraklar altın kahverengisine dönecek. Kışın, saplarından koparak bir ayrışma örtüsü oluşturacak ve bataklık hayvanlarına yiyecek sağlayacak küçük detritus parçalarına ayrılacaklar.

Şimdilik, canlı yeşilin ve bataklığın kokusunun tadını çıkarıyorum.

Bazı insanlar çürük yumurta gibi kötü kokar. Kokuya alışkınım. Ama nadiren Artık Charleston'ın tadını çıkarmak için zaman ayıramıyorum. Para kazanmaya çalışmakla çok meşgulüm.

İç çekiyorum ve küreğimin ortasını tutuyorum.

Luke, içinde yüzdüğümüz geniş dereyi işaret ederek, "Burası nehre doğru dümdüz bir yol," diyor. "Ama biz o tarafa gitmiyoruz."

"Tabii ki." Gülüyorum.

"Daha iyi bir yol biliyorum."

"Önce sen."

Bir kayıkta kürek çekmek zor olmamalı, ancak tüm kayıgımı dengesini bozmadan sol ve sağ kanadım arasında nasıl geçiş yapacağımı bulmak beş dakikamı alıyor. Luke ve Korg sabırla bekliyorlar, Luke beceriksizliğime kıkırdıyor ve cesaretlendirici sözler söyleyip yardımcı oluyor. İpuçları, Korg Luke'un kayığının ön tarafına tünemiş, dili dışarıda ve gözlerinde bu çılgın kadın ne yapıyor diyen bir bakış.

Rahat bir ritme girdiğimde Luke beni dolambaçlı gelgit dereleri boyunca yönlendiriyor ve ayak uydurduğumdan emin olmak için sık sık omzunun üzerinden kontrol ediyor. Küreklerimiz suyun içinde kayarken, rüzgâr kordon otlarını hışırdatırken ve uzaktan leylek sesleri gelirken ikimiz de sessiziz.

Tişört Luke'un göğsünü ve sırtını gizliyor olabilir ama yine de kanosunu sakın sularda zahmetsizce çekerken pazularının ve ön kollarının tadını çıkarabiliyorum sular. Cildi şimdiden güneşi yansıtan ve kaslarının hatlarını belirginleştiren bir ter parlaklığı kazanmış.

Ben de hissediyorum; suyun direncinden sırtımdaki gerginliği, yüzümdeki ve kollarımdaki ter buğusunu. Sık otların esintiyi engellediği suyun üzerinde güneş daha parlak ve sıcak geliyor.

Dere sonunda açık suya dökülüyor. Daha güçlü bir akıntı kayığıma baskı yapıyor ve buna karşı koymak için kürek çekişimi ayarlamam gerekiyor.

"Biraz akıntıya karşı gideceğiz," diyor Luke omzunun üzerinden. "Sorun değil," diye yalan söylüyorum. Kollarım neredeyse tükendi. Neyse ki Luke çabucak

nehirin karşı tarafındaki başka bir gelgit deresine doğru manevra yapıyor. Kollarıma işbirliği yapmalarını emrederken onu takip edecek kadar uzun süre akıntıyla mücadele etmeyi başarıyorum.

Korg çimlerdeki bir şeye havlıyor. Köpeğin işi kolay. Tek yapması gereken orada oturmak. Ama kürek çektikçe beynim gevşiyor, her geçişte Bıçağımın suda ilerleyişi, ruhuma her şeyin olduğunu söyleyen nazik, güven verici bir vuruş gibi. Her şey yoluna girecek. Bu kadar olduğumu fark etmemiştim. Luke hakkında, evet, ama daha çok iş hakkında. Son resmi dinlenme günümü hatırlamıyorum. Elbette kiliseye gidiyorum. Ailemi ziyaret ediyorum ama her Pazar akşamı eve döndüğümde planlamaya, strateji oluşturmaya, sorun çözmeye geri dönüyorum.

Deredeki bir dönemeci döndüğümüzde karayı görüyorum. Çimenlerin arkasında sığ suları ve ağaçlardan oluşan koruyucu bir çıkıntısı olan kumlu bir plaj var. Bıçağım dere yatağına değene kadar kürek çekiyorum ve sonra kanodan inip

teknemi kıyıya çekmek için suda sıçramak. Timsahlar beni burada endişelendirmiyor. Su saklanmaları için çok sığ.

Korg işi biliyor gibi görünüyor. Luke'un kayığından atlıyor ve cömert bir su spreyi yaratarak etrafta zıplamaya başlıyor. Gösterisine gülüyorum ve sonra varıyorum: bu mükemmel. Yüzümdeki sıcak güneş mükemmel. Manzara mükemmel. Luke ve Korg ile burada olmak: mükemmel. Böyle anlar Bu senaryo olamaz.

Gülümseyerek su şişemle birlikte kumun üzerine çöküyorum. Luke da yanıma çöküyor. Can yeleklerimizi çıkarıyoruz ve ben konuşmadan önce bir süre Korg'un eğlenmesini izliyoruz.

"Kollarım kopmak üzere ama bu harika." "Hiç timsah gördün mü?"

"Hayır. Sen yaptın mı?"

"Üç ayaklı bir yılan gördüm ama bundan bahsetmemeye karar verdim." Elimin tersiyle koluna vurdum. "!"

"Haklısın. Söylemedim."

"Yılanlar konusuna hiç girmeyeyim bile." Ona eğildim ve güldüm.

İkimiz de sudan birer yudum alıyoruz. Luke kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. A

Esinti tepemdeki yaprakları savuruyor, terden nemlenmiş tenimi serinletiyor. Korg yakındaki bir çalı parçasında bir şey bulur. Geçici olarak onu dürtüyor Çimenler bir perde gibi arkasından kapanmadan önce burnunu tellerin arasından geçirdi.

"Ya kaybolursa?" Ben sorarım.

"Yapmayacak. Bunun için burunları var." "Ya bir timsah tarafından yenirse?"

"Şimdiye kadar bu olasılığı düşünmemiştim."

İşaret parmağımla şakağıma dokunuyorum. "Bu beyin hiç durmuyor." Luke dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Biliyorum."

"Korg!" . Bedeni içinden geçerken otlar kıpırdıyor. Bir an sonra burnu beliriyor. Etrafı yeşille çevrili. "Buraya gel."

Komutumla canlandı ve bana doğru koşmaya başladı. Korg diliyle bana saldırmadan önce ellerimi kaldıracak zamanım bile olmuyor. Tüm ıslak, sarkık hareketler ve kadifemsi yalamalarla kendimi otomatik bir araba yıkamada yuvarlanıyormuş gibi hissediyorum.

"Korg, bırak onu." Luke köpeğini sakinleştirir ve yere vurur. "Otur." Korg itaatkâr bir şekilde karşılık veriyor ve sahibinin yanına tünüyor.

Arkamızda böcekler vızıldarken esintiyi ve suyun kumlu sahile yumuşak vuruşunu dinliyoruz.

Luke boğazını temizleyerek sessizliğimizi bozuyor. "Dün gece her şeyi bilmek istediğini söylemiştin. Sana söylemek istediğim daha çok şey var, beni değiştiren şey. Bir şey-"

Luke'un ağzını elimle kapatıyorum. Boğuk seslerle konuşmaya devam ediyor, kelimelerin çoğu anlaşılmıyor. Bıraktığımda kıkırdıyor.

"Anladım," diyor. Bir an sessiz kaldık.

"Ama cidden," diye devam ediyor Luke, "gerisini ne zaman duymak istersen sana anlatabilirim."

Kolumdan yanardöner yeşil bir böceği fırlatıyorum. "Bugün olmaz. Anı mahvetmek istemiyorum."

"Fena değil."

"Başka bir zaman." Elimi koluna koyuyorum ve sıkıyorum. Utangaçça gülümsüyor ve başını eğiyor. Zaman geçiyor ama ben bırakmıyorum. Sonunda elini benimkinin üzerine koyar.

"Um..." Yutkunuyor. "Ben ayrılmadan önce olanlar hakkında konuşalım mı?"

"Ne demek istiyorsun? Bunu mu?" Dizlerimin üzerine çöküyorum, Luke'un başını ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarını kendime doğru kaldırıyorum. Dolgun dudakları hem tuzlu hem de tatlı. Elini sırtımın alt kısmına bastırıyor ve dudaklarımız hiç ayrılmadan kuma yaslanıyoruz.

Kulağımın dibinde ıslak bir burun hissediyorum ve meraklı köpek nefesinin hızlı giriş çıkışlarını duyuyorum. Korg aksiyondan bir parça almaya çalışıyor. Kahkahalara boğuluyorum ve sırt üstü düşüyorum. Luke alaycı bir ifadeyle köpeğine bakıyor.

"Kötü köpek," diyor.

"Sanırım kışkanıyor."

"Kesinlikle kışkanıyor. Ama umurumda değil."

Luke üzerime eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Korg hemen burnunu yüzlerimizin arasına sokmaya çalışıyor. Yanaklarımızı yalamaya başlıyor. Bu sefer ikimiz de sırt üstü düşüyoruz ve gülüyoruz.

Sakinleştikten sonra, "Sanırım kumla kaplandı," diyorum. Luke yan tarafımı dürtüyor. "Evet."

"O suya girmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama..." Suya giriyorum sığ, temiz suya girip . Luke üzerime birkaç kez su sıçratma isteğine karşı koyamıyor, sonra beni takip edip sırtındaki kumları temizliyor.

Temiz olduğumuz için kumsaldan ayrılıp kanolarımıza dönmeyi tercih ediyoruz. Gelgit deresine doğru kürek çekiyoruz, Korg Luke'un kanosuna direk gibi tünemiş. Yeni keşfettiğim kürek çekme becerilerimi Luke'un yanında süzülmek için kullanıyorum ve dar su yolunda yan yana ilerliyoruz.

Neredeyse derenin ağzına varmıştık ki Korg'un vücudu uyandı ve kaskatı kesildi. Otların arasındaki bir şeye havlıyor ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyor: Luke'un kayığından atlıyor, benimkinden park ediyor ve otların arasına dalıyor. O anda

Ağırlığının neden olduğu yer değiştirme beni ve kayığımı devirdi. nce yüzüm suya gömülüyor, ardından da timsahlardan korunmak için sığınağım olan kayığım altımdan fırlıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki çığlık atacak zamanım .

Chapter 19

Cassie

Can yeleği giydiğimi düşünürsek, başım suyun altında uzunca bir süre çırpınıyorum. Luke, sıçrayan ve fokurdayan suyun sesleri arasında adımı söylüyor. Bana arkamdan yaklaşıyor ve

Kollarını bana doladı, vücudumu düzeltti ve başımı bataklıktan çıkardı.

"Timsahlar!" Nefes nefese kalırken bir şekilde bağırmayı başarıyorum. Luke kulağımın dibinde kıkırdıyor.

"Timsah falan yok" diyor. "Düşünmeni istedikleri şey bu!" Luke beni döndürüyor.

Ayağım yapışkan bir şeye değiyor. Panik doluyor. "Çıkarın beni buradan!"

Şimdi kendi başıma sallanıyorum ama Luke beni sabitlemek için ellerini omuzlarıma koyuyor. Gözlerime bakmak için eğiliyor. "Şimdi Patron Cassie'ye ihtiyacım var, korkusuz lider, kararlı savaşçı ve fatih."

Su damlacıkları şakaklarımdan aşağı kayıyor ve burnumun ucundan damlıyor. Hâlâ ağzı açık sürüngen çenelerinin beni yutmak üzere olduğuna ikna olmuş durumdayım.

"Patron Cassie korkusuz değil," diyorum sesim titreyerek. "Her adımında kendini sorguluyor."

"Siz ve her girişimci."

"...?" Önce sola sonra sağa sallanarak kireç yeşili kayığımı arıyorum. Birkaç metre ötede yüzüyordu.

"Ben bakarım," diyor Luke.

"Beni bu bataklıkta yalnız bırakma." Çimenlerin ve acı suyun şimdi o kadar da cennet gibi olmaması ne tuhaf.

Suyun içinde elimi arıyor, tutuyor ve ikimiz de kanoma doğru tek kolla garip bir kulaç atıyoruz. Kireç yeşili plastiğe tutunuyorum ve sağ bacağımı kayığın üzerine kaldırıyorum. Kayığı altımdan kaydırmaya çalışıyorum ama sadece derenin birkaç metre aşağısına doğru torpillemeyi başarıyorum. Tek kollu düetimizi tekrarlıyoruz. Bu sefer Luke kayığın karşı tarafına yüzüyor. O kayığı sabit tutarken, ben de bacakla tutma olayını tekrar deniyorum. Epeyce çekiştirdikten, yalpaladıktan, çekiştirdikten ve kıpırdattıktan sonra kayığın üzerine çıkmayı başarıyorum. Geriye doğru.

"Bekle bir dakika. İzin .." Mırıldanıyorum.

Ben kığımın üzerinde dikkatli bir dönüş yaparken o tutmaya devam ediyor. Kollarım, bacaklarım ve gövdem düzgün bir düzene girdiğinde küreğimin olmadığını fark ediyorum.

Luke beni korudu. Güçlü serbest stil kulaçlarıyla yüzerek uzaklaşıyor ve kanosuyla, iki küreğiyle ve her nasılsa çoktan görevinin başına gelmiş, sırlıklam olmuş ama kanonun üzerinde asil bir şekilde duran Korg'la geri dönüyor. Luke neredeyse hiç sallanmadan kayığa tırmanırken onu hayretle izliyorum.

Eve dönerken, Korg'un beni neredeyse sürüngen yemi haline getiren önceki kaçışının tekrarlanmasını istemediğim için Luke'u takip etmeyi tercih ediyorum. Sonunda onun iskelesine ulaştık ve kazasız belasız güvenli bir yere tırmandım. Yorgunluktan yere yığılıyorum

Luke kanoları yeniden yerleştirirken ceketlerimizi ve küreklerimizi ahşap saklama kutusuna yerleştiriyor.

"Yoga derslerimin yeterli olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Luke bana elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Bu gece iyi uyuyacaksın."

"Betsy koridorlarda dolaşırken olmaz."

"Oh. Doğru. Bu gece hayalet nöbetindeyiz."

Onun cipine gidip bindik.

"Belki akşam yemeği seni canlandırır," diye devam ediyor araba sürerken, "ve bir kadeh şarap."

"Asla olmaz." Ellerimi havaya kaldırıyorum.

Luke gülüyor. Elim tutuyor. "Şaka yapıyorum. Bu gece şarap yok. Sadece su."

"Meyve suyu?"

"Suyum var. Ve su. Başka bir şey isterseniz bir benzin istasyonuna uğrayabiliriz."

"Su iyidir," diye iç geçiriyorum. Nefesimin altında devam ediyorum:

"Timsahlarla dolu olmadığı zaman."

Luke elimi sıkıyor. bekliyorum ama eve dönene kadar elini bırakmıyor. Evine vardığımızda Korg arabadan fırlıyor ve ön bahçede hoplayıp zıplıyor.

Mutfağa girdiğimizde "Ben onu yıkayana kadar kirli spor çorabı gibi kokacak," diyor.

Köpeğe bakıyorum. "Aynen, Korg."

Ben duş alırken Luke'un Korg'a hızlı bir banyo yaptırması konusunda anlaştık.

Üst kattaki banyoda. Ona duşumun "hızlı" olmayacağını söyledim.

-Ne de olsa bu benim mini tatilim. Bana sadece su ısıtıcısının boyutuyla sınırlı olduğumu söyledi. Ona bunun hayat için bir metafor gibi geldiğini söyledim ve onu merdivenlerin dibinde şaşkın şaşkın bakarken bıraktım.

Banyo geniş ama modası geçmiş; gömme bir bahçe küveti ve kapalı bir duşu var; kirli beyaz fiberglas yüzeyi yıllarca sert kimyasallar ve nedeniyle matlaşmış. Duşun sıkışık boyutu ve genel durumu beni banyo yapmam gerektiğine ikna ediyor. Seyahat boyu duş jelimi, şampuanımı ve saç kremimi çıkarmadan önce yorgun kaslarımı yirmi dakika kadar ıslatıyorum.

Luke'un ben gelmeden önce lavabonun nezaketle bıraktığı bembeyaz havlulardan birini kullanarak kurulanıyorum. Onu Kohls'ta aceleyle koştururken, havluları, yatak takımlarını ve yastıkları bez alışveriş arabasına yığarken hayal ediyorum.

onun eski ama yine de büyük evinde uygun bir misafir gibi hissettiğimden emin olmak.

Merdivenlerden indiğimde Luke mutfakta çingirdiyor. Üzerimde her zamanki tembel gün kıyafetim var: kapüşonlu bir tişört ve jogger. Bu takım için biraz para harcadım.

Kollarında ve bacaklarında beyaz atletik çizgiler bulunan hoş bir lavanta tonunda kadife.

"Hey, Sportif Baharat," diyor Luke mutfağa girdiğimde.

"Bunu biliyorsun."

"Bataklığındaki tüm pisliği temizledin mi?"

"Yıkadım. Sen temizledin mi?"

"Sıcak suyun hepsini kullanmamak için hızlı bir duş aldım."

"Teşekkürler." Gülümsedim ve adada onun karşısına oturdum.

Luke bir kesme tahtası çıkarıyor ve domates dolu ahşap bir kaseyi çalışma alanına doğru kaydırıyor. Sözünü kestiğimde sulu bir biftek domatesini dilimlemek üzereydi.

"Bekle." Kaynayan su dolu tencereye ve açılmış spagetti eriştesi kutusuna bakıyorum. "Spagetti mi yapıyorsun?"

Luke'un şef bıçağı mahvolmuş domatesin üzerinde geziniyor. "Evet?"

"Hayır, hayır, hayır." Adanın etrafında dönüyorum ve domatesi alıyorum.

"Hey," diye karşı çıkıyor.

"Daha önce hiç spagetti sosu yaptın mı?"

"Tabii. Kapağını açıp tavaya döküyorsunuz ve on dakika kaynamaya bırakıyorsunuz."

Kalçamla onu yoldan çekiyorum. "Ev yapımı spagetti sosu biraz daha dikkat gerektirir. Kabuklarını çıkarmanız gerekir."

"Domates soymuyorum."

"Eğer o bahçede domates yetiştirecekseniz, domatesleri konserve için nasıl hazırlayacağınızı bilmeniz gerekecek."

"Bahçemi fark ettin mi?"

Luke'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Evet, fark ettim."

Luke yüzümü mutfaktan başka bir yere ait olan bir yoğunlukla arıyor. Bu kadar baştan çıkarıcı ne söyledim? Midem bulanıyor ve olgun domates kasesine bakıyorum, utanç ve arzunun karışımı yanaklarımı alevlendirirken aniden onlarla bir akrabalık hissediyorum.

Luke yavaşça arkama geçiyor, bir elini bilinçli olarak sağımdaki tezgâha, diğerini de soluma koyuyor. Boğazımı temizliyorum. "Onları haşlaman gerekiyor, sonra kabukları hemen soyuluyor." Ocakla aramda biraz mesafe var, bu yüzden nişan alıyorum ve domatesi kaynar su dolu tencereye fırlatıyorum. En iyi fikirlerimden biri değildi. Kaynar su tencereden sıçırıyor ve kollarımızın üzerine düşüyor.

Luke kendini tutamayıp geri sıçradı. Dönüp kolunu tutuyorum. "O benim makarna suyumdu," diyor. "Ayrıca... Ow."

"Özür dilerim!" Cildindeki su damlacıklarını ovuyorum ve cildi kurduğunda bile ovmaya devam ediyorum, kaslarının hatlarının tadını çıkarıyorum. Bu çok garip. Bırakıyorum. Bana doğru sırtıyor.

Elimi kaldırıyor ve tekrar kolunun üzerine koyuyor. "Durmak zorunda değilsin." Sonra beni kollarının arasına alıp göğsüne bastırıyor. Dudaklarımız buluşuyor ve özlem midemi kavırıyor.

Ama-

Domatesler-

çekiliyorum. "Geri kalanları da tencereye atmamız gerekiyor."

Luke bırakıyor ve üç domates daha almak için adanın üzerine eğiliyor. Onları teker teker suya atmadan önce birkaç kez döndürüyor.

"Hokkabazlık yapmayı ne zaman öğrendin?"

"İşim büyüdüğünde ve her gün beş start-up'a danışmanlık yapmak zorunda kaldığımda."

"Sanırım bu yüzden bu kadar ustasın." "Pek çok şeyde ustayımdır."

Alevler karnımda kükrüyor. Bakır tabanlı tencereyi yalayanlar gibi yoğun ve mavi. Artık palyaçolar ve hokkabazlık hakkında konuşmak yok. Luke'un dudaklarını dudaklarımda istiyorum. Aklımdan geçenleri okuyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Sağ tarafımdaki hareket gözüme çarpıyor ve başımı çeviriyorum. Sanki biri ocağın altını kısmış gibi, midemdeki alevler sönüyor, yerini omurgamda soğuk bir ürperti alıyor. Dolap kapısı - Betsy'nin kapısı

ecza dolabı yavaşça, kasıtlı olarak açılır. Luke

iç çeker ve yere yığılır. "Lanet olsun sana, Betsy."

"Az önce ne gördüm ben?" Az önce ne gördüğümü biliyorum ama inanmak istemiyorum.

o.

"Yine Joey'nin ilaç zamanı gelmiş olmalı."

Kendimi Luke'un kollarından kurtarıyorum ve parmak uçlarımla perili dolaba doğru ilerliyorum.

"Sence onun içinden geçiyor muyum? Şu anda?" "Üşüyor musun?"

Sivilceli kollarımı ovuyorum. "Birazcık."

Mutfağı bir hayaletle paylaşıyorum. Bu tuhaf, sinir bozucu ama durduramıyorum. Kapı kolunu tutuyorum, kapıyı menteşeleri üzerinde sallıyorum, rastgele bir dolap kapağının neden aniden, açıklanamaz bir şekilde kendi kendine açılabileceğine dair fizik yasalarına dayanan olası herhangi bir açıklama arıyorum.

Omzuma bir dokunuş hissediyorum ve vücudum neredeyse atomik düzeyde parçalanıyor. Ayaklarımın yerden kesildiğinden eminim. Kalbimin fazladan bir galon kan tükürdüğünü biliyorum. Ateşim yükseliyor ve Luke'u öpmek istediğim eğlenceli bir şekilde değil.

Luke gülüyor.

"Beni erken bir mezara mı göndermeye çalışıyorsun?"

Yanıma geliyor ve işaret parmağını hafifçe dudaklarıma bastırıyor. "Ölmekle ilgili şaka yapma. Betsy dinliyor olabilir."

Arkama yaslanıp omzumun üzerinden sesleniyorum, "Işığa git, Betsy! Sen öldün. Burada senin için hiçbir şey yok!"

Luke'un gözleri kocaman oldu. Eliyle ağzımı kapatıyor. "Onu kızdırma," diye fısıldıyor. "Onun dost kalmasını istiyorum."

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve kollarıyla belimi sarıyor. Karnımdaki ateş "Yüksek "e dönüyor. Etrafına uzanıyorum ve gömleğini toparlıyorum

ellerimde. Bana daha sıkı bastırarak karşılık veriyor.

bir boşluk vardı. Ağzı benimkini yutarken birbirimize karışıyoruz. "Kanepeye gitmek ister misin?" diye fısıldıyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum. Boğazımdan kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum.

Luke elimi tutuyor ve ben de gidiyorum. Kanepeye uzanıyor ve beni kucağına çekiyor. Dudakları beni bir mıknatıs gibi çekiyor. Onu yavaşça öpüyorum.

Bir eliyle belimi desteklerken diğer eliyle de saygılı bir şekilde kalçama oturuyor.

Nefes almak için ayrıldığımızda boynuma sokuluyor. "Bu senin için sorun olur mu?" Sesi alçak ve boğuk.

"İyi görünüyor muyum?"

Yüzüme bakıyor. "Evet."

Gülümsüyorum.

Ben sırtüstü yatana kadar deri minder boyunca kayıyoruz. Luke üzerimde duruyor, bir eliyle boynumu okşarken diğer eliyle ağırlığını taşıyor. "Bunu özlemişim," diyor beni derinden öpmeden önce. Boynunu çekiyorum. Diğer elim göğsünde geziniyor, gömleğinin altına uzanmak istiyor ama kendimi durduruyorum. Sadece dudaklarının, tıraş losyonunun kokusunun tadını çıkaracağım.

"Pekala."

Luke başını sese doğru çevirir. Minderlerden fırlıyor ve cam sehpa ile kanepenin arasında geriye doğru tökezliyor.

"Anne. Hayır. Sadece. Hayır!"

Cecelia oturma odasının ortasında duruyor, pelüş havlu kumaştan bornozu ince bedenini gizliyor, bir eliyle bornozu boynuna tutuyor, diğer elini göğsüne dayıyor.

"Ben... Bir şeyi mi bölüyorum?"

Luke ayağa fırlar. "Evet, anne. Evet anne. Öylesin."

"Görüyorum ki Cassie'yi kalene geri çekmeyi başarmışsın."

Oturur pozisyona geçiyorum. "Tam olarak öyle olmadı." "Nasıl gittiğini görebiliyorum."

"Neden buradasın?" Luke'un ses tonundan bıkkınlık sızıyor. "Bir rulo tuvalet kağıdına ihtiyacım var."

Kambur durur ve elini başının üzerinde gezdirir. "Tabii ki biliyorsun." O bana döndü ve Korg'a yaptığı gibi kalmamı etti. Sonra da annesine dönüyor, işaret parmağını vurgulamak için gösteriyor. "Konuşma. Konuşma. Konuş onunla."

Koridordan aşağı iniyor.

Cecelia oturma odasının ortasında ayakta durmaya devam eder. Elini saçlarında gezdiriyor ve sonra bornozunu yeniden kavırıyor. "Ne yaptığından emin değilim.

söyleyeceğimi düşünüyör."

Luke'un ev turunu düşünüyörüm, Cecelia'nın bir denizci kadar sarhoş bir şekilde bizi aynı şekilde şaşırtmasıyla aniden sona ermişti. Ne dediğini hâlâ hatırlıyorum. Luke'un alkol yüzünden benim için yanıp tutuştuğunu ve benim "o kişi" olduğumu söylemişti. O zaman geri tepmeme neden olan şey şimdi midemi bulandırıyor.

Elimden saygılı bir şekilde omuzlarımı silkiyorum. "Belki de anne gibi şeyler söyleyeceğini düşünüyordur. 'Çok iyi bir çocuk' gibi."

"Ciddi olmasam da Korg'a böyle ."

"Korg gerçekten de iyi bir çocuk. Genelde." Beni timsahlarla dolu bataklık suyuna soktuğu zamanlar hariç.

"Köpek kokuyor."

"Biraz." Bu konuşma beklenebileceği kadar iyi gidiyor.

Cecelia, "Son karşılaşmamız için özür dilemeliyim," diyor. "Söylememem gereken bazı şeyler söyledim. Genelde içki içmem."

"Hepimiz sarhoşken pişman olduğumuz şeyler söyler ve yaparız."

"Aynen öyle! Çünkü siz çıkarken Luke Rose'la öpüştüğünde aklı başında değildi. Alkol yüzünden. Yemin ederim."

Luke'un onun yorumlarını "Annemin söylemesini istemediğim şeyler" başlığı altında dosyalayacağından eminim.

"Luke gerçekten iyi bir çocuk," diye devam ediyor, "sadece bazı şeyleri anlaması biraz zaman aldı."

"Doğru. Sonunda tuvalet eğitimi aldı ve artık misafirlerin üzerine atlamıyor."

Cecelia gözlerini bana dikti. Şaka yapacak bir tip olmadığını biliyorum ama konuyu değiştirmek zorundaydım. Luke'un annesiyle yaşadığı aldatma günlerinden bahsetmek bu akşamki gündemimde yok.

"Luke'a iyi çocuk dedin," demeye çalışıyorum.

"Oh." Başı boynunun üzerinde seğiriyor. Sertçe gülümsüyor. "Evet. Luke iyi bir *adam*. Burada köpeklerden bahsetmiyoruz."

"Hiç konuşmaman gerekiyordu." Luke kolları tuvalet kağıdıyla dolu halde odaya girer.

"Bir ruloya ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Şimdi on iki tane var." "Ve sen *bana* istifçi diyorsun."

"Tuvalet kağıdının ne zaman tükeneceğini asla bilemezsiniz," diyor Luke. "Ya da annenizin ne zaman uygunsuz bir zamanda uğrayıp

"Muhtemelen bir dolapta sakladığı bir şeyi ödünç al." "Acil durum malzemelerimi karıştırmak istemedim."

Luke tuvalet kâğıdını Cecelia'nın kollarına bırakır. Birkaç rulo yere .

"Bunların hepsini taşıyamam." Hiç eğlenmiş görünmüyor.

Mutfığa gidiyor, kileri karıştırıyor ve elinde bir çöp torbasıyla geri dönüyor. Annesi iki ruloyu tutarken, o kalan on ruloyu çöp torbasına atar, sonra da annesinin tuttuğu iki ruloyu kapıp torbaya atar. "Bir dahaki sefere kapıyı çal." Poşeti ona uzatır.

"Her zaman kapıyı çalarım. Hiç cevap vermiyorsun." "Kapıyı karıncadan daha yüksek sesle çal."

Cecelia çantayı göğsüne bastırır. "Tamam. Balyoz kullanacağım."

"Teşekkürler anne." Onu şakağından öpüyor ve sonra hafifçe dürtüyor Arka kapıya doğru.

"İkinizi yalnız bırakayım," diyor omzunun üzerinden. "Oldukça meşgul görünüyordunuz."

Kadın gittiğinde koltuğa çöküyor ve ellerini gözlerine bastırarak arkasına yaslanıyor. "Bunun için üzgünüm."

"Belki de kilitlerini değiştirmelisin?" "İçeri girmenin bir yolunu bulur."

"Olabilir. Yine de onunla ilgileniyor olmanızın çok hoş olduğunu düşünüyorum."

Ellerini indiriyor ve bana bakıyor. "Seks zamanı içeri girene kadar tatlı."

Ellerime bakıyorum. "Bu ne kadar sık oldu? Buraya taşındığından beri yani?" Neden annesinin benimle konuşmasını istemedi? Bir şey mi saklıyor? Kendime verdiğim sözü hatırlıyorum: Luke'un hâlâ aldattığına dair en ufak bir şüphem bile olursa giderim.

Luke eğiliyor ve göz göze gelene kadar çenemi kaldırıyor. "Bu yeni bir kanepe.

Buraya taşındığımda almıştım. Ve bu geceye kadar *hiç ama hiç* seksi zaman görmedi."

"Peki ya yatağın?"

"Cassie." Başparmağını elmacık kemiğimde gezdiriyor. "Başka hiçbir kadınla ilgilenmiyorum. Buraya geldim çünkü..."

"Çünkü güneyli işletmeleri desteklemek istediniz."

Elini indiriyor ve çenesini kapatıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözler. "Başka bir nedeni olduğunu söylesem deli olduğumu düşünürmüydün?" "Evet."

Luke dudaklarıma odaklanıyor. "Aptal gibi görünme riskini göze alarak, buraya senin için geldim."

Annesinin sarhoşken yaptığı itiraflara dayanarak şüphelenmiştim, ama Ağzından çıkan kelimeler göğsümde bir ağırlık gibi. Çok fazla baskı. "Kendini köklerinden kopardın, altı yatak odalı bu evi aldın, anneni Chicago'dan buraya taşıdın, hepsi benim için mi? Luke, ben-ben-"

"Şşş..." Parmaklarını dudaklarıma dokunduruyor. "Benim için endişelenme. Eğer yürümezse, burada mutlu olmaya devam edeceğim. Charleston'ı ve okyanusa yakın yaşamayı seviyorum."

Eğer çalışmazsak. Neden ki? Eğer ona güvenmeyi seçersem ve ilişkimizi yeniden canlandırırsak -ki öyle yaptığımı sanıyordum- bizi ne ayırabilir ki?

Temkinli davranıyorum. Ona ya güvenirim ya da . Onu istiyorum ya da istemiyorum.

Luke'un bileğini kavıyorum ve elini indiriyorum. "Sadece... Sana güvenmek istiyorum ama..."

"Güven zaman alır." Başımı salladım.

"Biliyorum. Ve kanıtlamam gereken çok şey var."

Karşı çıkmak yerine alt dudağımı çiğniyorum. Düşüncelerim dağınık ama onları dizginlemeye çalışıyorum. "Seni unutmam uzun zaman aldı. Çok uzun zaman. Hayatımı mahvettin Luke. Bunu tekrar yaşayamam."

Luke elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Bir dakikadan fazla oturuyoruz, nefesi girip çıkıyor, dudaklarının sıcaklığı tenime değişiyor. "Bana bir şans ver," diyor.

Gözyaşlarım gözlerimi ısıtıyor. "İstiyorum. . Ama ben-"

Luke eğildi ve beni öptü. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaklaştığında, "Bu gece karar vermek zorunda değilsin," diyor.

Karar vermek zorunda değilim. Ama zaten verdim, değil mi? Bu gecelemeyi kabul , ona bir şans veriyordum. Ben de ona bir şans veriyorum.

Kokluyorum ve içime çektiğim keskin bir koku ciğerlerime doluyor. "Domatesler!"

Luke usulca küfrediyor ve sonra koltuktan atlıyor. Mutfığa daldığımızda yarısı kaynar suya batmış, lapa gibi domateslerle karşılaşıyoruz. Kabukları gevşemişti. En azından bu sorunu çözdük.

"Mahvoldular mı?" diye soruyor.

"Oldukça su dolmuşlar."

"Sana güzel bir İtalyan yemeği hazırlayacaktım ama sen dağıttın." "*Sen benim dikkatimi* dağıttın." Koluna şakacı bir yumruk attım.

"Böyle mi ?" Beni kucaklıyor ve dudaklarını alnıma yerleştiriyor.

"Hatırlamıyorum. Her şey bulanık."

"Lezzet bulanıklığı."

Luke'un gözleriyle buluşmak için başımı geri çekiyorum. "Senin için ben bu muyum?"

Yemek mi?"

"Um."

Kahkaha atıyorum.

"O kadar kötü mü?" diye bitiriyor ve sonra bir öpücük daha çalıyor. Hayır, o kadar da kötü değil. İyi bir şey. Hem de çok iyi.

Dudaklarının tadını çıkarıyorum.

"Akşım yemeği konusunda ne yapacağız?" Luke kendimizi zorla ayırdıktan sonra söylüyor.

"Sanırım domatesler mahvolmuş."

"Onları yemeyeceğim."

"Pizza mı?"

"Tabii. Jambon ve soğan, ekstra peynirli."

"Betsy'yi unutma," diyorum. "Hangi sosları istiyor?" "Hayalet biber."

"Ah. Zekice."

Başka bir öpücük için yaklaştığında ona sırtıtıyorum.

Chapter 20

Cassie

Bir litre diyet kola ile birlikte pizzamızı sipariş ediyoruz. Pizzanın gelmesini beklerken kanepeye yerleşiyoruz ve izleyeceğimiz filme karar veriyoruz. Marvel filmlerinden hiçbirini izlememiş olmama şaşıyor.

"Kaptan Amerika mı?"

"Hayır."

"Bucky mi? Bütün bayanlar Bucky'yi sever." "Bucky bir at mı?"

"Hayır, o iyiye dönüşen ateşli kötü adam."

"Tamam, şu Bucky denen adamı görmeliyim." Google'da arama yaptım ve Bucky'nin resmini buldum. "Hayal ettiğimden çok daha iyi."

"Gördün mü?"

"Benim tipim değil ama."

Kapı çalıyor ve Luke pizzamızı almaya gidiyor. Elinde iki büyük kutu ve bir litrelik diyet kolamızın bulunduğu bir poşetle geri dönüyor. "Pizza burada kalacak," diyor mutfaktan. "Sehpanın üzerine yemek bıraktığımda Korg kibar davranmıyor. Köpek salyası sarımsakla iyi gitmiyor."

Korg'un salyasının mozzarellama bulaşacağı düşüncesiyle irkiliyorum. Luke'un arkasına geçtiğimde "Nefis," diyorum. Ellerimi kollarının ve gövdesinin arasından geçiriyorum ve karın kaslarının sağlamlığının tadını çıkarıyorum.

Dönüp bana bir öpücük konduruyor ve ardından tabakları, çatalları, fincanları ve peçeteleri toplayıp yemeğe başlamamı işaret ediyor. Ben de

tabakta üç dilim pizza ve iki galeta var. "Yargılamayın," diyorum. "Kano yapmak beni acıktırdı."

"Seni ya da yemek seçimlerini asla yargılamam."

Bardaklarımızı diyet kola ile dolduruyor ve Korg ayaklarına kapanıp yalvarırken birkaç dilim pizza alıyor. Luke köpeğe bir ısırık jambon atıyor. "Kafesine gidiyorsun, dostum."

Luke Korg'la ilgilenirken ben kanepeye geri dönüyorum. Bir süre sonra Luke oturdu. Bir Marvel filmi izlemeyi kabul ediyorum ve gözleri parlıyor.

"Onları sırayla izlememiz gerekiyor" diyor.

"Kaç tane var?"

"Otuz sekiz."

Neredeyse pizzamı düşürüyordum.

"Bu gece hepsini izlemek zorunda değiliz."

Bu imalara kıkırdıyorum. Böylece Luke'la uzun vadeli bir ilişki kurmaya karar verdim. Bu düşünce beni rahatsız etmiyor. Bunun yerine, beklenmedik bir huzur hissediyorum. Kanepeye gömülüyorum, memnuniyet dudaklarımda yumuşak bir gülümseme yaratıyor.

Biz *Iron Man*'i izlerken Luke ön dolabından gri şönil bir battaniye çıkarıp bacaklarımızın üzerine örtüyor. Kolu omzuma rahatça sarılana kadar birlikte kayıyoruz. Battaniyenin altından boştaki elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştiriyoruz. Zaman geçtikçe ve vücut ısımız birbirine karıştıkça, kalp atışlarının hafif tınısını avucunun içinden hissedebiliyorum.

Film merhametli şekilde bitiyor, keyif almadığım için değil, gözlerimi zorlukla açık tutabildiğim için. Luke doğru filmi bulana kadar kütüphanesindeki DVD'leri karıştırıyor. Diski makineye yerleştiriyor ve DVD kutusu elinde, kanepede bana katılıyor.

Başlığı yakaladım. "*İnanılmaz Hulk mu?* Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"O bir Marvel karakteri. Bir süredir ortalıkta. Seksenli yıllardaki o dizinin tekrarlarını hiç izledin mi?"

"Seksenlerde bir Incredible Hulk şovu mu vardı?"

Luke en iyi huysuz yüz ifadesini takınır. "Beni kızdırma. Kızgın olduğumda beni sevmezsin."

"Böyle mi oldu?"

"Her bölümünü. Biz ayrıldıktan sonra hepsini izledim."

"Yani bana dev bir huysuz yeşil adam hakkındaki bu filmin iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aliterasyon. Bunu sevdim."

"Teşekkürler. Bunu yaptım."

"Sadece iyi değil. Bu harika." Battaniyeyi kucağımıza çekiyor. "*Iron Man*'den daha mı iyi?"

"*Demir Adam*'ı sevdin mi?"

"Elbette. Fena değildi."

Luke gözlerini bana dikti.

"Bu filmler senin için kutsal, değil mi?"

"Biz sonra onları izledim. Yani, evet. Sanırım öyle. Hepsinin DVD'si var bende."

"Biz sonra kanepede çok vakit geçirmişsin gibi görünüyor." "Eğer 'çok' demek 'hepsi' demekse, evet."

Luke gülümsediğimi görmesin diye yüzümü başka tarafa çeviriyorum. Beni aldatan Luke'a pek sempati duymuyorum ama yeni Luke'un duygularını başışlamak istiyorum. Ayrılığımızdan sonra onun kanepede sıkışıp kalacağı düşüncesinin tadını çıkarmak için bir an ve sonra konuyu değiştiriyorum. "*The Incredible Hulk*'tan sonra ne geliyor?"

"*Demir Adam II*."

"Elbette," diyorum yorgun bir kahkahayla.

"onları izlemek zorunda değiliz." "Sıkılmadım."

Yüzümü daha iyi görebilmek için uzaklaşıyor. "Gözlerindeki buğulu bakıştan yalan söylediğini anlayabiliyorum."

"Hayır, sadece yorgunum. Betsy genelde ne zaman inlemeye başlar?"

"Doğru," diyor Luke yavaşça, sanki Marvel serisine duyduğu heyecan bu gecelemenin asıl nedenini unutturmuş gibi. "Genellikle sabah saat üç ya da dört civarı. Bu da demek ki..." Akıllı saatine bir göz atıyor. "Beş saatimiz daha var."

Bir esnemeyi

bastıramıyorum. "Bu

geceyi bitirebiliriz."

"Hayır." Ağzımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "İki film daha izleyebiliriz, değil mi? Sonra da umarım Betsy musallat olmaya başlar."

"Emin misin?"

The Incredible Hulk boyunca uyanık kalmayı başarıyorum ve Luke'un *Iron Man II*'yi DVD oynatıcıya yerleştirmesini izleyecek kadar uzun süre. Bir saniye sonra Luke'un omzumu dürttüğünü hissediyorum. Jenerik ekrana gelirken gözlerimi açıyorum.

"Kaçırdım mı?" bir şekilde
söyledim. "Evet."

"Hepsi mi?"

Luke kıkırdar. "Sanırım hayalet avı başka bir geceyi beklemek zorunda kalacak."

Hadi seni yatağa götürelim."

"Hayır. Betsy. Betsy ile tanışmak istiyorum." Kelimelerim bulanıklaştı. "Onunla zaten mutfakta tanıştın."

"Ama..." Devam edecek enerjim yok.

Kanepeden kalkmama yardım ediyor merdivenlere yönelip yatak odama çıkarken beni destekliyor. Kapımda durduk. Duvara yaslandım ve Luke aramızdaki boşluğu kapatıyor. İki elini kalçalarımın üzerine koyup yaklaşıyor ve geniş omuzlarıyla dünyaya bakışımı kapatıyor. Kalbim uyanıyor ve taze kan pompalamaya başlıyor. Birdenbire tetikte oluyorum, Luke'un içimde uyandırdığı hislere keskin bir şekilde uyum sağlıyorum. Kendimi duvardan onun kollarına doğru itiyorum ve öpüşüyoruz. Sonra yanağımı okşuyor.

"Bugün harika vakit geçirdim," diyor.

"İçeri gelmek ister misin?" Kelimeler ağzımdan . Bu kötü fikir ve mantıklı Cassie de bunun farkında ama yüzüm göğsünden birkaç santim uzaktayken Luke'un kolonyasının kokusunu içime çektiğim sesi fazlasıyla cılızlaştırıyor.

"Yorgunsun," diyor Luke.

"Artık değil."

Luke gözlerini açık kapı aralığına ve sonra tekrar bana çeviriyor. "Kadar istesem de bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ne zaman bu kadar makul oldun?"

Derin nefes alıyor. Bana bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Neyin önemli olduğunu anladığım zaman."

Alay ediyorum ama bunu bir gülümsemeye . "Bu Luke'u pek tanımıyorum."

"Biliyorum." Ellerini omuzlarıma ve beni açık yatak odası kapısına doğru döndürüyor. "Biraz uyu."

"Peki." İç çektim. Kapı kilitlenene kadar ona bakıyorum ve sonra benim için nezaketle hazırladığı yatağa tırmanıyorum. Boş yatağa.

Tamamen uyandım.

Luke'la ilgili düşünceler aklımdan geçiyor. Birkaç dakika önce paylaştığımız öpücüğün anıları. Yanıma yatıp hâlâ yepyeni kokan yorganı tutarak düşüncelerimden arınmaya çalışıyorum ama tek görebildiğim Luke, çıplak göğsü terden parlıyor.

Belki sadece bir öpücük daha?

Yataktan kaydım ve parmak uçlarımda koridora çıktım. Gece lambaları duvarlara dizilmiş, beni merdivenlere doğru çağırıyor. Basamakları iniyorum, antika döşeme tahtalarının her gıcirtısında evden gizlice bir gençmişim gibi ürperiyorum.

Merdivenlerin dibinde dönüp Luke'un odasına doğru ilerliyorum. Burada hiç gece lambası yok. Benim iyiliğim için üst kata yerleştirmiş olmalı.

Birkaç hafta önce Luke'un gitmesi yasaktı. Yasak bölge. Nuh uh. Yine mi o? Ve şimdi onun odasına gizlice giriyorum.

Papaz Ellis'in sesi kulağımda çınlıyor. Pastör Ellis, zor durumlarda Tanrı'ya itaat etmek gibi hassas konularda vaaz vermekten korkmuyor.

Onun sesini kafamdan atmak, Luke'a duyduğum özlemi bastırmaktan çok daha kolay oluyor. Kapısına ulaşıyorum ve elimi tokmağın üzerine koyuyorum. Dokunduğumda soğuk geliyor, şüphesiz evin orijinali. Antika pirinç koyu kahverengiye kadar kararmış. Bir zamanlar altın sarısı ve parlaktı, geçen zamanın kalıntılarından arınmıştı. Başparmağımla süslü deseni inceliyor, tasarımı anlamaya çalışıyorum.

Yeniden başlamaya, yeni bir normal, yeni bir gelecek yaratmaya çalışıyoruz. Yatak odasının mahremiyetinde onu öpmek, öpüşmeye yol açabilir ve öpüşmek de...

Lanet okudum. Sonra dönüp merdivene yöneliyorum.

Sadece birkaç adım atabildim ki uhrevi bir ses ensemdeki tüyleri kızgın bir kirpinin gibi diken diken etti. Bu ürkütücü iniltinin bir kaynağı yokmuş gibi görünüyor, daha ziyade çevredeki duvarlardan yayılıyor, sanki ahşap işçiliği bir trajediyi özümsemiş ve içini boşaltmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi Üzüntü.

Zavallı Betsy ve kırık boynu. Çok travmatik olmalı.

İnleme azalır ve yeni bir ses koridoru doldurur, bu sefer daha yüksek, tam bir çığlık değil, ama neredeyse. Betsy'nin merdivenlerden düşüp acı içinde bağırması gibi.

Kollarımdaki deri soğuk şişlikler halinde kırılıyor. Birinin gözlerini üzerimde hissediyorum. Bir *şeylerin*. Döşeme tahtaları gıcırıyor, muhtemelen evin oturmasından kaynaklanmıyor.

Nabzımı sakinleştirmeye ve bir korse gibi sıkışmış olan karın kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum ve sonra Betsy'nin hayaletiyle yüzleşmek için dönüyorum. Gölge bir şekil üzerimde beliriyor. Elleri pazularımı pençeliyor.

"Neyin var senin!" Tıslıyorum. Luke kollarımdan birini bırakıyor ve işaret parmağını dudaklarına götürüyor.

"Betsy'yi korkutma."

"Betsy'yi korkutmayın da ne demek? Az önce ödümü kopardın!"

"Özür dilerim," diyor.

Etrafımızdaki duvarlardan bir inilti daha geliyor ve damarlarımdan aşağı buz akıyor.

"Bununla mı *yaşıyorsun*?" Fısıldıyorum.

Luke başını sallıyor. Yüz hatları karanlıkla örtülmüş ama gözlerinin sonuna kadar açık olduğunu söyleyebilirim. Gömlek giymediğini de söyleyebilirim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni tekrar öpmeye geldim."

Luke'un kaşlarının gölgeli izleri tavana doğru uzanıyor. Göğsünü işaret ediyor. "Ben mi?"

"Merak etme. Fikrimi değiştirdim."

"Pijamalarım ile beni öpmene izin vermezdim." "Karşı koyamazdın."

"Evet, . Ben değişmiş bir adamım."

Duvarlardan alçak bir hırıltı sızıyor, bu hırıltıdan çok daha tehditkâr. önceki inlemeler. Vücudumdaki tüm tüyler fırlamaya hazır tüyler gibi diken diken oluyor. "Betsy'nin arkadaş canlısı olduğundan emin değilim."

Luke boğazını temizliyor. "Betsy?" diyor kararsızca. "Sen misin?"

"Onunla konuşmaya çalışma," diye uyarıyorum. "Onu üzebilirsin."

"Ona ışığa gitmesini söyleyeceğim."

"Bunu ona daha önce de söyledim ama o hâlâ burada." Sessiz tonuma daha fazla doğaüstü inilti eşlik ediyor ve sonra başka bir ses katılıyor - vahşi bir kedinin sinir bozucu uluması.

"Lou Lou da artık burada," diye fısıldıyor

Luke. "Hayalet kedi mi?"

Başını sallıyor.

Kedi feryat etmeye devam ederken daha dikkatli dinliyorum. Bu seste farklı bir şey var. Her yerden aynı anda geliyormuş gibi görünen inlemenin aksine, kedinin ağlaması aşağıdan, sabit bir noktadan geliyor gibi görünüyor.

"Bunun bir hayalet olduğunu sanmıyorum. Bence

gerçek bir kedi." "Gerçek bir hayalet kedi."

"Hayır, demek istediğim, aşağıdan geliyor. Yer altı boşluğunuzdan."
Yakındaki bir havalandırma deliğinin yanına çömelıyorum ve daha yakından dinlemek için başımı çeviriyorum. "Burası kesinlikle daha gürültülü."

"Harika, hayalet kedi sürünme boşluğumda."

"Bu bir hayalet kedi değil. Gerçek bir kedi. Yer altı boşluğunda. Hiç aşağı inip kontrol ettin mi?"

"Bu kesin bir hayır."

"Neden olmasın?"

"Örümcekleri sevmem. Ya da ölü bedenleri. Kedi ya da insan çeşitlerini."

"altı boşluğunuzu kontrol etmeliyiz," diyorum. "El nerede?" "El fenerim mi olması gerekiyor?"

"Acil durumlar için mi? Kasırgalar gibi mi?"

"Burada kasırga mı var?"

Alnımı elime koyuyorum. "Aman Tanrım." "21. yüzyıldayız. Telefonlarımızda el feneri var."

"Sürünme boşluğu girişiniz nerede?" Ayağa kalkarken sordum.

"Arka tarafta. Bu evin ne kadar eski olduğunun farkında mısın?" "Evet. Ne olmuş yani?"

"Yani, size söylüyorum. Orada ölü şeyler var. Hayalet kedi muhtemelen bunlardan en azı."

"Telefonumu almaya gidiyorum."

Dışarıda buluşmaya karar verdik. Üst kata fırlayıp komodinden telefonumu alıyorum ve sonra aşağıya koşup arka kapıdan çıkıyorum. Luke zemin seviyesindeki bir yapının yanında duruyordu. Soyulan boya, ev kadar eski görünen ahşabı ortaya çıkarıyor.

Kapalı girişe şüpheyle bakan Luke'a katılıyorum. "İçeri girin," diyorum.

Gerçekten. Kafa üstü gitmesi gerekecek. Tarama alanları Özellikle eski evlerin altına "sürünme" denmesinin bir nedeni vardır. "İçeri mi giriyorum?"

Ona Gary Coleman suratımı veriyorum. Different Strokes, Madison ve ben çocukken izlediğim tek 80'ler dizisiydi.

"İçeri gireceğini sanıyordum," diyor Luke. "O adam sensin."

"Ama ben-"

"Devam et." Dirseğimle onu dürtüyorum. "Ben burada kalıp bir kötü ruh tarafından kapılmadığından emin olacağım."

"Bu beni daha iyi hissettirdi."

"Aslında, ben bir poltergeist ile boy ölçüşemem. Sen kendi başınasın. Ben burada durup el fenerimi açıklığa tutacağım."

Luke'un yakışıklı yüzüne pişmanlık dolu bir kabullenme ifadesi yerleşiyor. Telefonunun el fenerini açıyor ve sürünerek sürünme boşluğu açıklığına gidiyor,

Omuzları çökmüştü. "Eğer geri dönmezsem, anneme onu sevdiğimi söyle, her ne kadar öpüşme seansımıza girmiş olsa da." Tahta örtüyü kaldırmak için diz çökmeden önce durakladı. "Biliyorsun. İçeri girip o sevişme seansını bitirebiliriz."

"Oyalıyorsun."

Derin bir nefes alır. "Tamam." Eskimiş tahta levhayı yoldan çekince, alt tarafa açılan siyah bir geçit ortaya çıktı.

Ev.

Telefonumun el fenerini açıp karanlığa doğru tutuyorum. Kısa ışını yutar. Zifiri karanlıkta vahşi bir miyavlama duyulur. "Olamaz," diyor Luke.

"Bu bir hayalet değil."

Dalışa önce başını sallıyor. "Bir kedicik getir."

"Sadece ruhumu geri getirmek istiyorum. Sağlam, ideal olarak."

Evin altında kaybolmadan hemen önce ayak parmağımla poposuna cesaret verici bir şekilde vuruyorum.

Luke dar alanda gezinirken, "Gah "tan büyükannesini irkiltecek küfürlerle kadar ifadeler kullanıyor.

Bedenimi yere indiriyorum ve başımı karanlığın içine sokuyorum. "Orası nasıl bir yer?"

"Korkunç," diye karşılık veriyor Luke. Sesi kısılmış, sanki ciğerleri döşeme kırımları ve toprak arasında yassılaşmış gibi.

"Bir şey görüyor musun?"

"Örümcek ağları. Çöpler.

Korkunçluk."

Bir bastırıyorum. Bir milyon dolar için bu evin altında sürünmezdim ama bunu Luke'a asla itiraf etmeyeceğim. İyi bir çocuk gibi davranıyor. Ayrıca, ben

bir kedinin mücadele etmesine izin vermem. Luke olmasaydı, hayvan kontrolünü arardım.

Daha fazla kedi sesi, tavan boşluğundan akan küflü hava akımı boyunca ilerliyor. Bu sesler kederli bir feryattan ziyade, nöbet tutan bir kedinin sesine benziyor.

"Uh," diyor Luke, sesi mesafeden dolayı boğuklaşıyor. "Cassie?"

"Öyle mi?"

"Buna inanamayacaksın."

"Ne?" Beklentiyle dizlerimin üzerine sıçradım.

"Yavru kedilerimiz var."

Chapter 21

Luke

Kaplumbağa kabuğu anne kedi, yavrularını çaldığımda uzak bir köşeye kaçıyor. İyi bir yemeğe ihtiyacı var. On iyi öğün. Bu da evimin altında ve bahçemde az miktarda kemirgen olduğu anlamına geliyor. Bunu olumlu bir şey olarak görüyorum.

Yavru kediler bir deri bir kemik ve zayıf. Annelerinden yeterli besin alamıyorlar. Durumları ölüm kalım meselesi olduğundan, sağlıkları önceliklidir. Anne bir süre kendi başının çaresine bakabilir. Bir noktada onu yakalayacağım ve bebekleriyle yeniden bir araya getireceğim, gücünü yeniden kazanmasına yardımcı olacağım, böylece onları yeniden beslemeye başlayabilecek.

Cassie ve ben yavru kedileri birkaç eski paçavrayla yumuşattığımız bir karton kutuya dikkatlice yeniden yerleştiriyoruz. Ben Walmart'a gidip kedi maması, kedi şampuanı, göz damlası ve yavru kedi maması alırken o da onlara göz kulak oluyor. Anne için mama ve su kapları alıyorum, belki onu ışığa çıkmaya ikna edebilirim umuduyla.

Eve döndüğümde Cassie hâlâ onu bıraktığım yerde, koltuğun üzerinde karton kutuya yakın durmuş, yavru kedilere sevgiyle bakıyordu. Elimdeki torbaları mutfak adasına koyun, bir kase alın ve biraz mama ısıtın. Kanepede ona katıldığımda Cassie beni bekliyor. Ona bir havlu veriyorum ve o da havluyu sarı tekirin altına seriyor.

"Her iki saatte bir yemek yemeleri gerekiyor." Özür dileyerek bana bakıyor. Saat sabahın dördü ve kendimi bir beton yığını beni puantiye haline getirmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Eskisi gibi geç saatlere kadar ayakta kalamıyorum.

Miyavlayan yavru kedilerin kutusuna bakıyorum. Ben iki yavrunun babasıyım.

kaplumbağa kabuğu ve iki sarı tekir. Boş yatak odalarımı tam olarak böyle planlamamıştım.

Sarı bir tekiri kulaklarının arkasından tırmalıyorum ve bana tıslıyor. "Hey. Seni kurtarıyorum. Biraz saygı göster."

"Sen saat altı vardiyasını almak istersen ben ilk vardiyayı alabilirim." O mama kabını yanındaki koltuk minderinin üzerine yerleştirir ve göz damlalığını doldurur. Kadın sütü damla damla dağıtırken yavru kedi hevesle yalayıp yutuyor.

"Bu sadece ilk resmi randevumuz ve şimdiden bebeklerimiz var."

Cassie bana yan gözle bakıyor ve başını sallıyor. "Aklına bir şey gelmesin." "Oh. Düşünmüyorum. Ayrıca yüz yıllık pislik gibi kokuyorum. Ben gidiyorum.

duşa gir ve sonra biraz uyumaya çalış. Sen uyurken bu küçük adamları kilerde bırakabilirsin."

"Buradaki kanepede, onların yanında uyuyacağım." Ona sııttım.

"Korkmalarını istemiyorum."

"Tamam. Sana fazladan bir battaniye getireyim."

Ona bir battaniye ve yastık buluyorum ve sonra neredeyse duşa uyuyakalıyorum.

Yatağa girdiğimde, yavru kedileri beslemem gerekene kadar sadece bir saatim var. Bunu iyi değerlendiriyorum, başımı yastığa koyar beynim delta moduna geçiyor. Alarmım saat altıda çaldığında, sessizce oturma odasına geçiyorum ve yavru kedi kutusunu koltuğumun yanına yerleştiriyorum. Koltuğa gömülüyorum ve rüyaların hala mümkün olduğu ama canlandırıcı olmadığı yarı uyanık bir durumda oyalanırken onları teker teker besliyorum. Besledikten sonra kendimi koltuktan kaldıramıyorum. Koltuğu tamamen yatırıyorum ve sırtüstü yatıyorum.

Cassie saat 8'e bakıyor, ben de saat 10 vardiyasını alıyorum. O zamana kadar,

İkimiz de "uyanık" olmanın bitkin bir versiyonundayız. Yavru kediler son mamalarını yalarken o kahve yapıyor. Mutfağa gitmeden önce hepsinin bez yığınınına rahatça sarıldıklarından emin oluyorum.

"Anne kediye dışarı çıkarmaya çalışmak için sürünme girişine yiyecek ve su koyacağım," diyorum.

"O zamana kadar her iki saatte bir yemek yemeleri gerekiyor."

"Anne dışarı çıksa bile, onları besleyecek durumda olduğundan emin değilim. Yer altı yaşamı zor olmalı."

Cassie başını sallar. "İstersen onları eve götürebilirim."

"Hayır. Çok meşgulsün. Ben ."

Gülümsüyor. Sanırım yüzünde memnuniyet okunuyor, bu da beni tatmin ediyor. "Anneme bugün öğle yemeğinde orada olacağımı söyledim," diyor Cassie uzun bir aradan sonra.

Sessizlik içinde kahvemizin tadını çıkarma anı. "Pazar geleneği hala yaşıyor mu?"

"Evet. Kiliseye, sonra da büyükannemin evine gideceğiz."

"Kiliseyi kaçırıyorsun."

" değil. Ben buna mini tatil diyorum."

"Onlara geceyi benim evimde geçireceğinizi söylediniz mi?"

Bana deli saçması bir şey söylemişim gibi bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Yanlış sonuçlara varırlar."

Başımı sola eğerek ona bakıyorum. Tabii ki onlar birlikte yattığımız sonucuna varırlar. Ama başka ne sonuca varabilirler ki? Tekrar birlikte olduğumuzu mu? Resmi bir çift? Bu çok mu kötü olur? Ona sormak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Sadece fiziksel olarak değil, duygular konusunda da almaya karar verdim. Belli ki çoktan içine girmişim. Son yirmi dört saate bakılırsa Cassie de "var" görünüyor ama onun bağlılığının, yıllar önce yıktığım güveni yeniden inşa etmeye devam etmek de dâhil olmak üzere birçok faktöre bağlı olduğundan şüpheleniyorum.

Sonuç , . "Çörek ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, böyle iyiyim. Sanırım bir duş alacağım ve sonra Nana'ya gideceğim. Bir yerde durup patates salatası falan almalıyım. Nana onu çevirecek ama elim boş gitmek istemiyorum."

Eğer onunla gitseydim, eli boş dönmezdi. Ama yine çok erken. Yakında ailesiyle yeniden bağlantı kuracağım. Umarım. Ve bunun boş bir umut olduğunu sanmıyorum. Bu geceleme tahmin edebileceğimden çok daha iyi geçti.

Cassie duş alırken ben de bir parça soğuk pizza yiyorum, ara sıra Korg'a jambon parçaları atıyorum, da sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi davranıyor. Cassie uykusuzluğuna rağmen zinde bir şekilde geri dönüyor. Onun doğal görünümünü her zaman çok sevmişimdir. Hâlâ da öyle.

Çantasını koltuğun üzerine bırakıyor ve yavru kedilerin üzerine biraz daha eğiliyor. "Gel buraya Cheez Whiz."

"Cheez Whiz," diyorum gülerek. "Onlara şimdiden isim mi veriyoruz?" Cassie omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

O isimleri atamaya devam ederken kapı çalınır. Korg canavar moduna geçer, ön kapıya doğru koşar ve fırtına gibi havlar.

"Sakin ol Korg," diyorum onu fuayeye kadar takip ederken.

"Kız izci kurabiyesi mevsimi mi?" Cassie soruyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Belki mi?"

Ya da Amazon olabilir. O şirket çok başarılı.

Pazar günü bile kutular. Ben bir şey sipariş etmedim ama işten .

Korg'a "Otur oğlum," diyorum. Beni memnun etmeyi Amazon teslimatçısının bacağına ısırmaktan daha çok istiyor. Herhangi bir hırlama ya da hırıltı olmadan kapıyı açabiliyorum.

"Luke!"

Şok beni dilsizleştirdi.

"Oh, Luke. Seni çok özledim."

Macy eşiği geçiyor ve kollarını sıkıca boynuma dolayarak bana doğru atılıyor. Yirmi küsur kilo almış, (tahmin edersiniz ki) göğüs dekolteli bir bluz giymiş ve bu bluz beni rahatsız ediyor, özellikle de göğsüme bastırıldığında.

Ben onu itmeden, elleriyle yanaklarımı sabitliyor ve dudaklarıma sulu bir öpücük konduruyor. Panik damarlarımı yakıyor.

"Macy. Hayır." Kendimi onun dudak dolgularından kurtarıyorum ve onu itiyorum.

Çevresel görüşümdeki hareket dikkatimi çekiyor. Cassie fuayede durmuş Macy'nin aşk bombasını izliyordu.

"Cassie-"

"Cassie?" Macy kötü bir kız tonuyla söylüyor. "O neden burada?"

"Randevumuz var." Cassie'nin yüz ifadesinin şaşkınlıktan incinmişliğe ve kızgınlığa geçişini izliyorum.

"Neden? Senin bir dolandırıcı olduğunu bilmiyor mu?" Macy hırlıyor. "Ben- ben değilim- bu görüldüğü gibi değil."

Cassie'nin burun delikleri alevlenir.

"Tam olarak görüldüğü gibi." Macy parmağıyla işaret ederek Cassie'ye yaklaşır. "Luke ve benim bir geçmişimiz var. Sen ve o bir hiçsiniz."

"Ne tür bir tarih?" Cassie söylüyor. Ses tonu soğuk.

"Bebek odalarını süslediğiniz ve bebek isimleri seçtiğiniz türden."

"Hayır, öyle değil," diye bağıriyorum Macy'nin öfkesi üzerine.

Macy sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve bana ters ters bakıyor. "Ona gerçeği söyle Luke."

Cassie'nin öfkesinin eriyip kararlılığa dönüşmesini izliyorum. "Hayır. Sanırım yeterince duydum.

Hoşça kal Luke." Beni geçip gitti.

"Cassie, hayır." Onu verandaya kadar takip ettim. "Bu görüldüğü gibi değil. Macy ile birlikte değilim. Cassie!"

Ön bahçede duraklıyor ve arkasını dönüyor. "O zaman ne var Luke? Bana gerçekten bir şey olduğunu anlat."

"Çocuğunun kulak tüplerinin parasını ödedim. Şanzımanını ben tamir ettim." Cassie gözlerini bana dikti.

"Macy ile Los Angeles'ta bir vardı ama bitti. Ona yardım ediyordum-"

"Seni bu yüzden mi öptü?"

"Beni neden öptüğünü bilmiyorum." Cassie'ye doğru koştum ama o geri çekildi.

Macy ikimize doğru hızla geliyor. "Beni öptü çünkü beni seviyor!"

Cassie'ye saldırmadan önce Macy'yi yakaladım. Macy bu fırsatı değerlendirip boynumu tutuyor ve beni bir öpücük için daha aşağı çekiyor.

Onu iterken "Bırak beni," diye bağıryorum.

"Bitti, Luke. Bu sefer sonsuza dek!" Cassie bana bakmıyor, sadece hızlı ve kararlı adımlarla cipine doğru yürüyor.

Onu takip ediyorum ve Korg da heyecanla zıplayarak beni takip ediyor. Oyun oynadığımızı sanıyor. "Aşağı, Korg!"

Onu boğmaya çalıştığıma inanan Korg, Cassie'nin yanına koşuyor ve bacağı arabanın içinde kaybolup kapı kapanana kadar evcil hayvan için yalvarıyor. Yılmadan bana geri dönüyor ve şu anki duygusal durumumun tam zıttı olan mutlu bir dansla etrafımda zıplıyor.

Cassie'nin arabası yolda gözden kaybolduktan sonra dönüp Macy'ye donanma gemisi yakışır bir dizi küfürle öfkelenim. Bana çürüyen bir cesetmişim gibi ve eve geri döndü. Onu takip ettim.

"Evime izinsiz girip beni öpebileceğini sana düşündüren nedir?!"

Macy hâlâ geri çekiliyor. En alttaki merdivene çarpıyor ve üçüncü basamağa düşmeden önce ayaklarının üzerinde sallanıyor.

"Cassie ile aramı düzeltmeye çalışıyordum ama şimdi onu aldattığımı düşünüyör!"

Macy dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü kapatıyor. Yumuşak iniltiler parmaklarındaki boşluklardan süzülüyor.

Tam bir aptal gibi davranıyorum. Kızgınım ama canavar moduna geçmeme gerek yok. *Sakin ol Luke*. Derin bir nefes alıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Korg ayaklarımın dibinde pantolonunu indiriyor. "Neden buraya geldin?" Mümkün olduğunca sakın bir şekilde söylüyorum.

Macy ellerini indirir. "Yapamam-L.A. çok-" Her cümlenin arasına bir hıçkırık karışıyor.

"Sana küfrettiğim için özür dilerim. Çok kötü bir zamanda geldin. Ve biz artık bir çift değiliz. Neden beni öpebileceğini ve tehdit edebileceğini düşündün-?"

"Kimi tehdit etmek? Kız arkadaşını mı?" Macy tükürür.

"Hayır, o benim kız arkadaşım değil. Cassie'nin kim olduğunu biliyorsun. Los Angeles'a taşınmamın sebebi o."

"Buraya geri taşınmanın sebebi de o." Sesi alaycı.

İçimdeki öfkenin yeniden kaynadığını hissediyorum ama dilimi dizginliyorum. "Evime zorla girdin, beni öptün, kız kavgası çıkarmaya çalıştın ve randevumu kovaladın."

Macy'nin nefesi kesilir. Gözlerinden yaşlar fışkırır. Yüzünü tekrar kapatır. "Bu seni neden üzüyor?" Kelimelerim kırılmış. Neredeyse Tiyatro oyunu. Macy kurbanı oynamakta ustadır.

"Belki işleri koyabiliriz diye düşünmüştüm," diyor hıçkırıklar arasında. "Çok iyi davrandın ve düşünmek için zamanım oldu."

"Gabe nerede?"

"Arabada."

"Onu *arabada* mı bıraktın?"

"O kadar da sıcak değil."

Onun Ford Focus'una koştum. Sanırım şanzımanı tamir ettirmiş. Bir dakika. Şanzıman hiç bozuldu mu? Çantalar, kutular ve yastıklar ön koltukta. Gabe arkadaki araba koltuğunda, daha fazla çanta ve bavulun yanında oturuyor. Macy tüm hayatını küçük bir arabaya sığdırarak ülkeyi baştan başa geçerken tam olarak ne planlamıştı?

Gabe'in kayışıyla oynamaya başladığımda alt dudağı titriyor ve sonra feryat ediyor. "Ben de kardeşim." Onu koltuktan çekip kalçama yaslıyorum.

Eve tekrar girdiğimizde Macy merdivenlere yığılmıştı. Gabe'i yere bırakıyorum ve ona doğru koşuyorum. Hâlâ ağlıyor ama Macy onu teselli etmek için kıpırdamıyor. Kalbim çocuk için acıyor, bu yüzden gidip Macy'nin yanına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

"Araban senin eşyalarınla dolu," diyorum.

Macy başını sallar. "Beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm."

"Şanzımanınız hiç bozulmadı, değil mi?"

Başını sallıyor. "Paranın bir kısmını kira kontratımdan kurtulmak için, bir kısmını da ülkenin diğer ucuna gitmek için kullandım."

"Eminim eğlenceliydi." Gabe ağlamayı bıraktı ama kasları gergindi. Onu maddi olarak destekleyen kişinin ben olduğumu bilmiyor. Belki bir gün annesi onu bilgilendirir.

"Yolculuk berbattı. Ama L.A.'de kalamazdım. Oradaki adamlar kendini beğenmiş pislikler, kiralar çok yüksek ve okyanus donmak üzere.

<bleep> off." O küfrederken Gabe'in kulaklarını

kapatıyorum. "Sen hiç okyanusta yüzmedin."

"Çünkü hava çok soğuk. Sıcak suyu ve geleceği olan bir yere ihtiyacım var."

"Ben o değilim." Lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Hiçbir şeyin altında Macy'nin evimde ya da 50 mil yarıçapında bir yerde kalması şart.

Burnunu çekiyor. "Benimle ilgilendin, bizimle ilgilendin..." Gabe'i koltuk altlarından kavırıyor ve kucağına oturtuyor. "Çok cömert davrandın. Ben sadece düşündüm..."

"Cassie'ye aşığım." Cümle kadar doğal bir şekilde akıyor ki - yıllardır içimde demir atmış olan bir gerçek.

Macy gözlerini deviriyor. "Az önce seni terk eden ve seninle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyen Cassie mi?"

"Senin de bununla bir ilgin var."

Annesinin yanında kendini daha rahat hisseden Gabe, parmaklarını emmeye ve saçma sapan kelimeler gevelemeye başlar, bir şekilde bu ikisini sadece yeni yürümeye başlayan bir çocuğun başarabileceği bir şekilde birleştirir.

Yüzünü Gabe'in kıvrıkcık sarı saçlarına gömüyor. "Bunların hepsi kafamda daha anlamlıydı."

Ne yapılması gerektiğini biliyorum. Onunla ilişkimi kesmeliyim. Şimdi. "Sana para vermeye devam edemem."

Bana bakarken Macy'nin kaslarında ve yüzünde panik okunuyor. "Yaşayacak bir yerim yok. İşim de yok. Arabada uyuyamayız."

"Tekrar ayağa kalkabilmen için hesabına on beş bin dolar yatıracağım."

"Bu ev çok büyük. Biz sadece bir oda kaplarız. Seni yalnız bırakırız. Charleston'da bir iş bulabilirim."

"Kesinlikle olmaz."

Macy'nin kaşları öfkeyle çatılır. "Zamanımı seninle asla harcamamalıyım, Luke Curtis. Seninle geçirdiğim her günün her anı dehşetin tanımıydı."

Ellerimi dizlerime vuruyorum ve ayağa kalkıyorum. "Tamam o zaman. Dışarı." Kapıyı işaret ediyorum.

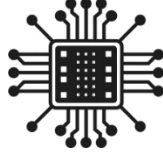
Macy omurgasını dikleştirir. "Yirmi bin."

"Evimden defol yoksa hiçbir şey alamazsın. Bunu sadece Gabe için yapıyorum. Bu gece bir otel bul. Ne yapmak istediğini, nereye gitmek istediğini düşün."

Gabe bana doğru uzanıyor, parmakları salyayla ıslanmış. "Bu kulağa uygulanabilir bir plan gibi geliyor mu?"

Çenesini kapatır, başını sallar.

Gabe'i Macy'nin kucağından alıp sıkıyorum. Gözlerim yaşıyor. "İyi olacaksın." Ona tekrar sarılıyorum ve sonra annesine geri veriyorum. "Parayı transfer edeceğim. Kendin çıkabilirsin."

Banka uygulamamı kapatıyorum. Macy'yi hayatımdan için on beş bin dolar. Yine de çok mu geç? Beni yiyip bitiren soru bu.

Gözlerim sürekli telefonuma kayıyor. Cassie şimdi Nana'da mı? Will Onu ararsam telefonuna cevap verir mi, yoksa benden kaçır mı? O da benim kadar üzgün mü?

Ayağa kalktım ve telefonu arka cebime soktum. Parayı transfer etmeden önce duş aldım ve giyindim. Belki bugün bir yerlere giderim diye düşündüm. Nana'lara mı? Ya da belki Cassie'yle kahve içmeye gider ve bir şeyler konuşuruz.

Nana'larda ona sürpriz yapamam. Bu çok dağınık olur. Muhtemelen onlara benden bahsetmemiştir. Şimdi zamanı değil. Onu kahveye davet edeceğim, ama önce bir simide ihtiyacım var. Çünkü acıktım. Evet, açım. Bu yüzden iki katına gibi hissediyorum. Cassie'nin benden uzaklaşıp bitti demesiyle bir ilgisi olamaz. Sonsuza kadar.

Simitler tereyağıyla birlikte buzdolabında. Kapıyı gereğinden fazla sertçe sarsıyorum ve baharatların birbirine çarpıp takırdamasına neden oluyorum.

Midem tatlı, ekşi ya da baharatlı hiçbir şeyi kaldıramıyor. Sade simit üzerine sade tereyağı o zaman.

Simidin kızarmasını beklerken Cassie'ye mesaj atma cesaretini gösterdim.

Bu sabah için özür dilerim. Bir oldu. Macy ve ben birlikte değiliz. Bunu kahve içerken konuşabilir miyiz?

Simit çıkıyor. Her iki tarafına da tereyağı sürüyorum, birbirine vuruyorum ve sonra bir ısırık alıyorum. Telefonumu izliyorum. Bir yanıt bekliyorum. Hiçbir şey yok.

Telefonumu tezgâhın üzerine atıp adaya yaslanıyorum. Çiğnerken bir hareket gözüme çarpıyor. Dolap kapağının kendiliğinden açıldığını görmek için başımı çeviriyorum. Karnımda bir ateş yükseliyor ve alevleri kollarıma sıçırıyor.

Çenemi tuttum ve arka kapıya doğru döndüm. Birkaç dakika sonra geri döndüm.

kulübeden balyozla. Dolabın içindekileri boş verin. Çekiçle geri çekildim ve 1980'lerin yaşlı meşesine ardı ardına şiddetli darbeler indirdim. Kıymıklar her yöne uçuşuyor, seramik paramparça oluyor, Menteşeler yerinden çıkarken çatırdıyor. Tüm dolap duvardan düşüp yere çakılana kadar vuruyorum ve sonra biraz daha vuruyorum.

"Oğlum. Dur," diye duyuyorum arkamdan.

Parçalamaya devam ediyorum, bu sefer kompozit tezgahı. Çekicimin gücüyle çatlıyor. Tüm mutfağımın yıkımını planlarken hiçbir kasımı esirgemiyorum.

"Oğlum!"

Etrafımda dönüyorum. "Ne!"

Annem yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapıda duruyor. "Bu onu geri getirmeyecek."

"Macy'yi geri istemiyorum. Onu hayatımdan çıkarmak istiyorum..." Başka bir küfür dizisine patladım.

"Cassie'yi kastediyorum. Mutfağınızı onu geri getirmeyecek."

"İkisini de geri getirmeye çalışmıyorum. Betsy'yi hayatımdan çıkarmaya çalışıyorum!"

Annemin kafası karışmış görünüyor. "Betsy kim?"

"Dolabıma dadanan hayalet!" "Hayır. Evlat, bir şey mi var?"

"Mutfağımı temizliyorum! Adaçayınız var mı?" Tezgahları biraz daha başladım.

"O...k..." dediğini duyuyorum annemin yüksek sesler ve g mb rt ler arasında. Gözlerini siper ederek adanın etrafında yürüyor. "Sanırım seni seviyor."

Clunk! Bam!

Sapı sıkıca kavrayıp bir kez daha sallamaya hazırlandım.

"Dedim ki, sanırım seni seviyor!" Annem bağılıyor.

Sözleri kaslarımı gev etiyor. Gücüm azalıyor ve dün gece zar zor uyuduğumu hatırlıyorum. "Betsy beni sevmiyor. Joey'i seviyor."

"Cassie'den bahsediyorum."

Balyozu bırakıyorum ve  n kolumu yıpranmış tezgahın üzerine koyuyorum. Vücudumu bir ağırlı kaplıyor, her uzvum etkileniyor, en büyük darbeyi göğsüm alıyor. Derin, kemirici bir acı. Başımlı koluma yaslıyorum ve görüşümü karanlığa g m yorum. "Onu kaybedemem." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kesik kesik bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum.

Annem elini sırtıma koyuyor. "Biliyorum." "Ne yapmalıyım?"

Hemen cevap vermiyor, sanırım o da benim gibi afallamıştı. "Sen bekle," diyor.

Bekledim. *Yıllardır.* "Mesajlarıma cevap vermiyor." "Ona kaç kere mesaj attın?"

"Bir kez."

Annem kıkırdar. "Ona biraz zaman ver. İkinizin paketinden çıkarması gereken bir sürü y k var."

"Paketini ." "Bunu gördüm."

Ayağa kalkıp tekrar adaya yaslanıyorum ve yüzümü ovu turuyorum. Her yer toz içinde. Gözlerimi korumam akıllıca olurdu. "Macy bugün geldi. Beni  pt . Cassie benim aldattığımı düşünüyor. Sanırım Macy hala aramızda bir şey olduğunu sanıyordu. O ve ben asla birbirimiz için doğru kişi olmadık. Berbat durumdaydık."

Annem yanımdaki adaya yaslanıp kollarını kavu turuyor. "Ama seni aldattığında, bu sana bir şey öğretti."

"Evet. Asla L.A.'den başka bir kadınla  ıkma."

"Hayır. Onları aldattığında diğ r kadınlara zararı sana gösterdi."

Bu hayat dersini kendim zaten anlamıştım, ama bir şekilde annemden duymak daha etkili oluyor. Ne ekersen onu biçersin. Ne ekersen biçersin. Karma. Hepsi geçerli. Sadece resmi olarak borcumu  dememin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Bu aynı zamanda senin değişmeni ve sevdiğin kadının peşinden gitmeni de sağladı," diye devam ediyor annem. "Sarhoş halinle bana buraya Cassie için geldiğini söylemene gerek yoktu. Sebebin bu olduğunu zaten biliyordum."

"Ve yine de beni takip ettin."

Elini dirseğime koyuyor ve bana bakıyor. "Sana her zaman inandım. Cassie'yi istiyorsan bir yolunu bulacağını biliyordum."

"Beni çıkarıcı biri gibi gösteriyorsun."

"Zaman zaman öyleydin."

Ayaklarıma bakıyorum. "Belki de bu da okyanusa atılması gereken bir başka alışkanlığımdır."

"Manipülatif olmadan da kararlı olabilirsin. Bence doğru dengeyi bulmaya başlıyorsun."

Elimi annemin elinin üstüne koydum.

"Ona tekrar mesaj at. Cevap vermezse, peşinden git."

Sanki cevap verir gibi telefonum çalıyor. Macy'den geldiğini görünce beklentim düştü. "Harika."

Hey Luke. Para için teşekkürler. Akıllıca kullanacağım. Gabe de sana teşekkür ediyor. Annene de benim için teşekkür et. Tamam. Bu kadar. Ben her zaman

Seni birazcık seviyorum. Hoşça kal.

Anneme şaşkın bir bakış attım. "Macy teşekkür ediyor."

"Oh. Onunla garaj yolunda konuştum. Oturma odamdan küfür ettiğini duydum ve neler olduğuna bakmak için dışarı çıktım."

"O kadar sesli miydin?" "Evet."

Dudağımı ısırdım.

"Bunun için endişelenme. Eminim komşular kilisededir. Ya da senin tiradını duyduktan sonra kiliseye gidip tövbe etmeleri gerekiyordur."

O kadar öfkeliydim ki ne dediğimi bile hatırlamıyorum. Macy'yi ağlatmaya yetmişti. En iyi bakışlarımdan biri de değildi. "Macy'ye ne dedin?"

"Konuşmanın çoğunu o yaptı. Beni ayrıntılar hakkında bilgilendirdi." "Ne gibi?"

"Son birkaç aydır ona ve oğluna bakmak ne kadar cömert davrandığınız gibi."

Başımı salladım.

"Ama bana Betsy'nin bu denkleme nasıl dahil olduğunu söylemedi."

"Betsy benim hayaletim. Dolabın kapağını açan o. Yoksa Açmak. Sanırım bu sorunu çözdüm."

Bir an için enkazımı düşünüyoruz. Zeminde, bir ayağı  almak ya da birinin bacağını için bekleyen parçalanmış ahşap tepeler ve vadiler var. Keskin kırık seramik parçaları işi bitirmek üzere yatıyor.

" nce dolapları boşaltman gerektiğini düşünmedin mi?" Omuz silktim.

"Acelem vardı."

"Kabinesi gittiğine göre Betsy'nin ne yapacağını sanıyorsun?" Hay aksi. Bunu hiç düşünmemiştim. "Sence delirmiş midir?"

"Muhtemelen."

"Harika."

"Evet. Onunla tek başınasın, evlat. Hayaletlerle işim olmaz."

"Teşekkürler."

Annem parmak uçlarına kalkıyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Bana ihtiya ın olursa misafir evindeyim."

Minik beline uzanıyorum ve ona çabucak sarılıyorum. "Bunların hepsi zaten birkaç hafta içinde demolanacaktı."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

"yardım etmeyecek misin?"

Bana "hayır" dercesine bir g l msemi fırlatıyor ve ardından hasara doğru ilerleyerek arka kapıya yöneliyor.

"Bu arada," diyorum, "yavru kedilerim var." "Evcil hayvanlardan nefret ettiğimi biliyorsun."

" ok şirinler."

"Eminim öyledir, ama muhtemelen alerjim olduğundan da . G le g le evlat."

Arka kapı çarparak kapandı. Yine yalnızdım. Sadece ben, balyoz ve silah haline getirilmiş odun yığınları.

Ortalığı dağıttım. şimdi nasıl temizleyeceğimi .

Chapter 22

Cassie

Yarım kilo Alman patates salatası almak için Kroger'a, oradan da Nana'lara gidene kadar güveçte pişiriyorum. Aklımda Macy'nin yapay olarak dolgunlaştırılmış dudaklarının Luke'un dudaklarına yapıştığı an canlanıyor.

Bilmeliydim ki

Dolapta bir yerde saklanan bir kadını vardı. Yanında başka bir kadın. Bir meteor dünyaya doğru gelse bile bu adam değişmezdi.

Yapmadığım tek şey ağlamaktır. Luke Curtis için bir damla daha gözyaşı dökmeyeceğim.

Çok fazla kan döktüm. Kendi zevki için beni oyaladığını geç değil de erken öğrendiğim için mutluyum. Beni iyi bir adam olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Değiştiğine. Artık gerçeği biliyorum. Değişmemiş. Hem de hiç.

Nana'nın evinin önündeki paralel park yerleri dolu. Madison'ın ve annemin arabalarını tanıdım ama diğerlerini tanımadım. Geri dönüp

Caddenin karşısına park ettikten sonra üç ev aşağıda bir yer seçiyorum ve yetersiz patates salatası kabımı Nana'ya taşıyorum. Yol boyunca, bir Nana'nın harap garajına bir bakış. "Hayır,

hayır, hayır. Hayır!"

Kaldırımdan sapıp Nana'nın evinin arasındaki çimenliğe ilerliyorum. ve komşusunun evi. Gözlerim beni yanıltmadı. Garajın çatısının bir kısmı çökmüştü. Hasarı inceledim, nutkum tutulmuştu. Zihnindeki onarımlar listesine "garajın çatısını onarın"ı eklerken kalbim daha çok çarpıyor. Onarım mı? Kimi kandırıyorum ben? Garajın yıkılıp yerine yenisinin yapılması gerekecek.

Bu en az 20 bin dolar eder. Muhtemelen daha fazla.

Gökyüzüne bakıyorum, kabarık beyaz bir bulutun derin mavilikte tembelce ilerleyişini izliyorum. Sonbahar geliyor ve beraberinde yağmur. Bütün o sular büyükannemin Noel süslerinin üzerine dökülüyor.

Yapabileceğim bir şey yok. Param işlerime bağlı.

Başarısız bir şekilde göğsümdeki ağırlığı atmaya çalışıyorum, sonra da istifa ederek eve doğru dönüyorum. Paravan kapı sallanıyor. Menteşeleri çekerek açıyorum. Onun da değiştirilmesi gerekiyor. Dış cephe kaplamasının onarılması ve boyanması gerekiyor. Termit hasarının giderilmesi gerekiyor. Mutfığa girdiğimde kafamdaki liste devam ediyor.

Annem, büyükannem, Suzanne teyzem ve Madison yerlerini aldılar; büyükannem ocakta, annem tezgâhta, Suzanne teyzem ve Madison masada. Tencerede hararetle bir şeyler karıştıran Nana hariç, beni merhabalar ve gülümsemelerle karşılamak için dönüyorlar.

"Merhaba," diyor, arkası dönükken boştaki elini havaya kaldırarak.

"Hey."

Annem bıçağını bırakıp bana sarılmak için yanıma geldi. "Yorgun görünüyorsun," diyor ben kol hizasındayken.

"Garajın çatısı çöküyor."

"Süslemelerimin hiçbirisi zarar görmedi," diyor Nana. "Hepsini üst kattaki boş yatak odasına taşıdım."

"Çöktükten sonra içeri mi girdiniz?"

Annem gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Ona yapmamasını söyledim." "Göründüğü kadar kötü değil," diyor Nana.

"Ölümcül görünüyor," diyorum.

Annem bırakıyor ve doğrama işine dönüyor. Sarılmak için sırada Madison var. Hızlıca sıktıktan sonra patates salatası kabımı kapıyor ve elime bir mektup tutuşturdu. Dışındaki çanlar bir ipucu. Düğünle ilgili.

Zarfı açıyorum ve kartpostal boyutunda bir dikdörtgen kart stoğu çıkarıyorum.

Ben metni tekrar tekrar okurken o da beklentiyle bana bakıyor.

O bana evlenme teklif etti, şimdi ben sana edeceğim. Evet dediğimde yanımda olacak mısın?

Baş nedimesi olman için bir davetiye.

Gözlerim bulanıklaşıyor. Yazılar bulanıklaşıyor. Hissetmem gerektiğini bildiğim duyguları taklit ediyorum: mutluluk, minnettarlık, kuzenim için heyecan. Ve

Göğsümdeki ağırlık hâlâ ağır ve gerçek duyguların dışı vurumunu engelliyor.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve neşeli görünmeye çalışıyorum.

"Tabii ki olacak!" Başarıyla haykırıyorum. Bu çaba mevcut enerjimin büyük bir yüzdesini tüketiyor.

Madison'la sarıldık ve sonra elbise seçimleri, provalar, ayakkabı ve mücevher alışverişi için tarih ve saatler gibi detayları sıralamaya başladı. Hiçbiri kayda geçmedi.

Suzanne Teyze köşedeki sandalyesinden, "Bütün bunları hatırlayamaz," diyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi bana bakıyor. Zahmetsiz görünme çabalarımı iki katına .

Madison, "Size bir e-posta göndereceğim," diyor.

Başımı sallıyorum ve Suzanne Teyze'nin karşısındaki koltuğa çöküyorum. "Sorun ne?" diye soruyor.

Madison onu gördü. "Ne oldu? Bir sorun mu var?" Elini omzuma .

"Hayır. Hiçbir şey. çalışıyordum." "Yeni ne var?" Madison söylüyor.

Yumruk yemiş gibi hissediyorum. Patron Cassie. Her zaman çalışıyor. Her zaman bu aileyi haritaya koymaya çalışıyorum. Çatının çökmesini nasıl engelleyeceğini bulmaya çalışıyor. içinde.

Çantamı sıkıca kavradım. "Nedir bu?"

Nana soruyor.

"Patates salatası," diyor Madison.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Nana, masaya katkıda bulunmadığım için bana bağırmasın diye satın alma zahmetine katlandığım kabımı tutuyor. Göğsümdeki ağırlık çözülmeye başlıyor. Panikliyorum çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Bu patates salatası *değil*," diyor Nana. "Kimyasallar ve koruyucularla dolu bayat bir tuğla."

Yüz ifademi gören Suzanne Teyze'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Şarküteri tezgâhında taze yapıyorlar," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ne dedikleri umurumda değil. Ben yemeyeceğim."

Sandalyemden fırladım. "Güzel! Patates salatamı yeme. Tatlı çayımı içme! Getirdiğim hiçbir şeyi yeme!"

Nana bana hayalet görmüş gibi bakıyor. "Sakin . Sadece yemek." "Sadece yemek *değil*. Yemekten daha fazlası! Bu-"

Ağırlık kalkıyor. Duygu akışımı engelleyen o yorucu ağırlık. O ağırlık kalktığında, su gözyaşı kanallarımdan ve yanaklarımdan aşağı özgürce akıyor. Mutfaktan, oturma odasından verandaya koşuyorum ve çantam hala elimde salıncağa yığılıyorum.

Bu gözyaşları Luke için değil. Bunlar stres gözyaşları. Hepsi bu.

Madison ön kapıdan içeri dalıyor ve ardından büyükanne de dahil olmak üzere ekibin geri kalanı geliyor.

"Bu gürültü patırtı da neyin?" Büyükanne sürekli kambur duruşuyla mırıldanıyor. Suzanne Teyze ona bir çim sandalye çekiyor ve Büyükanne elini bastonuna dayayarak oturuyor.

Madison verandadaki salıncakta yanıma oturuyor ve kolunu bana doluyor, annem ise salıncağın diğer tarafını tutuyor. Ninem kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde önümde duruyor ve Suzanne Teyze de arkada, verandanın çatısını tutan sütunlardan birine yaslanmış bir şekilde duruyor.

"Sorun nedir, abla?" Madison diyor ki.

Şimdi hepsi bana bakıyor ve konuşmam için bana baskı yapıyor, gözyaşları çarşaf halinde akıyor.

"Ben iyiyim," diye . "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Siz içeri dön. Lütfen."

Annem elini dizime koydu. "Bir sorun var tatlım. Yardım etmek istiyoruz."

"Biriniz kalıp yardım edebilir mi?" Nefesimin istemsizce kesildiği o ağlama aşamasındayım. Böyle bir şey hiç başıma gelmemişti. beş yaşındaydı. Bir anaokulu öğrencisi gibi ağlıyorum.

Nana ellerini kalçalarına koyar. "Patates salatası için neden bu kadar üzülüyorsun?"

Annem nineme bir bakış attı. "Bunun patates salatasıyla ilgili sanmıyorum."

"Evet... Patates salatası," diye idare ediyorum. "Hepsi kadar. O patates salatası çok çalıştım. Bana bir dakika izin verir misiniz? Yalnız?"

"Sorun da bu zaten," diyor Nana. "Çok çalışıyorsun. Nasıl gevşeyeceğini öğrenmen gerekiyor."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve çirkin çılgınlığımı ellerimle örtüyorum. "Bunun yardımcı olduğunu sanmıyorum," diye uyarıyor annem.

Madison sırtımı okşamaya başladı. "Sorun nedir? Bize anlatabilirsin."

Kaçınmaya devam edebilirim ya da döküp meraklarını giderebilirim. I En az rahatsızlık verecek yolu, onları bir an önce sırtımdan atacak yolu seçerim. "Geceyi Luke'la geçirdim."

Nana'nın nefesi kesildi. Suzanne Teyze şaşırmış görünüyor ama beni yargılayıcı sesler çıkarmaktan kaçınıyor.

"Onunla yatmıyorum," diyerek atıyorum. "Sadece bir gecelik bir şeydi." İstemsiz nefes alış verişlerimi sakinleştirmek için bir nefes çekiyorum.

"Demek onunla yatıyorsun," diyor Nana.

"Hayır! Sadece olmadığımı söyledim. Hiçbir şey olmadı." Hatırladıkça hem kıkırdamak hem de öğürmek istediğim epik bir öpüşme seansı dışında.

Suzanne Teyze Nana' doğru başka bir çim sandalye çekiyor ve ellerini Nana'nın omuzlarına koyarak onu nazikçe koltuğa oturtuyor. "Bırak onu konuş."

Madison nazikçe, "Bize neler olduğunu anlat," diyor.

"Hayalet avına çıkmıştık. Onun hayaleti Betsy inlemeye başladı ve biz de tavan arasında kediler bulduk." Burnumu çektim.

"Ve..." Annem dürtüyor.

"Ve öpüştük. Birkaç kez. Ve sonra bu sabah, diğer kız arkadaşı ön kapıdan içeri daldı ve onunla öpüşmeye başladı."

Nana yine nefes nefese.

"Ah, tatlım," diyor annem usulca.

"Yakışıklı olan Luke mu?" Büyükanne soruyor. "Evet," diyor Madison.

"Ooo, oğlum." Büyükanne bastonunu döşeme tahtalarına vuruyor. "Onu hep sevmişimdir."

"Yani, onunla işlerin iyi gittiğini düşünüyordun-" Annem diyor ki.

"Ama o hâlâ bir hilekâr," diye bitiriyor Madison.

Yüzümden yeni bir damla yaş dökülürken başımı sallıyorum. "Yine de bu değil."

"Bu yeterli değil mi?" Nana diyor ki.

"Eviniz !" Çirkin çılgılık devam ediyor ve ben ellerimle onu saklıyorum.

Evin önünden bir araba geçiyor, asfaltın üzerinde gümbürdeyerek. İçimden arabama koşup gümbür gümbür buradan gitmek geliyor.

"Bunun Luke'la ne ilgisi var?" Nana sorar.

Arkama yaslanıyorum ve üç derin nefes alıyorum. Evin geri kalanı gibi boyası soyulan ve dökülen verandanın tavanına bakarken "Her şey," diyorum. "MatchAI'ı finanse ediyor. Ama onun parasını alamam. Şimdi olmaz."

"Yeni bir yatırımcı bulacaksın," diyor annem.

"Belki yaparım. Belki de yapmam. Bu arada garaj çökecek, hepiniz sıcaktan kaynayacaksınız, evin çatısı çürüyecek, mahalle örgütü nineyi rahatsız etmeye devam edecek."

"Benim ve o iğrenç organizasyon için endişelenme," diyor Nana. "Her şey kontrolüm altında."

Nana ile göz göze geldim. "O garaj konusunda seni asla rahat bırakmayacaklar."

"Ve onları görmezden gelmekten asla vazgeçmeyeceğim," diye yanıtlıyor Nana.

"Onların parası, sözleşmeleri, şehir kanunları ve avukatları var."

"Benimse Tanrı'm var."

"Tanrı garajınızı tamir etmeyecek."

"Sen de öyle," diyor Nana. "Bu senin çözmen gereken bir sorun değil."

"Bunu başka kimse yapmayacak," diye karşılık veriyorum.

Verandaya sessizlik çöküyor. Madison sırtımı ovmaya devam ediyor. Gözyaşı kanallarım kurudu. Şimdilik.

"Tatlım," dedi annem usulca, "büyükannen haklı. Bu ev senin sorunun değil."

"Burası *bizim* evimiz. *Bizim* tarihimiz."

"Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye devam ediyor annem, "ama endişelenmen gereken kendi hayatın var. Geri kalanımızı kurtarmak zorunda değilsin."

"O haklı," diye fısıldıyor Madison.

"Baban öldüğünden beri dünyayı omuzlarında taşıyorsun." Annem elimi okşadı. "Bazı şeylerin gitmesine izin vermenin zamanı geldi."

Yanağıma taze bir gözyaşı dökülüyor. "Sen hep çalışıyordun. Hiçbir zaman yeterli para olmadı."

"İdare ettik. Hayatta kaldık."

Hayatın hayatta kalmaktan daha fazlası olması gerekmez mi? Baktığım her yerde,

İnsanlar geliyor. Evler yeniden modelleniyor. Mutlu gençler taşıyor. İnsanlar Instagram'da gülümsüyor, plaj tatillerine gidiyor, selülsiz bacakları ve karın kaslarıyla bikinileriyle poz veriyor. Bu arada, Nana'nın garajının çatısı çöküyor, kliması bozuluyor, dış boyası soyuluyor, termitler evi sindiriyor.

"Ama büyük büyükbabamın mirası..." Ben de diyorum ki.

"Seninle gurur duyardı," diyor Nana, sesi alışılmadık derecede yumuşak.

Büyükanne bastonunu verandanın korkuluklarına vurarak, "Duyduk duymadık demeyin," diyor. "Harikasın," diye onaylıyor Madison.

Öyleydi. Çok . Büyük ölçüde Luke'un parası sayesinde. Vicdanen bunu kabul etmeye devam edemem. "Luke, MatchAI'ın çoğunluk yatırımcısı."

"Ne olmuş yani?" diyor Nana. "O dolandırıcının parası sende kalsın.

Sana borcu var." "Hayır. Borcu yok. Bu çok para. Yani, *çok fazla*."

Suzanne Teyze, "Bugün karar vermek zorunda değilsin," diyor.

"O haklı," diye kabul ediyor annem. "Hadi içeri girelim, ninenin tavuk ve köftelerini yiyelim, yarın nasıl hissettiğine bakarsın."

Nana oturduğu yerden fırladı. "Benim roux'um!" Ön kapıyı arkasından çarparak eve koşuyor. Bir süre sonra verandaya dönüp yanıma geliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Ev için endişelenme, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Bu bir yalan. Bu konuda endişelenmeye devam edeceğim. Ama bugün artık endişelenmeme gerek yok.

"Eminim patates salatanız harikadır," diye devam ediyor

Nana. "Değildir."

"Bizi edecek bir sürü başka yemeğimiz var." İç çektim. "Sağ ol, nine."

Eve geri döner.

Kapı ikinci kez çarptıktan sonra Madison, "Kart için özür dilerim," diyor.

"Ne kartı?"

"Baş nedime davetiye kartı." "Neden?"

"Ben sadece... Kötü bir zamanlamaydı. Luke'un senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Gerçekten işlerin yoluna gireceğini umuyordum."

"yok. O ümitsiz vaka. Onunla iki yıl daha geçirmektense şimdi bilmek daha iyi."

Madison bana bakıyor. İkna olmamış gibi görünüyor.

"Herkes teşekkürler," diyorum. "Hepiniz görevlerinize geri dönebilirsiniz." "Yardımcı olduğumuzu hissetmiyorum," diyor annem.

". Sanırım birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ailem ayaklarını sürüyerek eve geri dönüyor ve bana da verandadaki salınacağı ayak parmaklarımla hafifçe ileri geri itmek kalıyor.

Ağırlık kalktı. Barajın arkasındaki su eşitlendi.

Nana haklı. Bu ev benim sorunum değil. Ondan çok daha fazlası.

Bunu düzeltmek benim hayalim. Sadece yeni bir plan yapmam gerekiyor. Öyle bir plan ki

Luke'u içermiyor.

Göğsüme yeni bir farkındalık çöktü: Kendimi sadece Luke'un parasından kurtarmak zorunda değilim. Kendimi onun pazarlama büyüünden de temizlemeliyim. Yüzü Instagram hesabımın her yerine dağılmış durumda. MatchAI'nın itibarına kocaman siyah bir leke sürmeden herkese birlikte çalışmadığımızı nasıl söyleyeceğim?

Pazarlama planım garajım kadar eski. Bethany ve ben yeni bir plan yapmak zorunda kalacağız. Artık Luke ile çalışamayacağımı söylediğimde Excel'in beni bırakmayacağını varsayıyorum.

Belki de Instagram takipçilerime karşı dürüst olup Luke'la aramızın hep sahte olduğunu söyleyebilirim. Özür dileyebilirim. Aşk Tanrısı'nı tekrar denemeyi teklif ederim. Ona adil bir şans veririm.

Telefonumu çıkardım.

Cupid'in algoritmasını besleyen veri tabanı son birkaç hafta içinde büyüdü. Bekar erkekler profillerini doldurdu. Belki Cupid benim için işe yarayabilir. Kim bilir?

Uygulamayı açıyorum ve Seç düğmesine bakıyorum. Bu uygulamayı benim gibi bekârlar için yarattım. Benim sihirli çöpçatanlık tozuma ihtiyaç duyan bekarlar için. Uygulamama inanıyorum. İşe yarayacağına inanıyorum.

Seç'e basıyorum.

Uygun bekârlar önce hızla, sonra yavaşlayarak ilerliyor ve Cupid eşimi seçene kadar tıklıyorlar.

Şaka yapıyorsun.

Luke'un profil resmi bana gülümsüyor, tıpkı Felicia Acrea ile olan haber bölümünde olduğu gibi. Hile yapıp yapmadığını görmek için profilini hızlıca taradım.

sistemi tekrar kontrol ediyorum. Her şey kontrol . Gerçek Luke romantizm için en iyi şansım.

Boku yedim.

Chapter 23

Cassie

Yatağında uyanık bir şekilde Bethany'ye Luke'la bağlarımı koparmam gerektiğini söylemenin yollarını düşünüyorum. Çıkış planları, acil durum planları, geri çekilme planları yapıyorum. Hiç şaşırmadım, sabahlara kadar ayaktaydım. Pudge bana eşlik ediyor, kalbim hızla atarken göğsümde mırıldanıyor. Sanırım titreşimi seviyor -kaburgalarım *çarpan güm, güm, güm*. Onu memnun etmekten mutlu değilim. Yorgunum, hem de en kötüsünden.

Sonunda rüyalara dalmayı başardığımda Luke ortaya çıkmıyor ama kasırgalar çıkıyor. Saat dörtten sabah altıya kadar rüyamda aynı CAT5 kasırgasının karaya çıkmak üzere olduğunu görüyorum. Çılgınca mağaza mağaza dolaşıp malzeme bulmaya çalışıyorum. Lowe's'da el feneri bulamadığımda, adam bana endişelenmememi çünkü artık bunun için telefonlarımız olduğunu söylüyor.

Altı buçukta kendimi zorla uyandırıyorum - yaklaşan CAT5'in stresine daha fazla dayanamıyorum - ve kendime biraz sade kahve ve bir parça kızarmış ekmek yapıyorum ve sonra duş alıp gün için giyiniyorum.

Tüm bu düşüncelerden sonra, hala işimi kurtarmak için bir planım yok. için iki işletmeyi de kurtarmak. Çünkü MatchAI başarısız olursa, Old Towne Ghost Tours eşitliğim de gider. Ben de ramen ve kuru fasulye yemeye geri dönerim.

Nana'nın evi etrafında parçalanırken bir daire.

İçimden bir ses Luke'un başarısız olmama izin vermeyeceğini söylüyor. Kendini kurtarıırken sessizce yeni bir yatırımcı bulacak. Ama o "yeni" Luke'tu. Beni geri alabilmek için olgunmuş gibi davranan "yeni" Luke.

Macy ile . Bunu kendime bu şekilde ifade ettiğimde, o küçük sese gerçekten kızıyorum. Bana yaptığı onca şeyden sonra neden Luke Curtis'ten yardım almayı düşünsün ki?

Ofis koltuğuma yerleştiğimde saat yedi buçuktu. Ofis sessiz, tüm mobilyalarım taşındığında ve Şehir Misyonu'ndaki bir sonraki bedava yemeğimi almaya gittiğimde olacağı gibi uğursuz bir sessizlik. Sarah yarım saat daha gelmeyecek. Gitmesine izin vermek zorundayım. Yeni bir iş bulmaya çalışacak, belki Charleston'dan taşınacak, resim yapmayı deneyecek. Onun resimleri New York'un en iyi galerilerinde yer alacak ve ben de iç karartıcı mahalleyi neşelendirmek için yıkık dökük dairemin ön kapısını boyuyor olacağım.

Sen sus. Neden bu kadar olumsuzsun? Patron Cassie nerede?

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Baştan başlamam gerekirse, baştan başlarım. Bir kere yaptım. Tekrar yapabilirim.

Moral konuşmam beni güçlendiriyor ve sade kahvemden aldığım kafein beni bugünün üstesinden gelmek için yeterli enerjiye sahip olduğuma inandırıyor. Olumsuzluk için zamanım yok. İşimi yapmalıyım.

Yürütmek için bir plana ihtiyacım var. Benim bir planım yok.

İç çekiyorum ve uyandırmak için dizüstü bilgisayarına dokunuyorum. E-postalar arasında gezinirken kapı çalıyor. Amazon'un bu kadar erken teslimat yaptığını sanmıyorum. Kapıdaki tabelada açıkça sekiz kadar açılmayacağımız yazıyor. Bu saatte beni başka kim rahatsız ediyor olabilir?

İhtiyar Luke dün beni kahve içmeye davet etme cüretini gösterdi. İhtiyar Luke'un bir iş gününde saat yedi buçukta beni rahatsız etmeye cüret ettiği kesin. Eğer o ise, burnuna yumruk atmayacağıma söz veremem.

Ön kapıya doğru gidiyorum. Camdan misafirimi görebiliyorum. Luke değil. Daha kötüsü. Macy'ye sırtımı dönüp gitmeyi düşünüyorum. Bırak orada dursun ve aptal kapı zilini çalsın. Hiç havamda değilim.

Aldatan eski sevgilim hakkında dertleşmek için. Çünkü o bu yüzden burada, değil mi?

Luke'tan şikâyet etmeye gelmemiş olma ihtimaline karşı kapının kilidini açıyorum ama hareket etmiyorum. Beden dilimde açıkça "kişisel alanıma davetli değilsin" yazıyor.

"Hey," diyor Macy. Benden daha kısa boylu. Saçları sarı ve ince, uçları gelişigüzel kırılmış.

"Merhaba."

"Beni buraya Luke göndermedi. Annesi nerede çalıştığını söyledi."

"Henüz açık değilim."

"Biliyorum. Şehirden ayrılmaya hazırlanıyorum."

Bacaklarının arkasından bir çocuk beliriyor. Parmaklarını emerken geyik gözleriyle bana bakıyor.

Kalbim biraz yumuşadı.

Onu hala içeri davet etmiyorum.

"Dinle," diye devam ediyor Macy, "Luke kötü bir adam değil. Dün tamamen bendim. Ülkenin öbür ucuna gittim ve ona sürpriz yaptım. Los Angeles'ta aramızda bir şeyler vardı. Çocuğuna hamileymişim gibi yaptım ve sonra her şey dağıldı."

Kaşlarım alnımdan yukarı kayıyor.

"Evet. Onu aldattım."

Şok boynumdan ve kollarımdan aşağı damlıyor.

"Her neyse. Dokuz ay boyunca Gabe'in onun olduğunu düşündü ve..."

Macy oğluna baktı. "O değil. Hastanede ayrıldık ama ben bebekle işsizdim. Mücadele etmemi istemedi, bu yüzden bana her ay para gönderdi. Son birkaç yıldır da öyle. Bazen biraz daha fazlasına ihtiyacım olduğunda ona mesaj atıyorum. Beni hiç geri çevirmedi. Sanırım, bu kadar iyi davrandığına göre, hala biraz parası vardır diye düşündüm.

Benim için bir şeyler hissediyor." Macy kendi yorumuyla alay eder.

Düşüncelerim bölük pörçük. Çocuk Luke'tan değil. Macy onun sevgilisi değil. Luke'un hayırsever kalbi Macy'yi uzak tuttu. Luke dokuz ay boyunca yalan söyledikten ve kalbi kırıldıktan sonra kendisinin bile olmayan küçük bir çocuğa baktı.

Bütün bunları bana neden anlatmadı? Bu yeni Luke'a benziyor.

"Ona yalan söyledim ve şanzımanımı tamir ettirmek için beş bin dolara ihtiyacım olduğunu söyledim. O parayla Los Angeles'la bağlarımı kopardım ve Luke'a sürpriz yapmak için buraya geldim. Tahmin edebileceğiniz gibi... Belki de edemezsiniz çünkü o bana küfretmeden önce gittiniz, hiç mutlu değildi."

Derin bir nefes alıyorum. Yorgunluk çöküyor, ağır bir rahatlama hissi. Dün geceki yorgunluk değil. "Yalan söylemediğini nereden bileceğim? Nasıl bileceğim?

Bunu onun biliyor musun?"

Macy Gabe'i kaldırır ve kalçasıyla destekler. "Sanırım buna karar vermek sana kalmış. Beni hiç aldatmadığını söyleyebilirim. Hamileliğim boyunca bana destek oldu. Çocuk odasını birlikte dekore ettik. Her şeyi yaptı."

Bir erkeğe çocuğu başkasından olduğu halde ondan hamile olduğunu söylemek büyük bir hatadır. Bir erkeğin egosuna indirilmiş büyük bir darbedir. Hayatını değiştiren bir an.

"Tamam. rahatladı." Gabe'i yanağından öpüyor. "Florida'ya gitmeye hazır mısın, dostum?"

"Mickey!" Gabe ciyaklıyor.

"İyi yolculuklar." Kapıyı kapattım ve masama doğru döndüm.

"Selam," dedi Macy. Sesi cam yüzünden boğuklaşıyor.

Macy ve Luke birbirlerinin yollarını kesiyor. Luke'un gözlerinde ateş yanıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diyor.

Beni görmemeleri için köşeye doğru eğildim.

"Ona ne söyledin?" Luke ekliyor.

"Mickey!" Gabe yine ciyaklıyor.

"Ona gerçeği söyledim," diyor

Macy.

"Keşke bana geleceğini söyleseydin," diye Luke. "Güle güle, Luke."

"Bu mı?"

"Artık seni rahatsız etmeyeceğim."

Sessizleşiyorlar. Çünkü Macy uzaklaşıyor, sanırım. Ve sonra kapım çaldı. Cevap vermeden önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Luke'un hatlarında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Bu ifadeye karşılık veriyorum.

onu kapıdan içeri alırken. Yavru kedilerin kutusunu taşıyor. Mewing de onunla birlikte ofise giriyor.

"Yavru kedilerle geldim," diyor.

Kutunun içine bakıyorum ve sonra Luke'a bakıyorum. Yüz ifadesi biraz yumuşamıştı.

"Onları ziyaret etmek isteyebileceğinizi düşündüm. Gelmeden önce onları besledim." "Anne kediye buldun mu?"

"Onun için bıraktığım kapları boşaltıyor ama ben etraftayken yüzünü göstermiyor."

"Nereden iyi olur, yoksa evinizin altında bir sürü yavru kedi olacak."

Luke kedileri dağıtmak için getirdi. Dikkatimizi dağıtmak için. İşe yarıyor.

"Hey, Macy için üzgünüm. Bu sabah geleceğinden haberim yoktu." Derin bir nefes aldım ve büzülmüş dudaklarımın arasından dışarı verdim.

"Bu çok fazla," diye ekliyor Luke.

"Biliyorum." "Yani..."

"Peki, konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım ve onu konferans odasına götürdüm. Hızlı bir çıkış yapmam gerekirse diye kapının yanında bir yere oturuyorum. Luke yanıma oturdu ve kutuyu

zeminde. Sarı tekirlerden birini alıp göğsüme tutuyorum.

"Bunları beni yumuşatmak için getirdin,"

diyorum. "Belki."

Yavru kedi ellerimde kıvranıyor. "Gittikçe güçleniyorlar."

"Evet. On çocuk yapma planımı yeniden gözden geçiriyorum. Bu beslenme programı çok acımasız. On küçük insanla bunu yapabileceğimden emin değilim."

Gülüyorum. "Yapamayacağımı

biliyorum." "Macy için

üzgünüm."

Cheez Whiz'in kafasını kaşıdım. Hangi sarı tekirin hangisi olduğundan emin değilim ama bu küçük adamın Cheez olduğunu varsayacağım. "Neden bana ondan bahsetmedin?"

"Kano yaparken sana söylemeye çalıştım ama tek yapmak istediğin beni öpmekti."

Ona sırtıyıyorum. "Yani bu benim

hatam." "Sayılır."

"Peki... Neden şimdi bana ondan bahsetmiyorsun?"

Luke uzanıp yavru kedilerden birini tırmalıyor. Kedi ona tıslıyor ama Luke etkilenmiyor. Boğazını temizliyor. "Biz ayrıldıktan sonra kendimi kaybettim."

"Süper kahraman filmlerini izliyorsun."

Başını sallıyor. "Bunu yapmadığım zamanlarda çok çalışıyordum, çok çalışmadığım zamanlarda da çıkmıyordum. Çıkamadım. Ama sonunda kendimi zorladım. Jen adında bir kadınla Las Vegas'a gittim ve eve Macy ile döndüm."

Luke'a bir kaşımı kaldırıyorum. "Jen'i kumarhanede mi

bıraktın?" "Onu uçakla evine gönderdim. Macy ve ben arabayla

döndük."

Cheez Whiz'i boynuna sürdüğümde göz kapakları düşmeye başlıyor. Uykuya dalıyor.

"Macy ve ben takıldık ve çıkmaya başladık. İlişkımız tam bir karmaşaydı. Beni aldatmakla suçluyordu, ben de ona gerçeği, aldatmadığımı söylüyordum. Bana beni sevdiğini söylerdi, ben karşılık vermezdim.

Bağlanmaktan nasıl korktuğum, onun bana her şeyi verdiği ve benim kendimi tuttuğum hakkında saatler süren kavgalar. Sanırım haklıydı, ama bu çok fazlaydı. Her hafta sonu. Kavga. Barışmak. Kavga. Barış. Sanki dünyanın en uzun tenis maçını izliyormuşum gibi.

"Sonra bir gün bana geldi ve çocuğuma hamile olduğunu söyledi. Oradan ayrıldım. Arabama bindim ve üç saat boyunca araba sürdüm. Onu sevmedim. Sevmiyordum.

ondan bir bebek sahibi olmak istedim. Ama bu *benim* bebeğimdi. Ve zaman geçtikçe, doktor doktor gezdikçe bu fikre ısınmaya başladım. Baba olacaktım. Kendimi parkta çocuğumla top oynarken, oturma odasında onunla güreşirken görebiliyordum. Kusmuğunu temizlerken. Aklımdan her senaryo geçiyordu. Oğlumu bir genç olarak hayal ettim, araba kullanmayı öğreniyordu, üniversiteye gidiyordu..."

Luke başparmağını alnında gezdiriyor. "Baba olacağımı sanıyordum." Arkasına yaslanıyor, elleriyle yüzünü kapatıyor, gözlerini ovuşturuyor.

Luke'un beni aldattığını öğrendiğimde yaşadığım şoku hatırlayarak Cheez Wiz'i göğsüme bastırıyorum. Ama Luke'un durumunda işin içinde bir çocuk vardı. Dokuz ay boyunca kendisinden olduğunu sandığı bir çocuk. Hissetmiş olması gereken acıyı anlayamıyorum.

"Neyse," diye devam ediyor sonunda. "İşte o zaman her şey benim için değişti." Avuçlarını birbirine bastırarak hafifçe eğiliyor. "Kadınlara karşı yaptığım tüm yanlışları hissettim, her birini, ama onların hissetmiş olması gerekenleri hissettim. *Senin hissetmiş olman* gerekenleri. Bunu sempati kazanmak ya da kendimi iyi göstermek için söylemiyorum. Demek istediğim, zor zamanlardı. Gerçekten zor bir zaman. Ve her saniyesini hak ettim."

Luke'un geçmişinin bu yeni parçasını kabullenmeye çalışırken derin bir nefes alıyorum.

"Diğer taraftan değişmiş bir adam olarak çıktım," diye devam ediyor. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Bir insan nasıl bir seksen yapıp değişebilir? Ama oldu işte. Ben farklıyım. İliklerime kadar."

İnsanlar değişebilir. Değişebileceklerini biliyorum. Aksini söylemek ikiyüzlülük olur. İnsanlar merhameti hak ediyor. Bunu çok iyi biliyorum. Ama insanların sınırlara da ihtiyacı var.

Kutuya Cheez Whiz koydum ve diğer üçüne kafa attım. tekrar önce. Luke'un bağı çözülmüş, bağcıkları ahşap zemine yayılmıştı.

"Ayakkabının bağı çözülmüş."

Luke iç çeker, eğilir, iki tavşan kulağı yapar. "Çift düğüm at."

İtaat ediyor ve sonra oturuyor, bir an yüzüme bakıp, "Cassie. Gerçekten çok üzgünüm."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Koltuğumda kayıyorum. "Ve bunların hepsi iyi. Ama yeni seni çok iyi tanımıyorum. Yeni Luke'u."

Luke yavaşça başını sallıyor. "Yeniden başlamak gibi." Tereddüt ediyor. "Tabii yeniden başlamak istiyorsan. Eğer istemezsen, seni yalnız bırakırım. Yine sessiz bir yatırımcı olacağım. Yine de benim tam desteğime sahip olacaksın."

Bir sonraki cümlem hakkında dikkatlice düşünüyorum. Kendimi Luke ile hayal ediyorum.

Yarın, bir hafta , bir yıl sonra. Hayatımı onunla paylaşmak. Ona tekrar güvenmeyi öğrenmek. Midemdeki düğüm gevşiyor. "Yeniden başlamayı deneyebilirim." Sesim titriyor. "Denemek istiyorum."

Luke'un yüz bir gülümseme aydınlatıyor. Gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümü tarıyor. "Tamam o zaman."

Duygularımı dizginliyorum ve Luke'a yan gözle bakıyorum. "Kanıtlaman gereken çok şey var."

"Hayatımın geri kalanını sana kendimi kanıtlamakla geçireceğim." "Whoah, whoah. Dur bakalım."

"Çok mu erken?" Yüz ifadesi alaycı.

"Çok erken."

Göz göze geliyoruz ve ikimizden de kahkahalar dökülüyor. "Teşekkür ederim," diyor biz sakinleştikten sonra.

"Bana değil, Cheez Whiz'e teşekkür et. Beni tereyağlayan oydu." "Bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim."

"Sen zor bir satıcısın Luke. Dürüst olalım."

Çenesini kıvrıyor, bir an için bana bakıyor. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum."

"Ama insanların değişebileceğini biliyorum." Gözlerime bakmasını bekliyorum ve sonra ona bir gülümseme sunuyorum.

O da sırtlıyor ve karnımda bir kıvılcım hissediyorum. İkimiz de başka tarafa bakıyoruz, Luke yavru kedilere odaklanıyor, ben elimin arkasında kedi tırmalamasından kalan küçük yara izini inceliyorum.

Luke hâlâ yere bakarak, "Macy'nin beni o dudaklarla öpmesini izlemek zorunda kaldığın için çok üzgünüm," diyor.

"Oldukça , değil mi?" "Biraz fazla büyükler."

"Bu bir bakış."

Bana baktı. "Sana ne söyledi?"

Bir kolumu masaya dayayıp tırnaklarımla cama vuruyorum. "Birlikte bir çocuk odası dekore ettiğinizi söyledi."

"Biz yaptık. Dinozorlar. Bu benim fikrimdi."

"Sana yalan söylediği için üzgünüm. Bu korkunç bir şey olmalı."

Luke bir dirseğini dizine dayayıp çenesini destekleyerek yavru kedilerin sallanan bacakları üzerinde kutularını keşfetmelerini izliyor. "Öyleydi."

İkimiz de sessizliğin içinde nefes alıp verirken hava alışverişi yapıyoruz.

"Dün bütün geceyi senin yatırım olmadan MatchAI'yi nasıl ayakta tutabileceğimi bulmaya çalışarak geçirdim," diyorum. "Beni iki kez aldatan adamdan borç para almak istemedim."

Luke elini benimkinin üzerine indiriyor. "Macy ile bağlarımı aylar önce koparmalıydım ama-"

"Neden yapmadığını anlıyorum."

Rahatlama, gözlerinin yanındaki çizgileri siler.

"Ve bana ondan bahsetmene gerek yoktu," diye devam ediyorum. "Henüz değil. Cumartesi ilk resmi randevumuzdu. İnsanlar hayat hikâyelerini ilk buluşmada anlatmazlar. tarih."

"Bu ilk randevumuz değildi."

"Yeni Luke'la ilk randevumdu." "Bana şimdi böyle mi hitap ediyorsun?"

"Evet."

"Sanırım uyuyor."

Elimi sıkıyor ve kolumda bir elektrik kıvılcımı dolaşıyor.

Boğazımı temizliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sanırım bu adamlar aç. Bakalım dairemde bir şeyler bulabilecek miyim..."

Luke ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Elini kolumun ve belimin arasından geçirip sırtıma bastırıyor. Ben cümlemi bitirmek için çabalarken göz göze geliyoruz.

"Cassie," diyor usulca.

Devam etmesini bekliyorum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynasırken gözleriyle beni içine çekiyor.

"Evet, yeni Luke?" Fısıldıyorum. Gerginliği biraz mizahla yatıştırma çabam işe yaramıyor. Luke'un bakışları sanki evrenindeki tek kişi benmişim gibi sabit kalıyor.

"Seni seviyorum," diyor.

Kelimeler düşüncelerime nüfuz ediyor ve vücudumda bir şok sarsıntısına neden oluyor. Dudakları dudaklarıma iniyor ve ben direnmiyorum. Beni daha yakına bastırıyor. Yeterince yakın değil. Kollarımı ona doluyorum ve teslim oluyorum.

Ayrıldığımızda, odada yavaş bir alkış sesi duyuluyor. Sarah kapının girişinde duruyor. Seyircilerimiz.

"Şu flama fırlatan parti hediyelerini getirmeli miydin?" diye soruyor.

"Sanırım öyle." Luke sırtıyor.

Sarah'ya bakıyorum ve sonra gözlerimi Luke'a dikiyorum. "Belki."

Epilogue

Cassie

Annem, büyükannem, Madison, Sarah ve Luke ile birlikte sekiz kişilik golf arabasına yerleşiyorum. Eğitimdeki tur rehberimiz Benjamin direksiyona geçti ve Luke'un on iki ay önce yazıp bana sunduğu konuşmanın çoğunu kelimesi kelimesine okuyarak tanıtımını yapmaya başladı - onu kalbime geri almaya başladığım gece.

MatchAI'den bu golfçü rüyasını satın aldım. Şu anda yirmi beş eyaletteyiz ve güçlü bir şekilde devam ediyoruz. MatchAI'nin istikrarlı büyümesiyle Nana'ya yeni bir garaj inşa ettim, klimayı ve çatıyı değiştirdim. Sırada içerisi var.

Mutfaktan başlayıp oturma odasına geçeceğim büyükannemle büyükannemin demirbaşları seçmesine izin vereceğim.

Luke ve ben Instagram izleyicileriyle geçmişimizin gerçek, cesur ayrıntılarını, onun lansmanla ilgili hilelerini, sahte randevularımızı -onlara yalan söylediğimiz tüm yolları- açıkladığımızda, şaşırtıcı derecede destekleyici oldular. Aşk Tanrısı

Belki de tüm umutlarımı kaybettiğimi düşündüğüm gün beni Luke'la nasıl eşleştirdiğini anlattığım için kara bir leke aldılar.

Benton'a dönüyoruz. Luke bana gülümsüyor ve elimi tutuyor. Sıcak bir gece, ikimiz de sıradan turistler gibi şort ve tişört giyiyoruz.

Araba sessizce caddede ilerlerken ona daha da sokuluyorum. İlk durağımızda Benjamin evle ilgili detayları aktarıyor - evin yaşı, kimin inşa orada hangi hayaletlerin yaşadığı iddia ediliyor.

"Benjamin harika gidiyor," diye fısıldıyor

Luke. "Bunu sen yazdın," diye fısıldıyorum.

Luke biraz daha dik oturur. "Ben çok yetenekli bir adamım."

Benjamin daha sonra Hayashi'lerin evinin önünde duruyor ve bize bazen merdivenlerin başında beliren kadın hayaletten bahsediyor. Ayrıca anahtarların, diş fırçalarının ve bibloların yerini değiştirmeyi de seviyor.

Birkaç durak sonra Luke'un evi görünür hale gelir.

"Bildiğimiz " diyor Benjamin, "buradaki musallatlar, harika bakıcı ve eşi Betsy Conrad'ın merdivenlerden düşüp boynunu kırdı. Bazen geceleri Joey'e seslenmeyi seviyor ve bir mutfak tadilatı sırasında Joey'in ecza dolabının tahrip edilmesine rağmen Joey'in ilaçlarını düzenli aralıklarla yeni dolaptan almaya devam ediyor."

"Hayır. Sadece hayır," diye bağıyor Nana arka koltuktan. "Burada mı yaşıyorsun Luke?"

Ben olsam bir rahip tutardım."

"Çok çabuk karardı," diye mırıldanıyor büyükanne. "Bu işin yarısı bile değil," diyor Benjamin.

Luke kendini hazırlar. "İşte başlıyoruz."

"Geçtiğimiz Ekim ayında yeraltı havuzu için kazı yapan işçiler iki iskeletle karşılaştı. DNA testleri halen devam ediyor."

"Cassie!" Nana bağıyor. "Arka bahçesinde iskeletler olan bir adamla çıkıyorsun! Bu nasıl bir delilik? Muhtemelen onun dolabında da vardır."

"Neden bize söylemedin?" Annem şokla sesini birkaç nota yükselterek soruyor. "Çünkü size söyleseydim asla havuzda yüzemezsiniz!" Ben de öyle dedim.

"Doğru anladım," diyor Nana.

Luke selam veriyor. "*Poltergeist*" filmini izledin mi hiç? Evet. İşte o benim. Bu benim havuzum."

Koltuğumda dönüp duruyorum. "Saygıyla yer değiştirdiler." Madison,

"O havuz perili," diyor.

"Hayır, değil."

Nana, "Bir gün kürek çekerken iblisin biri giderden uzanıp seni aşağı çekecek," diyor.

Luke'a baktım. "Sana söylemiştim. Bir daha asla havuz partisine gelmeyecekler." "Söz veriyorum tüm arka bahçeyi lekeleyeceğim," diyor Luke.

"Pfft," diye cevap verir Nana.

"Her neyse," diyor Luke, "bu evle ilgili bahsetmeyi unuttuğun kayda değer bir tarihi gerçek daha var."

"Kesinlikle," diyor Benjamin. "sonrasını senin devralmana izin vereceğim." Elimi çekiştirirken Luke'a şaşkın bir bakış fırlatıyorum.

"Gel buraya," diyor.

"Yer altı boşluğunda da kemik buldunuz mu?" "Hayır."

Koltuktan kayıyoruz ve çukurlu asfalta adım atıyoruz.

"Bu evin asla unutamayacağı bir şey olmak üzere." Luke ceketinin cebinden bir kutu çıkarırken bana sırtıyor.

Kalbim çarpmaya başladı. Kadife bir yüzük kutusu. Elim istemsizce dudaklarıma dokunuyor. Luke tek dizinin üzerine eğilirken zaman yavaşlıyor.

"Bunu yıllar önce yapmak istemiştin," diyor Luke. "Ama doğru zaman değildi." Başını öne eğiyor. "İkimiz de nedenini biliyoruz. Her şeyi berbat ettim. Hem de çok." Bana yeniden odaklandı. Işık onun gözyaşlarını yakalıyor.

"Aşkımız... benimkinden daha güçlü

hatalar." Kelimeleri bulmakta zorlanışını izlerken gözlerimdeki yaşlar sel olup akıyor. "Bu benim yüzümden değil. Senin ve senin harika, bağışlayıcı kalbin yüzünden. Yeni Luke'a ikinci bir şans ve bu sefer kaçmana izin veremem. Cassie... benimle evlenir misin?"

Ellerimi göğsüme bastırıyorum. "Evet, Luke.

Evet!" "Belki değil mi?"

"Evet!"

Arkamdan hıçkırıklar ve çığlıklar yükseliyor.

Luke ayağa kalktı. Titreyen elleriyle yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Beni çok mutlu bir adam yapıyorsun."

Yanağındaki bir damla yaşı siliyorum ve sonra onu yakalayıp uzun ve sert bir şekilde öpüyorum. Ayrıldığımızda, ikimiz de bırakmıyoruz.

Bir patlama sesi duyuyorum ve saniyeler sonra Luke ve ben flamalarla kaplanıyoruz. Gülüşerek yüzümüzdeki ince kâğıt mendil tellerini fırçalıyoruz.

"Bu senin fikrindi, değil mi Sarah?" Ben sordum.

"Evet." Telefonunu bize doğrultmuş. "Instagram'a merhaba de." "Canlı yayın mı yapıyorsun?"

"Her şey canlı yayınla başladı ve canlı yayınla sona erecek." "Oh, bitmeyecek," diyorum doğrudan kameraya. "Bir düğün var geliyor."

Luke'a dönüyorum ve ellerimi yanaklarına bastırarak kollarına sarılıyorum. Alnımız birbirine değene kadar bana doğru eğiliyor.

"Sanırım ailem onaylıyor."

"Tanrıya şükür." Luke iç geçirir. "Uzun zamandır bekliyordum."

"Ama beklemeye değdi."

"Buna değer." Beni uzun ve yavaş öpüyor.
İzimizi bırakacağız, ikimiz. Birlikte. Dikkat et, Charleston.

Don't Miss the Free Prequel!

ÜCRETSİZ ön romanınız *Upgrading Cupid*'i almak için www.erinlucy.com adresinden **Erin'in haber bültenine** .

*Bir bilgisayar sisteminde **yükseltme** gelişmiş verimlilik, hız ve performans için sistem performansını artırır. işlevselliği optimize etmek ve gelişmiş uygulamaları desteklemek için uyumluluk.*

Cassie'nin kısa süren evliliği yeni bitmiş, onu evliden bekâra düşürmüştür. Uyanık olduğu her saati hayalet turları işine harcayarak, işkoliklikle kendini uyuşturarak başa çıkmaya çalışıyor.

Cassie'nin kuzeni, Cassie'nin gönülsüzce katılmayı kabul ettiği bir tanışma randevusu ayarlayarak araya girer. Randevu korkunç bir şekilde ters gidince, Cassie insan müdahalesinden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark eder. Ciddi bir müdahaleye ihtiyacı var. algoritmik yardım.

Yapay zeka dünyasına girin

Aşkın tesadüfi karşılaşmalardan çok daha fazlası olduğu zeka çöpçatanlığı, bir dizi hesaplanmış hamle ve veriye dayalı karardır.

Bu ön romanda, flört dünyasını sonsuza dek değiştirmeye hazırlanan devrim niteliğindeki çöpçatanlık programı MatchAI'nin doğuşunu keşfedin.

About the Author

Erin Lucy sahillere ve mısır tarlalarına düşkündür. Küçük kasabaları, şirin şehirleri ve rahat hissettiren yerleri seviyor. Sosyal medya tercihi [Instagram](#). Ayrıca [Facebook](#)'ta veya neler yaptığını görmek için [web sitesine](#) uğrayabilirsiniz.

Günlük bir işi, üç çocuğu, bir kocası ve birkaç evcil hayvanı var. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, kiliseye gidiyor, spor salonuna gidiyor ya da çok fazla boba çayı içiyor olabilir.

Uzun zaman önce Orta Batı'daki bir üniversiteden Onur Derecesi ile İngilizce diploması aldı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.